

Kaya Çıkmazı'ndaki Okul

ASLI
TOHUMCU

BOLBADIM
GÜNLÜKLERİ 1

3. BASKI

güneşli
kitaplığı

BOLBADİM GÜNLÜKLERİ

- 1 Kaya çıkmazı'ndaki okul
- 2 batık şehrin işareti
- 3 Kıyamet Kapısı

BOLBADEM GÜNLÜKLERİ]

KAYA ÇIKMAZI'NDAKİ OKUL

Yazan: Aslı Töhumcu

Resimleyen: Sedar Girgin

Editör: Mine Soysal

Yayın koordinatorü: Tuğçe Akyüz

Son okuma: Hande Demirtaş

© Güneşigü Kitaplığı, 2013

**Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.**

1. baskı: Ağustos 2013 (2000 adet)

2. baskı: Kasım 2013 (2000 adet)

3. baskı: Mayıs 2014 (2000 adet)

ISBN 978-605-4603-53-4

www.gunesigikitaligi.com

Grafik tasarımı: Hande Ünver

Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan

Baskı: Yazın Matbaacılık

**[Cevre Sanayi Sitesi 8. Blok No:38-40-42-44 İkitelli Başakşehir
İstanbul (0212) 565 02 55 Sertifika: 12028]**

Güneşigü Kitaplığı

bir Mia Organizasyon

Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 1206-34-12439

Profil Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Teléfono: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

E-posta: info@gunesigikitaligi.com

Aslı Tohumcu

1974'te Leverkusen'de doğdu, çocukluğu Bursada geçti. İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü; çeşitli yayınevlerinde editörlük, muhabirlik yaptı, kitap ekleri çıkardı. Gündelik yaşamdaki şiddete karşı farkındalık yaratmayı amaçlayan öyküleri 2003'te *Abis* adıyla yayımlandı. İkinci kitabı *Yok Bana Sensiz Hayat* 2006'da yayımlandıktan sonra çeşitli dillere çevrildi. Kadına yönelik şiddeti işleyen öykülerini topladığı *Şeytan Geçti ve Taş Uykusu* adlı romanı 2010'da yayımlandı. Çocuklar için *Üç, İki, Bir, Ateş!* (2012) adlı öykü kitabından sonra, "Ek-simus" dizisine başlayan Tohumcu, *Günüşiği Kitaplığı* için de üç kitaplık "Bolbadım Günlükleri" (*Kaya Çıkma-zı'ndaki Okul, Batık Şehrin İşareti, Kıyamet Kapısı*, 2013) dizisini yazdı. Radikal Kitap'taki edebiyat yazılarıyla da tanınan yazar, kızıyla birlikte İstanbul'da yaşıyor.

**Kaya
cıkmazi'ndaki
ökel
ASLI
TOHUMCU**

Mustafa Sokak çocuklarına...

Doktor Vural ve oğlu Boğaç'ı...

Sıfır

Fırat, kırmızı Peugeot 407'nin bagajını kapatırken, babasını çok özlediğini hissetti. Şoför yerine babası gelseydi ne olurdu sanki? Hem, eylülünden bu yana görüşemediklerinden biraz hasret giderirlerdi. Fırat'ı bu dokuz günlük tatilde okulda bırakacaklarına, yanlarında götürselerdi ya da. Kayak tatili fikri annesinin başının altından çıkmıştı mutlaka. Annesi oldum olası çocukların ayak altında dolaşmalarından hoşlanmazdı. O çocuk kendi çocuğu olsa bile...

Şoföre tamam dercesine salladı elini. Araç hareket etti ve eski sur kalıntılarının arasındaki geniş boşluktan geçip yola çıktı. Tekerleklerindeki kar zincirleri, neredeyse huz tutmuş zeminde sesler çıkararak yavaş yavaş uzaklaştı. Fırat üzgün gözlerini hızla yağın karın altında gitgide bir hayalete dönüşen arabadan ayırmakta güçlük çekiyordu

Süreyya arkadaşının omuzuna hafifçe dokundu.

“Hadi Fıfır! Yeterince ağaç olduk bu soğukta, az daha durursak buz tutacağız.”

Fırat evden gönderilen karton kutuyu, Süreyya da sırt çantasını yüklenip okulun giriş kapısına yöneldiler. “Kim bilir babanla babaannen sana yine ne harika şeyler göndermişlerdir,” dedi Süreyya, arkadaşını keyiflendirme çabasıyla. Fırat’ın babasının, Duman’ın son CD’sini alıp almadığını acayip merak ediyordu, ama konuyu açmanın sırası değildi şimdi. “Kesin, çikolata parçalı kurabiye de vardır. Kakaoya batıra batıra yeriz akşam, ne güzel!”

“Yaa, ne demezsin,” diye mırıldandı Fırat. Bekçi kulübesinin kapısı rüzgârda çarpınca, başını küçük kulübeden yana çevirdi. Bekçi Kâmuran’a bakındı, ama adam ortalarda yoktu. Fırat’ın kaşları bu yokluk yüzünden çatıldı. Müdür Yardımcısı Şitaban Hanım’ın, bekçinin kulübeyi boş, okul kapısını da açık bırakarak ortadan kaybolmasının hesabını soracağından emindi.

Süreyya, Fırat’ın yüz ifadesini, bir tatilde daha ailesinden ayrı kalmasının can sıkıntısına verdi. “Amma surat yaptın be Fıfır. Gören de, tatili benimle geçirmek istemediğini sanacak.”

“Ne alakası var ya, off...”

Baktı olacak gibi değil. “Hadi, yatakhaneye ilk varana on lira!” diye bağırdı Süreyya, biraz adrenalinin üzüntüye iyi geleceği düşüncesiyle. Sırt çantasını omuzuna attığı gibi, üstünde kırmızı harflerle Ö.B.K. yazan devasa demir kapının aralığından geçerek, hızla yatakhane binasına doğru koşmaya başladı.

Fırat, "Kaybetse verecek parası varmış gibi," diye söylendi ve Süreyya'nın peşi sıra gönülsüzce ağır bir koşu tutturdu.

On dakika sonra Süreyya sırt çantasını yatakhane kapısına yaslamış, abartılı ısınma hareketleri yaparak Fırat'ı bekliyordu. "Ohooo," dedi yüzünde kocaman bir sırıtsıla. "Hoş geldiniz beyim. Gözümüz yollarda kaldı."

Fırat başını sinirle iki yana salladı. "İki elin doluyken, benim kadar hızlı koş da göreyim seni."

"Neyse, hoş ver onu şimdi," dedi Süreyya ve hevesle ekledi, "Kaç para etti bana borcun?"

"Yetmiş beş lira."

"Scrabble'da yenildiğin de dahil mi?"

"Dahil Sürella."

"Bana Sürella deme be!"

"Bakarız... Yenildiğime mi yanayım, benden alacağının hesabını bile benim yaptığımı mı; bilmiyorum."

"Ne diyorsun sen ya?"

"Şöyle izah edeyim. Matematik sıfır, çene on puan!"

Süreyya arkadaşının söylediğini duymamış gibi yaparak, yatakhane binasının kapısını açtı. Yerlere kadar eğilip, "Önce erkekler ve kaybedenler!" diyerek Fırat'a yol verdi.

İçeri girdiler. Giriş katındaki kızlar yatakhanesine uğramadan, doğrudan ikinci kattaki erkekler yatakhanesine çıkan basamaklara yöneldiler.

Fırat isteksizce çıktığı basamaklardaki soğuğun içine işlediğini düşündü. Bir an arkadaşına özendi; Sü-

reyya'nın babası yoktu. Süreyya altı yaşındayken, Hatay civarında, nedeni açıklanamayan bir trafik kazasında ölmüştü. Ölümü büyük talihsizlikti tabii ki, ama üzerinde çalıştığı icatlardan başını kaldırıp, Fırat'a zaman ayıramayan bir babadan iyiydi belki de.

Süreyya'nın annesi Mine Teyze ise İzmir'de bir hayvan oteli işletiyor, insanlar tatile gittiklerinde evcil hayvanlarına bakıyordu. Bu yüzden Fırat'ın aksine, Süreyya hayvanların hiçbir türünden korkmazdı. Mine Teyze, iki yakasını bir araya zor getirdiğinden pek ortalarda gözükmezdi. Ama kenara iki kuruş atar atmaz, ilk tatilde kızını eve aldırmanı da ihmal etmezdi. Anne kız çok yakındılar ve sürekli haberleşirlerdi.

Erkekler yatakhanesine girerken, Fırat bu tatsız düşünceleri kapının gerisinde bırakmayı dilediyse de, bunu yapması pek kolay olmadı.

bir

Adamlardan cüce kadar kısa boylu olanı, sırtındaki çuvalı karın üstüne bıraktı. 80 model, siyah Murat 131'in bagajını sinirle kapattı. Olduğu yerde soluklandı. "Hadi Mahmut, pikniğe gelmedik!" diye seslendi iriyarı arkadaşına.

Mahmut elindeki küreği kara saplayıp atkısıyla alnındaki teri sildi. "Çiftetelli oynamıyoruz biz de herhalde. Beğenmiyorsan buyur kendin kaz!"

"Bir kere de cevap vermesen dilin şişer!" dedi kısa boylu olan.

"Bu işi neden başka türlü yapmayız anlamadım," diye söylendi Mahmut. "Denize atıp kurtulabilirlik ondan, temiz iş olurdu." Küreği tekrar eline aldı. Diz hizasını geçen çukura girdi ve kaldığı yerden kazmaya devam etti. "Toprak sert tabii, kış toprağı, kazılmıyor," dedi bilmiş bilmiş.

Kısa boylu olan, "Eh, benim adım Kâmuran'sa, bir

daha seninle bir halt edenin..." diye söze başladı.

"Abi ayıp ediyorsun ama, ağzını bozmana gerek yok."

Bekçi Kâmuran, kendinden beklenmeyecek bir çeviklik ve cesaretle Mahmut'un üzerine yürüdü. Pantolonunun belinden çıkardığı silahı adamın kafasına dayadı. "Dikkatli konuşmazsam n'olur lan! N'olur ha!" dedi, alçak ama öfkeyle tutuşan bir sesle.

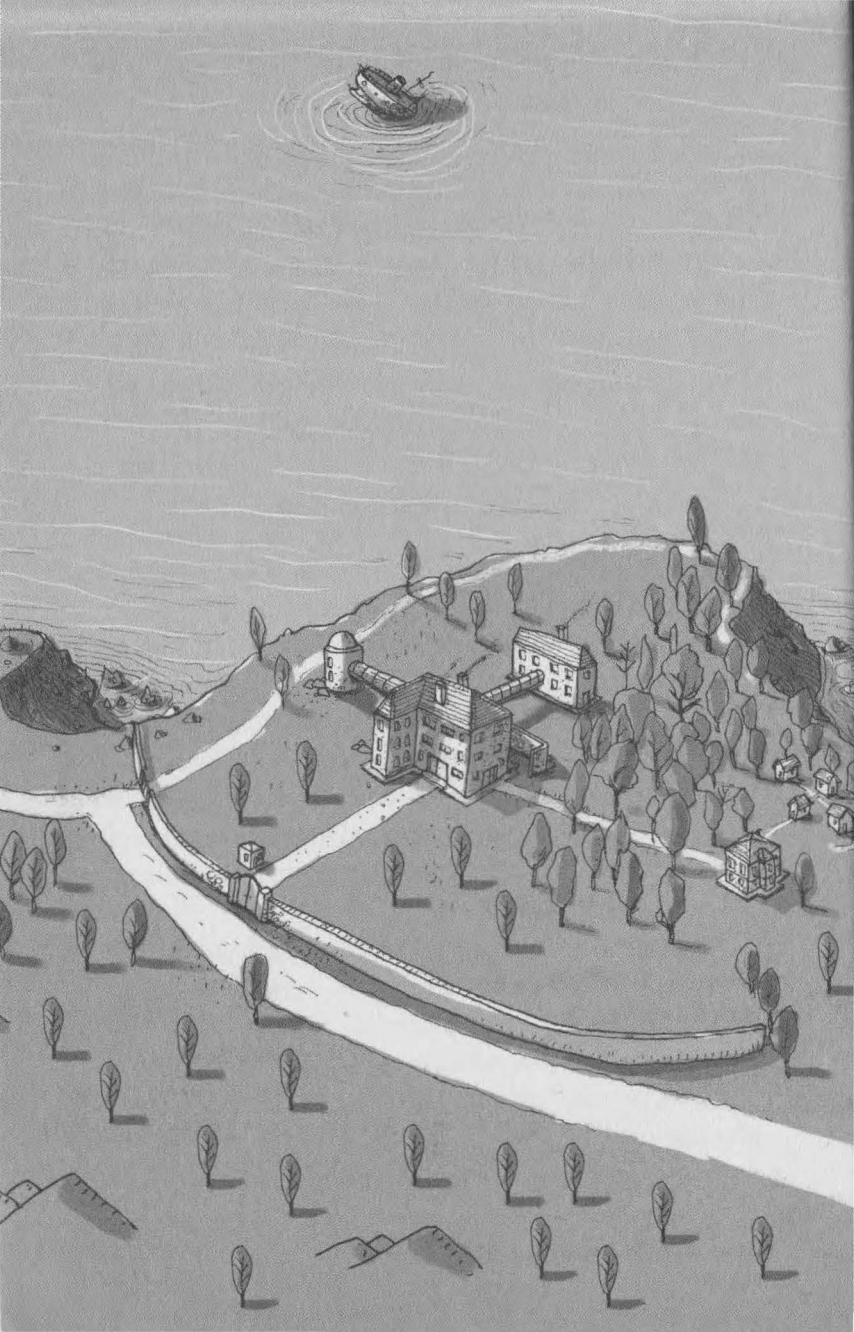
Diğerinden çıt çıkmayınca, "Ne o hülhül, dilini mi yuttun?" diye ekledi pis pis sırtarak. Ardından silahını yine beline sıkıştırıp arabanın yanına döndü. Ama siniri geçmemişti. Öfkesini az önce yere attığı çuvala sert bir tekme savurarak çıkardı. Devrilen çuvalın ağzından bir el dışarı çıktı. El küçüktü ve yer yer morarmıştı, yine de bir kız çocuğuna ait olduğu anlaşıyordu.

"Tamamdır," dedi Mahmut, artık beline kadar gelen çukurun içinden. Kâmuran sigarasını yere atıp çuvalı ağzından kavrayarak, çukura kadar sürükledi. Çuvalı ve içindeki yolcuğu, ebedi uykusuna yatacağı çukura yerleştirdiler birlikte. Mahmut, Bekçi'nin yardımıyla kolayca yukarı çıktı ve çukuru toprakla doldurmaya başladı.

"Üstünü kapatınca düzleyip karla bir güzel ört. Ben arabadayım," dedi Bekçi Kâmuran ve bir karşılık beklemeden üç dört metre ötedeki müzelik arabaya gidip, sürücü koltuğuna geçti. Mahmut da kendine söyleneni itiraz etmeden yaptıktan sonra arabaya bindi.

Kâmuran'ın kullandığı araç, tipi yüzünden daha da yabansı bir havaya bürünmüş Bolbadim Korusu'ndan

geçen genişçe patikada yavaşça ilerledi. Derken, okul arazisinin denize bakan tarafından dolanan ve uzundur kullanılmayan eski Bolbadim Yolu'na çıktılar. Yolun sağ tarafı, denize batmaya çalışır gibi uzanmış sivri ve dik kayalardan ibaret bir uçurumdu. Kayalıkların dibiyse bir araba mezarlığını andırıyordu. Kâmuran dar ve virajlı yolda, bu mezarlığın yeni sakini olmamak için soğuk terler dökerken, deniz, adamların içindeki kötülüğe saldırmak istercesine kabardıkça kabarıyordu.

iki

İki kafadar, erkekler yatakhanesinin kapısını açıp soluk soluğa içeri girdiler. "Yuh! Sizinkiler bütün memleketi göndermişler galiba. Sırüm çıktı bel!" diye söylendi Süreyya, Fırat'ın ranzasına doğru ilerlerken.

"Ne güzel. Böylelikle sırtı 'çıkan' ilk insan olarak tıp tarihine geçersin," diye lafı yapıştırdı Fırat. Kutuyu ranzanın alt katına fırlatıp, pantolonunun cebinden bir mendil çıkararak buğulanan gözlüğünün camlarını silmeye başladı.

"Biliyor musun Fırfır, seni tanımasam, yetişkin bir cüce olduğunu sanırdım. Yani o kadar gereksiz bilimsel bilgiyle dolusun ki!.. Hadi açalım şunları da, Mürşide Nine neler göndermiş bakalım."

Fırat gözlüklerini silmeyi, inadına acele etmeden bitirdi. Mendilini cebine, gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi ve yatağa oturup sırt çantasını önüne çekti. Süreyya da koli bantlarından neredeyse görünmez

haldeki kutuyu açmaya davrandı. Çantayla kutunun içine, bir alışveriş merkeziyle bir pastane düşmüş gibiydi.

İki renkli bisküviler, fındıklı kurabiyeler, zeytinli ve limonlu kek, Şeker Bayramı'nı yılbaşına bağlayan tatilde okulda kalanlara yetecek kadar oldu. Yine Fırat'ın babaannesinin elinden çıktığı belli iki de küçük battaniye vardı. Koyu lacivert yün battaniyelerden birinin köşesine mavi iple F, diğeriinkine pembe iple S harfi işlenmişti. Süreyya, S harfi işlenmiş battaniyeyi sevinçle kucakladı.

Sırt çantasından üç Jules Verne romanıyla iki yeni Pıtırık kitabı, büyük boy bir resim defteriyle yirmi dörtlük bir pastel kalem seti, *Türkiye'nin Kuşları ve Ağaçları Rehberi* kitabı, küçük bir gece görüş dürbünüyle bir İsviçre çakısı, bolca da kontör kartı çıktı.

Fırat, Süreyya'ya çaktırmadan çakıyı pantolonunun cebine koydu. Bolhadım Korusu'nda yaptığı küçük gezintilerde, ağaç kabuklarını kaldırmak ve bekçinin kurduğu kuş tuzaklarını bozmakta çok işine yarayacaktı bu alet. Kontör kartlarını gözlük kılıfına, dürbünü de yastığının altına sakladı.

Birçok teknolojik araç gibi, cep telefonu kullanmak da okulda kesinlikle yasaktı. Öğrenciler aileleriyle pazar sabahları kahvaltıdan sonra, Müdür Yardımcısı Şitaban Hanım'ın odasındaki telefonda konuşabilirlerdi ancak. Ailesiyle konuşmak isteyenler, cumartesi gecesinden adlarını telefon listesine yazdırmak zorundaydı. Olur da adınızı yazdırmayı unutursanız, Şitaban Hanım'ın insafına kalırdınız; ki kadında insafın "i"si yoktu. Ama zaten Müdür Yardımcısı çok sert bir mizaca sahip

olduğundan, onun yanında kimse ailesiyle doğru dürüst bir şey konuşamaz, hiçbir şeyden yakınamazdı.

İsteyen cumartesi etüdünde ailesine mektup da yazabilirdi elbette. Okulun getir götür işlerini yapan Sadık Amca, mektupları Kayadibi Kasabası'ndaki postaneden yollardı. Ama okula neredeyse bir saat uzaklıktaki kasaba, Tanrı'nın bile unuttuğu bir yer olduğundan, çoğunlukla mektupların cevapları gelene dek, çocuklar çoktan ailelerine kavuşmuş olurlardı.

Aslında yasaklar listesinde sadece cep telefonu, müzikçalar ve bilgisayar yoktu. Derslerle ilgisi olmayan her şey, öğrencilerin dikkati dağılır gerekçesiyle yasaklanmıştı. Bir öğrencinin yasağı çiğnediği tespit edildiğinde, o eşya Şitaban Hanım'ın odasındaki dolapta yerini alırdı. Öğrenci de, Şitaban Hanım aynı zamanda coğrafya derslerine girdiğinden, aklından Türkiye haritası çizme cezasına çarptırılırdı.

Fırat saatine bakınca telaşla bağırdı. "Etüt saati gelmiş bile! Hadi Sür! Beş dakika içinde etüt odasında olmazsak ayvayı yeriz. Zaten ikinci kahvaltısını da kaçırdık."

Süreyya kolinin dibinden Fırat'a gönderilmiş kalın bir zarfı çıkarıp uzatırken, "Şuradan bir iki tane bisküvi alalım bari yanımıza, giderken yeriz," dedi.

Fırat zarfı pantolonunun cebine tıkpı paltosunu üstüne geçirirken, "Olur," dedi. "Hadi, sen de git montunu giy. Kapıda buluşuruz." Fırat cümlesini bitirmeden, arkadaşı kucağında battaniyesi, dişlerinin arasında iki bisküviyle alt kata doğru koşurmaya başlamıştı bile.

Şitaban Hanım gözlemevinin üst katında, şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Saatine bakınca kaşlarını çatı.

“Saat kaç oldu, nerede bunlar? Öğrenciler birazdan gelir,” dedi ayağını öfkeyle yere vurarak. Tam o sırada bir tıkırtı duyuldu. Kadın rahatlayarak, “Hah!” dedi ve ellerini sabırsızca ovuşturdu. Bir gözü gözlemevini okula bağlayan dar, uzun, camekânlı köprüde, gizemli misafirlerini beklemeye başladı.

Şöminenin duvarı ağır ağır açılırken, içeri soluk sarı bir ışık doldu. Gizli kapı nihayet yeterince açıldığında, kapı aralığında küçük bir erkek çocuğuyla, heyaz doktor önlüğü giymiş iriyan bir adam görüldü. Solgun ışığın altında çocuk bir hayaleti andırıyordu.

Şitaban Hanım azarlar bir tonla, “Bu ne düşüncesizlik, saat beş oldu. Öğrencilere yakalanabiliriz!” dedi.

Adam, “Aşağıda parti vermiyoruz bayan! Bazı ak-

saklıklar çıktı. Azarlamak yerine, bana kaynak bulsanız daha iyi edersiniz. Bu işi elimdeki kaynaklarla başarmam mümkün değil."

"Sabırsız olmayın, Doktor, her şey sırayla. Burada istemediğiniz kadar kaynak var. Ama dikkatli davranmalıyız. Yakalanmamız hiç iyi olmaz, değil mi?" diye tısladı kadın.

Doktor bu tehditten rahatsız olmuş gibiydi. Elini yüzünün sol tarafını boydan boyda kaplayan derin yara izinin üzerinden geçirdi sıkıntıyla. "Neyse, neyse. Unutmayın. mümkünse sıfır negatif—"

"Biliyorum, aptal değilim doktor!" diyerek adamın sözünü kesti Şitaban Hanım. "Şimdi gidin isterseniz... Tabii öğrencilerle etüt yapmak gibi bir niyetiniz varsa, o başka!"

"Gece yatmadan gelir, çocuğa serum takarım."

Şitaban Hanım elini tamam dercesine kaba bir hareketle sallayınca, doktor sadece kendisinin anladığı bir şeyler homurdanarak sırtını döndü. Şömine duvarındaki kapı, gizli bir emir almışçasına, doktorun arkasından ağır ağır kapandı.

Şitaban Hanım bir an durup doktorun metal basamaklarda yankılanan ayak seslerini dinledi. Ardından dalgınlıkla çocuğa döndü. "Hadi bakalım Bora, gidiyoruz."

Bora, camekânlı köprüye doğru hızlı adımlarla ilerleyen kadını bir robot gibi takip etti. Köprüyü geçip Şitaban Hanım'ın odasına yaklaşırlarken, merdivenleri çıkan öğrencilerin neşeli sesleri kulaklarına çalındı. Ka-

dın içinden, "Tam zamanında," diye söylendi.

Odasının kapısını anahtarıyla açarken, bir çift meraklı gözün koridorun köşesinden kendilerini izlediğinin farkında değildi. Kapıyı açtığı gibi çocuğu odaya iteledi ve kapıyı arkalarından aceleyle kapattı.

"Burada beklemek istemiyorum," diye mızıldandı Bora şımarık şımarık. Vücudu ne kadar inceyse, sesi de o kadar tizdi ve insanın sinirini bozuyordu. "Babam size sıkılayım diye para vermiyor," diyerek diklendi bir umutla.

Şitahan Hanım, "Baban bize seni eğlendirmemiz için de para vermiyor, küçük budala!" diye tısladı. Çocuk itiraz etmek için ağzını açacak oldu, ama kadın öfkeyle konuşmasını sürdürdü. "Seni iyileştirelim diye para ödüyor. Aldığımız para bu sıkıntıya değer mi bilmiyorum. Riskleri saymıyorum bile. Deneklerden birini kaybettik. Bu iş bittikten sonra hayatta kalanlarla ne halt edeceğim de ayrı muamma!.."

Bora kendisi yüzünden bir çocuğun öldüğü düşüncesiyle suratını buruşturdu. Ama vicdan azabı fazla uzun sürmedi. "Çok sıkılıyorum... Bari PlayStation'ımı ya da bilgisayarımı getirseydik evden."

Kadın sevecen olmasına çalıştığı bir hareketle oğlanın saçlarını okşadı. "Çok iyi anlıyorum seni, ama iyileşmen can sıkıntından daha önemli. Şimdi ben etüde girmek zorundayım. Öğretmenlerin çoğu izinde biliyosun. Etüt bitene kadar sabret, sonra lojmana gideceğiz. Üstelik, sürekli laboratuvarıda kalacağına, burada bir iki saat sıkılman daha iyidir."

Çocuk bu gizli uyarıyı anlamışçasına kendini gülümsemeye zorladı. Steril görünümüne rağmen küf kokulu o gizli laboratuvarı, onu ölmekten kurtaracak ilacı geliştirmek için gece gündüz uğraşan doktor, tüylerini ürpertiyordu. Doktora minnet duyması gerekirdi aslında, ama adamın duygusuzluğu, kendisini bir hasta değil de proje olarak gördüğünü belli eden bakışları rahatsız ediciydi. O yüzden gerçekten de Şitaban Hanım'ın işinin bitmesini burada beklemeyi tercih ederdi. "Madem öyle, siz etütteyken ben de dünya atlasını karıştırayım."

Şitaban Hanım memnun bir ifadeyle gülümseyerek masasının arkasındaki dosya dolabına gitti. Dolaptan etüt yoklama defteriyle öğrenci dosyalarını çıkardı. Elindekilerle tekrar kapıya yönelirken, "Ben çıkınca kapıyı kilitlemeyi unutma. Anahtarı da al üzerinden. Ben de yedek anahtar var," dedi ve çocuğun yanıt vermesini beklemeden odadan çıktı.

Kapı açılırken, bir çift meraklı ve ihtiyar kulak, Müdür Yardımcısı'na yakalanmaktan kıl payı kurtuldu.

dört

Şitaban Hanım'ın içeri girmesiyle birlikte kütüphanedeki uğultu bıçakla kesilmiş gibi bitiverdi. Kadın, elli kadar çocuğa sert bir ifadeyle baktı. Ardından şöminenin hemen yanındaki öğretmen masasına geçerek elindekileri masaya bıraktı. Sandalyesine oturunca, "Herkes teker teker kalkıp adını, soyadını ve numarasını şuraya yazsın," diyerek, beyaz bir kâğıdı masaya bıraktı.

Öğrenciler emri uysallıkla yerine getirdiler. Yazma işi bitince, Şitaban Hanım kâğıdı önüne çekip, kaç öğrencinin tatilde okulda kaldığını hesapladı. Ardından da yoklama defterini doldurdu. Çocukların çıtı çıkmıyordu; bazıları kendilerini bir kitaba, bazıları ödevine vermişti. Kimse yanlış bir şey yaparak harita çizmek zorunda kalmayı istemiyordu. Gidercek irileşen kar taneleri, rüzgârın da etkisiyle, gözlemevinin gökyüzüne uzanan cam kubbesini delecekmiş gibi şiddetle yağıyordu.

Şitaban Hanım öğrencileri sevimsiz bir ifadeyle

süzdükten sonra, yoklama kâğıdıyla elindeki dosyaları karşılaştırmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu.

"İmra Gündoğdu... Baba adı... Olmaz! Huse Naz Tınıç... ÇE! Güzel! Başka başka... Mehmet Gök... Baba adı Yusuf... Olmaz! Süreyya Kımblı... Baba adı... Yok!.. Him, doğru ya... Ben onu... Neyse, belki daha sonra işe yarayabilir... Fırat Turhan... Annesi bizden, asla olmaz!.. Selma Tünkaya... ÇE! Güzel... Ferah Çat... Olmaz!.. Serda Yılmaz... ÇE!.. Kerem Eryavuz... ÇE!.."

Şitaban Hanım adlarının yanında ÇE yazılı öğrencilerin dosyalarını bir yana ayırmayı bitirdi. Parmaklarıyla masayı tıklatarak bir süre düşündü. Ardından masanın üstündeki telefonu kaldırıp, iç hattan 122'yi çevirdi. Telefon iki kez çaldıktan sonra karşı taraftan bir erkek sesi, "Ben Doktor Boğaç," diye karşılık verdi.

Şitaban Hanım, "Doktor Bey, ben Şitaban. Hazır okul boşalmışken, şu kan grubu tespitine başlasak diyorum. Bütün öğrenciler okula dönünce yoğunluk yaşarız," diyerek doğrudan konuya girdi.

Doktor Boğaç'ın yumuşak sesi, "Tabii hanımefendi, nasıl isterseniz. Hemen başlayalım," dedi.

Şitaban Hanım gözlerinde bir parıltıyla, "O halde etüt bitince öğrencileri doğrudan revire gönderiyorum," diyerek telefonu kapattı. Sağ eliyle ceketinin yakasındaki, tarantula biçimindeki broşu ovuşturdu. Ardından sessizce bir şeylerle ilgilenen, her şeyden habersiz öğrencileri süzerken, 'Nhandu aşkına, şu iş bir bitse,' diye geçirdi içinden.

Öğrencilerin kaçının kan grubunun tutacağını merak ediyordu. Doktorun tedaviyi bulana kadar kaç çocuğa ihtiyaç duyacağını da... Ayağa kalktı ve doktorun bundan böyle daha hızlı yol alabileceği düşüncesiyle, ustalıkla gizlediği bir heyecanla masaların arasında turlamaya başladı.

Fırat, adını yoklama kâğıdına yazdıktan sonra Süreyya'yla oturdukları masaya döndü. Tatilde okumaları gereken İngilizce hikâye kitabını açtı. Ama aynı paragrafı hiçbir şey anlamadan üst üste beş kez okuyunca pes etti. Gözleri kitapta, aklı evden gelen kutudan çıkan kalın zarftaydı. Aslında mektuplarını hemen oracıkta okumasına bir engel yoktu. Sadece babasının bahanelerini, annesinin soğuk kelimelerini ve babaannesinin özlemini artıracak tatlı, sevgi dolu cümlelerini okumayı elinden geldiğince geciktirmek istiyordu.

Süreyya'nın masanın altından kendisini ısrarla dürtten ayağıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Süreyya, "İngilizce çalışırsan, işte böyle uyuklarsın oğlum!" diye kıkırdadı. Fırat şaşkınlıkla çevresine bakındı. Nerede olduğunun yeni farkına varmış gibi irkildi ve işaretparmağını dudaklarına götürdü. Şitaban Hanım'a konuşurken yakalanmaktan diğerleri gibi onun da ödü pathiyordu. Çizim

konusundaki yeteneksizliği düşünülürse korkmakta da haklıydı. Müdür Yardımcısı'nın odasında cezaya kaldığı son defasında, Türkiye haritasını on kez baştan çizmek zorunda kalmış, cezası sonsuza kadar bitmeyecek sanmıştı.

Yanında getirdiği kitapların altından küçük not defterini çıkardı. Defterden bir sayfa koparıp, bir şeyler yazarak Süreyya'ya uzattı.

/ Ceza rekoru kırmaya niyetlisin galiba!

Süreyya notu okuyunca gözlerini şaşşı yapıp, ardından Fırat'ın elindeki kalemi kaptı, yazdı ve kâğıdı Fırat'a geri uzattı.

{ Benim gördüğümü sen de gördün mü?

Çocuk başını bir aşağı bir yukarı sallarken, gözücuyla da Müdür Yardımcısı'na bakıyordu. Süreyya kâğıdı geri çekip tekrar bir şeyler yazdı.

Kimdi o çocuk? Yeni galiba.
Duyamadım ne konuştuklarını.

Fırat son cümleyi okuyunca, yakalanırlarsa başları derde gimmesin diye, notu küçük parçalara ayırdı. Süreyya bu kez arkadaşının not defterini önüne çekti ve öyle bir hızla yazdı ki, az kalsın kâğıt yırtılıyordu.

Öğrenci olmadığı kesin.
En azından bizim okulda!!!???

Fırat bu son cümlemin altına kocaman bir soru işareti çizdi.

Öğrenci olsa etüde gelirdi, salak!

Bu karşılığı alan Fırat'ın suratı asıldı ve bakışlarını önünde açık duran hikâye kitabına çevirdi tekrar. Süreyya, Fırat'ın gözlük camına dokunup, dudaklarını özür dilerim dercesine hareket ettirdi. Fırat dudak hüktü.

Bunun üzerine Süreyya kendini tutamayıp yüksek sesle, "Hadi ama Fıfır, uzatma!" deyiverdi. Ve der demez de ne halt ettiğini anladı. Anladı ama, iş işten geçmişti.

Şitaban Hanım yerinden ne zaman kalkıp, ne zaman yanlarına gelmişti, ikisi de anlamadılar. Kadın, Süreyya'nın kulağını tuttuğu gibi hiç acımadan hüktü. Süreyya'nın suratı acıdan kıpkırmızı kesiliverdi.

Kadın etütteki herkesin duyduğundan emin olmak için epey yüksek bir sesle, "Etütte gürültü yapmanın cezasını biliyorsun, küçükhanım! Kan grubu testi yapılacağı için cezayı bu akşamlık erteliyorum, ama unuttuğımı sanma," dedi. Çevresine şöyle bir bakındı ve, "Hadi bakalım, herkes tekrar dersinin başına. Çıt çıkmayacak!" diye ekledi.

Etüdün kalan kırk dakikasını çocukların her ikisi de farklı nedenlerle somurtarak geçirdiler.

Fulya Öğretmen'in içeri girmesi etüdü bittiğini müjdelendi. Bu genç kadın, kızlar yatakhaneinden sorumlu olmak dışında, Okul Müdürü İsmail Bey kalbi tutup da tarih derslerine giremediğinde, onun yerine de bakardı. Her akşam hiç şaşmadan tam yedi buçukta gelir, öğrencileri alıp yatakhaneinin bulunduğı binanın bodrum katındaki yemekhaneye, ardından da yatmaya götürürdü. Normal günlerde yanında erkekler yatakhaneesi sorumlusu, beden öğretmeni Caner Kocaman da olurdu. Ama o günler Caner Öğretmen de izinliydi.

Şitaban Hanım gözlerini öğrencilerden ayırıp kadına çevirdi. "Bu akşam yemekten önce revire gidecekler. Kan grubu tespitine başlayacağız. Doktor Bey'e yardım edin de çabucak halledelim bu işi."

Fulya Öğretmen bu sözlerle her zamanki ürkek ifadesiyle, "Peki efendim," diyerek karşılık verdi. Müdür Yardımcısı elini vızıldanan bir sineğı kovar gibi sallayın-

ca, kadın, öğrencileri alıp gidebileceğini anladı. Öğrenciler çoktan toparlanmış, gitmeye hazırlanmışlardı zaten.

Fulya Öğretmen, "Evet çocuklar, herkes sıraya girsin. Bu akşam programda küçük bir değişiklik var. Revire gidiyoruz. Kan gruplarımızı öğreneceğiz," dedi.

Bunun üzerine öğrencilerden bazılarının gözü korkuyla açıldı, bazıları yemeğin ertelendiği düşüncesiyle somurttu.

Bu açıklamanın ardından Süreyya'nın yanaklarının al al olduğu Fırat'ın gözünden kaçmadı. Ona takılma fırsatını kaçırarak değildi, çünkü bu fırsat eline pek sık geçmezdi. "Eminim yanaklarındaki kızarıklıklar dikkatini çekecektir. Artık seni öperek mi tedavi eder, yoksa..."

Süreyya arkadaşının yaptığı imayı anlamamış gibi bakıyordu. Fırat kıntarak, "Doktor Boğaç Akkoç ile Süreyya Kımıl'ın düğün törenlerinde sizleri de aramızda görmekten..." derken, koluna yediği sıkı bir çimdikle susuverdi. Hemen sonra, "Yalan mı?" dedi. Nedense sesinde meydan okuyan bir ton vardı.

Süreyya'nın gözlerindeki öfkeyi görünce, yapılacak en akıllıca şeyi yaptı Fırat. Çenesini kapayıp, yanından hızla uzaklaştı.

Revir okulun giriş katındaydı, o yüzden öğrenciler köprüyü geçtikten sonra hasamaklara yöneldiler. Revire gitme fikrinden hoşlanmayan birkaç kişi, yağın kara bakma bahanesiyle köprüde oyalanıyordu. Süreyya da bu kar romantiklerinin arasındaydı, ancak tamamen başka bir nedenle.

Öğrenciler merdivenleri inmiş, koridorda hafif bir

uğultu çıkararak, ama sırayı bozmadan revire doğru ilerliyorlardı. Süreyya ortalıkta kimselerin kalmadığından emin olunca, sessizce Şitaban Hanım'ın odasına yöneldi. Kapının önüne gelince durup öne eğildi. Ayakkabısının bağcıklarını düzeltiyormuş gibi yaparken etrafı bir kez daha kolağan etti.

Gözünü tam kapı deliğine dayamıştı ki, bir öksürük sesiyle irkildi. Hızla doğrulurken bir tarantulayla göz göze geldi ve sendeleyerek birkaç adım geriledi.

"Bir şeye mi baktın?" dedi Şitaban Hanım. Dışarının soğuğu, kadının sesinin yanında yaz sıcaklığı gibi kalırdı.

Süreyya suçüstü yakalandığı için ne diyeceğini bilemedi. Aslında kadın da bir yanıt vermesini beklemiyordu. "Haddinizi aşıyorsunuz, küçükhanım! Tatil boyunca etütlerde birlikte coğrafya çalışacağız." Süreyya'nın yüzü düştü. "Sen Adnan Bolbadim'e şükret! Tatil bahanesiyle okula gelmeseydi, bayram sabahını yatakhane de geçirtirdim ben sana ama... Hadi şimdi revire! Hadi!"

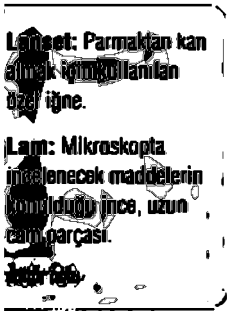
Süreyya arkasına bakmadan koştu. Koridoru dönünce durup bekledi. Şitaban Hanım'ın anahtarı kilitte çevirdiğini duyunca, sessiz adımlarla geri döndü ve kulağını kapıya dayayıp sabırla bekledi.

Öğrenciler revirin kapısından içeri teker teker giriyordu. En gevezeler bile heyecandan konuşmayı bırakmıştı. İçeri giren, kapı ağzında adını soyadını söylüyor, Sacide Hemşire'nin yanına geçiyordu. Ağzının kenarları gülümsemekten çizgi çizgi olmuş, kısa boylu, hafif toparlak

hemşire, yanına gelen öğrencinin parmağına lanseti* batırıyor, iğnenin battığı yeri azıcık sıkarak beş damla kanı bir lamin* üstüne damlatıyordu. O öğrencinin parmağına küçük bir parça pamuk bastırırken, Doktor Boğaç da öğrencinin kan grubunu saptamak amacıyla lamı ondan alıyordu.

Süreyya önünde kaç kişi olduğunu şimdiye kadar en az beş kez saydığı halde, sürekli sa-
bırsızlıkla yeni baştan sayıyordu. Saymaya ara verince, etütten çıktığında röntgencilik yapmak yerine hotlarını

silmeyi akıl edemediği için kendine kızıyordu. Bunu düşünürken, saçlarındaki iki örgüyü de birkaç kere bozup tekrar ördü, yine de sonuç içine sinmedi.

Fırat, Süreyya'yı keyifsiz bir ifadeyle izliyordu. 'Bir aptala âşık olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim,' kararına vardı sonunda ve ayakkabısının ucuyla yeri tekmeledi. Bir karara varmak, insana her zaman huzur vermiyordu.

'Keşke Doktor Akif Bey emekli olmasaydı,' diye düşündü. Yaşlı doktor kalp krizi geçirince, artık yeterince çalıştığına karar vermiş; geçen yılın sonunda da emekliliğini isteyip, Antalya'daki kızıyla damadının yanına taşınmıştı. Onun yerine bu esmer tenli, bir seksen boylarındaki güler yüzlü genç doktor gelmiş; herkesin, özellikle de kızların kalbini çalması uzun sürmemişti. Herkesle her koşulda tatlı dille konuşan ve sabırla ilgilenen, öğrencileri eski doktor gibi kulaklarını çekerek uysallaştırmak yerine açıklamalarla sakinleştiren bu adama gıcık kapıyordu.

Fırat bunları düşünürken sıra kendisine geldi. "Fırat Turhan," deyip içeri girdi. Ortaparmağına iğne batırmaya hazırlanan Sacide Hemşire'ye, "Ben kan grubumu biliyorum: A pozitif," dedi, sesinin ürkek çıkınmasına çabalayarak.

Doktor Boğaç bunu duyunca, "Peki, kan grubu kartın var mı delikanlı?" diye sordu.

"Bilseydim getirirdim, evde. Ayrıca adım da Fırat, delikanlı değil," diye karşılık verdi.

"O zaman üzgünüm Fırat, senden de kan alacağız,"

dedi Doktor Boğaç, gülümsemesini saklayarak.

Bu konuşmayı duyan Süreyya sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Sacide Hemşire aynı işlemleri Fırat'a da uyguladı. Süreyya, Fırat yanından geçip dışarı çıkarken, "Biraz daha rezil etseydin bari kendini," diye terslendi arkadaşına. Bunu söylerken suratına bakmamıştı bile.

Fırat'ın gözleri dolar gibi oldu. Hemşirenin parmağına bastırıldığı küçük pamuk parçasına baktı. Bundan bir tane de kalbine bastırsalar iyi olacaktı, çünkü bugün bütün sevdikleri ondan uzaktı.

Bu kan grubu öğrenme işi, aşı gününe göre oldukça iyi geçmişti. Üstelik, akşam ateşlenme riski de yoktu. Sacide üç kişi fenalık geçirmiş, bir kişi kaçmaya çalışmış; ama olay yerinden on metre bile uzaklaşmadan Sacide Hemşire tarafından yakalanmıştı.

sekiz

Öğrenciler yemekhanede yoğurt çorbası, bulgur pilavı, nohut ve kayısı hoşafından ibaret akşam yemeklerini yedikten sonra yukarı çıkmışlardı. Sabah ders yapılmayacağından, binanın üçüncü katındaki oyun odasında dilediklerince zaman geçirmeye izinleri vardı.

Pijamasını ya da eşofmanını giyen, koş koş dinlenme odasına gitmişti. Odanın okul binasına bakan tarafına, yazı çizi ya da elişiyile uğraşanlar olursa diye uzunca bir masa yerleştirilmişti. Bu masada genelde, Süreyya'nın "inck", Fırat'ınsa "sorumluluk sahibi" diye nitelediği dört beş öğrenci yerlerini çoktan almış, kitaplarını açmışlardı. Binanın arkasındaki, tüm okulu çevreleyen yüksek, eski duvara bakan diğer taraftaysa, yere atılmış bir sürü minder vardı. Çalışmak istemeyen öğrenciler minderlere yayılıyorlardı.

Fulya Öğretmen kolunda kocaman bir sepetle öğrencilerin arasında dolaşıyor; isteyene boya kalemiy-

le resim kâğıdı, isteyene elişi kâğıdı, UHU, makas ve Scrabble, Risk, Monopoly gibi oyunlar dağıtıyordu. Kızlardan bazısı rahatça dedikodu yapabilmek arzusuyla, minderlerini kapının tam karşısındaki şöminenin önüne çekmişlerdi.

Süreyya elinde yeni battaniyesi ve kütüphaneden birkaç gün önce ödünç aldığı kitapla içeri girdiğinde, Fırat'ın çoktan masaya yerleşmiş olduğunu gördü. Öğlan onu gördüyse bile belli etmedi ki, bu, Fırat'ın sohbet ya da oyun havasında olmadığı anlamına geliyordu.

‘Kim bilir bu kez neye bozuldu!’ diye geçirdi Süreyya içinden. Yumuşak minderlere serilmiş, hararetle sohbet eden Selma’yla Serda’nın oturduğu yere yöneldi. Ama Fırat onu görmezden geldiğinden, artık canı yeni battaniyesiyle hava atmak istemiyordu. Minderlerden birine çökerken gözleri Esra’yı aradı. “Kızlar, Esra’yı gören var mı? Cep fırçamı alıp kayıplara karıştı. Annemin hediyesiydi de...”

Kızlar bir yanıt veremeden içeri Şitaban Hanım girdi ve oda aniden sessizliğe büründü. Müdür Yardımcısı her zamanki gibi çocukları selamlamaya gerek görmeden söze girdi. “Çocuklar, biliyorsunuz önümüz hem yılbaşı hem de Şeker Bayramı. Okulumuzun kurucusu Adnan Bolbadım, tatilde evine gidemeyen...” –Bir kıkırdama duyuldu. “...ya da gidecek evi olmayan öğrencilerimizin yeni yılını kutlamak ve bayramlaşmak üzere okulumuzu ziyaret edecek. O yüzden yarın kahvaltıdan sonra banyo yapılacak. Banyodan sonra da tırnak ve saç kontrolü. Etüdü öğle yemeğinden hemen sonra ya-

pacağız. Ardından herkes tören giysilerini giyecek ve..." -Oflamalar duyuldu. "...herkes tören giysilerini giyecek ve bu odada toplanacak. Adnan Bey'in yanında yaramazlık veya gürültü yapan, okulumuzu küçük düşürecek herhangi bir davranışta bulunan olursa, kendisine başka okul aramaya başlasa iyi eder."

Kadın konuşması bitince, Fulya Öğretmen'e başıyla kendisini takip etmesini işaret etti ve odadan çıktı.

Suratı asılan Serda arkalarından uzun uzun baktı. "Her fırsatta hatırlatmasa olmaz sanki, pis!"

Süreyya, "Neyi?" diye sordu boş bulunarak. Selma'dan yediği hafif dirsek darbesiyle pot kırıldığını anladı.

"Neyi olacak, Çocuk Esirgeme Kurumu dışında gidecek bir yerimizin olmadığını," diye yanıt verdi Serda küskün bir sesle. Hepsi bir süre düşünceli ve sessiz kaldılar.

Selma konuyu değiştirme amacıyla, "Kızlar, ne diyorum biliyor musunuz? Fulya Öğretmen'den yardım isteyelim, oyun odasını yılbaşı partisi için bir güzel süsleyelim. Bir de... yılbaşı çekilişi yapalım."

Serda her zamanki karamsar edasıyla, "Sanki hediye alacak paramız var! Paramız olsa da bu havada kasabaya incemeyiz, insek de alacak bir şey bulamayız..." dedi.

Selma, "Kendi eşyamızdan hediye edebiliriz birbirimize," dedi. Bu kızın moralini bozmak neredeyse olanaksız gibi bir şeydi. "Ne var, olamaz mı?" derken arkadaşlarına hevesle baktı.

Süreyya gülerek, "O zaman ben baştan söyleye-

yim. Cep fırçasına çok acil ihtiyacım var," dedi.

Serda imalı bir ses tonuyla, "Seni kokoş çapkın!" deyince, üçü birden kahkahalara boğuldu.

Derken Selma birden ciddileşti. "Çapkınlığı mapkınılığı bırakın da şimdi, Esra nerelerde gerçekten? Üç gündür ortada yok."

"Şitaban Hanım tatili evde geçireceğini söyledi," dedi Serda.

"Ama onun evi yok ki," dedi diğer ikisi aynı anda.

Süreyya'nın içini bir sıkıntı, endişeye benzer bir duygu kaplamıştı. Tek nedeni, Fırat'la hâlâ barışmamış olmaları da değikli. Süreyya'nın gözlerine yaşlar doldu, ama kendini tuttu. Madem küsmüşlerdi, ağladığını görmesine izin vermeyecekti. Barışmazlarsa, Fırat, Süreyya'ya olan yetmiş beş lira borcunu ödemezdi. O borcunu ödemezse, Süreyya şubat tatilinde annesini görmeye İzmir'e gidemezdi; çünkü otobüs biletine harcayacak tek kuruşu bile yoktu. Bunu düşününce, Süreyya kendini daha fazla tutamayacağını anladı ve ayağa kalkıp pencereye yaklaştı.

'Kar da yağmasa hiç çekilmez bu manzara,' diye düşündü. Gri, neredeyse binayla aynı yükseklikte, kale duvarı gibi bir duvardı baktığı. Yarım metre alçak olsaydı ne vardı sanki şu duvar? Gözlemevi tarafındaki manzara ne güzel, ne çşsizdi oysa. Denizin o bazen durgun, bazen kavgacı hali, açılıp koyulan mavisii...

Şu gemi enkazı yok muydu hele! Ona daha yakından bakmaya can atıyordu. Ah, Fırat'ı bir ikna edebilseydi! Fırat'ın şu deniz korkusu olmasaydı, helki bir

şansı olabilirdi ama... Tabii bir de kayalıkları parça parça olmadan aşma sorunu vardı.

Işıkların titreşmesiyle odada birkaç tiz çığlık koptu. Arkasını dönen Süreyya, Fırat'ın üzgün gözlerle kendisini seyrettiğini görünce arkadaşına gülümsedi. Ancak, ondan aynı karşılığı alamadı.

dokuz

Genç kadın, Şitaban Hanım'ı kaygıyla dinliyordu, ancak ilk defa bu kaygıda Müdür Yardımcısı'na karşı hissettiği o bildik çekinceden farklı bir şey vardı. "Böyle bir adım atmadan önce İsmail Bey'in ya da Adnan Bey'in onayını almak gerekmez mi sizce?" dedi Fulya Öğretmen.

Şitaban Hanım'ın yanıtı sert oldu. "İşimi nasıl yapacağımı sizden öğrenecek değilim! Müdürü böyle önemsiz şeyler için meşgul etmemi nasıl beklersiniz benden. Hele okulun sahibini!"

"Ama... en azından bu çocuklar okulda gözümüzün önünde; itilip kakılmadıklarını, ihtiyaçlarının karşılandığını, düzgün bakıldıklarını biliyoruz. Demek istediğim... böyle apar topar evlatlık verilmeleri doğru mu?"

"Apar topar olduğunu kim söyledi? Merak etmeyin, yeterince titiz davrandık seçimlerimizde. Ailelere ortaokul çağına gelmiş çocukları kabul ettirmek ne kadar zor, sizin haberiniz var mı? Ayrıca yeni evlerinden hoş-

lanmazlarsa, her zaman geri dönebilirler. Şimdi listedeki isimlerin—" derken sözü yarıda kaldı.

"Bu aileler kimdir, neyin nesidir, iyice araştırıldı mı acaba? O açıdan endişe ediyorum ben, Şitaban Hanım, yanlış anlamayın."

"Bu çocuklar, ÇİE. Yani, okulumuzda kayıtlı olsalar bile, onlarla ilgili kararları Çocuk Esirgeme Kurumu yetkilileri veriyor. Ayrıca.."

"Ama—"

"Haddinizi aşıyorsunuz, Fulya Hanım! Gelecek yıl sözleşmenizin yenilenmesini istiyorsanız, ağzınızdan çıkanlara dikkat etseniz iyi olur!"

Şitaban Hanım azar ve tehditlerini sürdürecekti ki, ışıklar gidip geldi. Kadının gecikmesinden kaygılanan Bora kapıyı aralayıp, tam o anda kafasını uzatınca, Fulya Öğretmen'le göz göze geldi.

"Hah! Bir bu eksikti!" dedi, canı iyice sıkılan Şitaban Hanım. Ardından çocuğa dönerek, "Ben sana ne dedim?" diye ciyakladı.

Fulya Öğretmen'in suratındaki şaşkınlığı gören Müdür Yardımcısı'nın eli hızla tarantula biçimli broşuna gitti. Broşu hafifçe çevirip genç öğretmenin gözlerine hedef aldı ve hayvanın gövdesine bastırdı. Broştan çıkan soluk kırmızı duman, Fulya Öğretmen'in önce biraz öksürmesine, ardından da büyülenmiş gibi hareketsiz kalmasına yol açtı.

Bora bir an, broştaki o korkunç tarantulanın kıpırdadığını gördüğünü sanarak irkildi. Duman hiç var olmamış gibi aniden kaybolunca, Şitaban Hanım az ön-

ceki tartışma yaşanmamışçasına konuşmayı sürdürdü: "Listedeki ilk iki öğrencinin hemen bu akşam hazırlanmasını istiyorum. İkisinin de eşyasını bir güzel toplayın. Daha sonra gerekirse öğrencilere, arkadaşlarının yeni ailelerinin yanına taşınacaklarını söylersiniz, ama şimdilik çenenizi kapalı tutmaya özen gösterin. Ve herkes uyuduktan sonra, çocukları gizlice gözlemesine getirin."

Fulya Öğretmen donuk bir ifadeyle, "Tabii efendim. Başka bir şey?" diye sordu.

"Hayır, başka bir şey yok. Şimdi gidip, çocukları yatakhanelerine yollayın."

Genç kadın sırtını dönüp uzaklaşırken, Bora titrek bir sesle, "Bunu nasıl yaptınız?" diye sordu.

"Bilmek istediğinden emin misin?" Çocuk başını korkuyla iki yana sallayınca, "Ben de öyle tahmin etmiştim. Hadi, lojmana gidiyoruz," dedi.

Şitaban Hanım önde, Bora arkada ilerlediler. İkili koridorun ucundaki merdivenlerde gözden kaybolunca, karanlıkta tetikte bekleyen bir gölge, hızla Müdür Yardımcısı'nın kapısına doğru süzüldü. Belindeki anahtar destesinden çektiği bir anahtarla kapıyı kolayca açtı ve içeri girmeden önce koridordaki havayı kokladı. O karanlıkta görmek mümkün olsaydı eğer, suratını buruşturduğu fark edilebilirdi.

Işıkların sürekli gidip gelmesi bazılarına eğlence çıkar-
mış, bazılarında yürek çarpıntısı yaratmıştı. Fulya Öğret-
men'in içeri girmesiyle curcuna yatıştır gibi oldu. Genç
kadın bakışlarıyla öğrencileri taradı ve Selma'yla Ser-
da'ya işaret ederek kızları yanına çağırdı. Diğerlerine,
"Çocuklar yatma saati geldi. Dişlerinizi fırçalayıp yatağa!
Merdivenlerde koşuşturmak yok," dedi.

"Bu saatte yatılır mı? Tatilde miyiz, kampta mı?"
homurtuları arasında çocuklar yatakhanelerine dağıl-
dılar. Fulya Öğretmen, Selma'yla Serda'yı oyun odasın-
daki masaya oturtup karşılarna geçti. Kızların pek de
alışık olmadığı bir duygusuzlukla, "Sizi evlat edinmek
isteyen aileler var. Bu gece gidiyorsunuz. Arkadaşlarını-
za bir şey belli etmeden toparlanın," dedi.

"Bu gece mi?"

"Arkadaşlarımızla vedalaşmadan mı?"

"Ama bizim evimiz burası!"

“Tatilin bitmesini bekleyemez miyiz?”

“Bizi artık istemiyor musunuz?”

Kadın, elini Müdür Yardımcısı’nı hatırlatan bir hareketle, soruları savuştururcasına salladı. “Hadi bakalım, dediğimi duydunuz. Fazla uzatmayın, doğru banyoya!” Kızlar umutsuzluk ve şaşkınlık içinde sandalyelerinden kalkarken, bir kez daha hatırlatma ihtiyacı hissetti. “Unutmayın, kimseye tek kelime etmek yok.”

Serda, Selma’nın açtığı kapıdan çıkınca, Süreyya’ya tosladı. “Duydun mu?” dedi fısıltıyla.

“Duyulmayacak gibi mi?” dedi Süreyya hayretle. “Ne düşünüyorsunuz? Biraz ani oldu sanki, değil mi?”

Selma tam, “Evet öyle ama...” derken, öğretmen oyun odasından çıkıp konuşmalarını böldü: “Siz hâlâ ne arıyorsunuz burada? Süreyya! Sen biraz fazla ayak altında dolaşmaya başladın.”

Süreyya, arkadaşlarının hayatındaki bu beklenmedik değişiklik ve öğretmenin alışılmadık sertliği karşısında ne diyeceğini bilemedi. Kızların peşine takılıp giriş kattaki banyoya gitti. Aynanın karşısında dişlerini fırçalayan arkadaşlarına bakarken, içinde yine aynı sıkıntıyı hissetti.

Selma ile Serda öğretmenlerinin sözünü dinlemiş ve kimseye bir şey söylemeden endişeyle yatmaya gitmişlerdi. Herkes pijamalarını giymiş, yatağa girmeden önceki son dakikalarını laflayarak geçiriyordu.

Kızların konuşmaya çekindiklerini tahmin eden Süreyya kimseye görünmeden üst kata yollandı. Kızlar istedikleri kadar susabilirlerdi, ancak Süreyya’nın içinde-

ki bir ses, yaşananlara seyirci kalmamasını söylüyordu.

Erkekler yatakhanesinin kapısını açtığında, oğlanların yarı hoşnut, yarı sinirli homurtularıyla karşılandı. Kimseyi umursamadan hızlı adımlarla Fırat'ın yatağına doğru ilerledi. Okulun baş gıcıklarından, yaşlıları üniversite sınavına hazırlandığı halde kendisi hâlâ liseyi bitirmeye çalışan Yusuf bu fırsatı kaçırmadı. "Dikize mi geldin, güzelim?"

Süreyya dönüp bakmaya tenezzül etmeden lafı hemen yapıştırmıştı: "Öyle bile olsa, inan; göz ve ruh sağlığım açısından seni dikizlemeydim, şapşal!"

Oğlanlar gülüşünce Yusuf suspus oldu. "Ben çirkin, sen benden çirkin!" diye mırıldandı somurtarak.

Üstünden çıkardıklarını özenle katlayarak dolabına yerleştirmekle uğraşan Fırat, Süreyya'yı karşısında görünce allak bullak oldu. Süreyya arkadaşını iç çamaşırlarıyla görmek çok sıradan bir şeymiş gibi Fırat'ın yatağına oturdu ve hemen lafa girdi. "Olanlara inanamayacaksın ama, Selma'yla Serda gidiyor," dedi ona doğru eğilerek.

Şaşkınlıktan kafasını toparlayamayan Fırat. "Öyle mi, iyi yolculuklar dileklerini iletirsin kızlara!" dedi. Bir yandan da elindeki giysilerle orasını burasını kapatmaya çalışıyordu.

"Ne yolculuğu, şaşkın! Evlatlık verilmişler!" diye tısladı Süreyya.

Fırat kendisinden nasıl bir yanıt beklendiğini kestiremeyerek, "Eee şey.. Bu güzel bir gelişme... değil mi?" diye geveledi.

“Sence de fazla ani değil mi? Ya Fulya Öğretmen’in kızlara çenelerini kapalı tutmalarını söylemesi! Gece yarısı gidecek olmaları! Bu havada!.. Üstelik, Esra hâlâ kayıp!”

“İsra kayıp mı? Nasıl kayıp?”

Süreyya bilmiş bir edayla karşılık verdi: “Güzel soru, nasıl?..”

Arkadaşının ukalalığından değil ama, içinde bulunduğu durumdan iyice rahatsız olan Fırat patladı: “Benim de bir özelim olduğu hiç aklına gelmiyor mu? Buraya böyle dalarak ne yaptığını sanıyorsun?”

Fırat’ın çıkışmasına diğerleri gibi gülmek istemeyen Süreyya hemen ayağa kalktı. “Tamam güzel bacak, sinirlenme. Kahvaltıda konuşuruz!” deyip, oğlanın karşılık vermesine fırsat bırakmadan, koşa koşu çıktı erkekler yatakhanesinden.

on bir

Tatilde Şitaban Hanım'ın hışmına uğramaktan çekinen öğrenciler, ışıkların kapanmasını beklemeden yataklarına girmiş, yorganlarını sıkıca üzerlerine çekmişlerdi. Şimdi Fulya Öğretmen'in iyi geceler dilemeye gelmesini bekliyorlardı. Yatakhane'nin sessizliğini, binanın duvarlarını yerinden sökecekmiş gibi kuvvetle esen rüzgârın uğultusu bozuyordu.

Işıkların söndüğünü görmese de, saatine bakarak öğrencilerin yatma vaktinin yaklaştığını anlayan Müdür Yardımcısı, küçük konuğunu da yanına alarak okul binasından dışarı çıktı. Binanın Bolhadım Korusu'na bakan ve garaj niyetine kullanılan üstü kapalı kısmında kendilerini bekleyen küçük golf arabasına güçlükle ulaştılar. Korunun içinden lojmanlara giden patikada yol alırlarken, ağaçların gövdeleri hile rüzgârı kesemiyor, zaten her yanı açık olan araçta soğuktan donuyorlardı.

Şitaban Hanım'a ayrılmış iki katlı küçük müstakil

eve yaklaşıp, garaj yoluna girdikleri an rahat bir nefes aldılar. Garajın içinde, evin mutfağına açılan kapının önünde üstlerindeki kolları silkeleyip içeri girdiler. Müdür Yardımcısı'nın fırında ısıttığı tavuk pilavlarını sessizce yedikten sonra salona geçiyorlardı ki, rüzgârın uğultusu arasında bir motor sesi duyar gibi oldular.

Bekçi Kâmuran külüstür arabasını bahçe girişine park edip farlarını kapattı ve yan koltuktan tanıdık, iri-yanı bir figür, kapıyı açarak dışarı çıktı. Bekçi, adamın arkasından, "Hey, Kara Doktor! Kaç gibi biter işin? Bu akşam yeni kargoların teslimatını yapacağım, malum," diye seslendi alaycı bir tonla.

Doktor, "Belli olmaz..." dedi hırlar gibi. "Ben kendim dönerim. Sen işine bak."

Doktor arka koltuktaki çantasını alıp kapıyı sertçe kapatınca, Kâmuran da hiç zaman yitirmeden bekçi kulübesine doğru gaza bastı. Uzaklaşırken onun, "Keyfin bilir manyak!" dediğini duyan doktor, şu işler bittiğinde, bu saygısızın icabına bakmasına izin verip vermeyeceklerini düşündü. Sonunda en iyisinin kimseden izin almamak olduğuna karar verdi.

Şitaban Hanım, Bora'yı salondaki LCD televizyonun karşısına oturtup, eline kumandayı verdikten sonra, doktorla birlikte üst kattaki çalışma odasına çıktı. Duvarları, dünyanın çeşitli noktalarının kırmızı ve yeşil uçlu topluğnelerle işaretlendiği haritalarla ve bazı insanların değişik mekânlarda çekilmiş fotoğraflarıyla kaplı odanın iki duvarını dolanan ahşap bir masa vardı. Masanın üstü, garip sembollerle doldurulmuş kâğıtlar ve her

birinin üstünde tarantula kabartması olan inceli kalınlı, siyah deri ciltli defterlerle kaplıydı. Bir köşede gıcır gıcır bir MacBook Pro açık duruyor, hemen yanındaki telsiz irisi hafif cızırtılar çıkarıyordu.

Odanın siyah kadife perdeleri sımsıkı çekilmişti. Şitaban Hanım, pencerenin önüne yerleştirilmiş siyah koluğun üstündekileri yere attı ve kendini yorgunlukla üzerine bıraktı. "Dinliyorum."

Doktor masanın önündeki sandalyeye oturup, çantasından birtakım evraklar çıkardı. "İlk deneğin başına geleni..."

"O talihsiz olayı bir kenara bırakıp önümüze, yapılabileceklerle bakalım bence, doktor. Bu aptallığınızın hesabını, isterseniz de istemeseniz de yönetime vereceksiniz nasıl olsa..."

"Şunu unutmayın ki, şimdiye dek sadece tek bir denek üzerinde çalışabildik, bayan. Sonuca bir an önce ulaşma gayretiyle, deneğe haliyle fazla yüklendik. Verim sağlayabilmek için almamız gereken kan miktarı, deneğin eks olmasına –yani ölümüne neden oldu."

"Anladım, daha fazla deneğe ihtiyacınız var. Temin edeceğim..."

"Yeni denek bulunması yetmez. Virüs enjekte edilmiş deneklerin ilaca verdiği tepkinin gözlenmesi şart."

"Sizi anlamakta güçlük çekiyorum. Tedaviyi buldunuz mu yani?"

"Evet ama..."

"Bu çok güzel."

"Hayır, ilacın geliştirilmesi gerekiyor. Şu anki ha-

liyle ilaç hastayı sadece birkaç günlüğüne ayağa kaldırıyor. Ardından virüs daha güçlenmiş olarak tekrar vücuda saldırıyor.”

“Bahaneler beni ilgilendirmiyor doktor! Bu sorunu çözmek için sadece bir haftanız var.”

Doktor elini sıkıntıyla salladı. “Biliyorum, biliyorum...”

“Başarısızlığınızın sonuçlarını da aynı ukalalıkla bildiğinizden eminim.”

“Beni tehdit etmeyin, bayan!”

“Nhandu’da tehdit yoktur, doktor. Asırlardır sadece gerçekleri dile getiririz biz.”

“Nhandu’da neyin ne olduğunu ben de sizin kadar biliyorum.”

“İyi o halde. Eğitiminizin bize ne kadar pahalıya patladığını düşünürsek... Örgüte olan horcunuzun bir kısmını ödemenizin zamanı geldi de geçiyor bile. O lanet ilaca ve virüse bir an önce ihtiyacımız var. Bu projeden tek beklentimiz, Bora’nın hastalığı yenmesi değil. Bizim de elimizde, hükümeti parmağımızın ucunda oynatacağımız bir virüs bulunmalı. Nhandu’nun ne kadar ölümcül olabileceğinin nihayet farkına varmalılar. Hem kurulduğumuz günden bu yana yakamızdan düşmeyen o salak Otuslar, hem de dünyanın bütün devletleri. Özellikle Türkiye’de çocuk nüfusun kalabalıklığı düşünülürse—”

“O zaman bana bahaneler bulmayı bırakın! Yeni denekleri bir an önce laboratuvarımda görmek istiyorum. Hem de öyle bir iki tanesini değil.”

"Anlıyorum. Başlangıç olarak bu gece iki çocuk daha laboratuvara getirilecek."

"Kız, erkek?"

"İkisi de kız."

"Erkeklerin bu virüse bağışıklığı kızlarınkinden daha düşük, bu yüzden—"

"Yani erkek çocuğa da ihtiyacınız var."

Doktor sözünün bir kez daha kesilmesine sinirlendiğinden sustu. Çalışma odasının kapısının tıklanmasıyla boş bulunup irkildiler. Bora açılan kapıdan içeri davet beklemeyen girdi. "Yayın kesildi."

Şitaban Hanım bir an çocuğun neden bahsettiğini anlayamadı. Doktor perdeyi aralayıp dışarıya, hızından bir şey kaybetmeyen tipteye baktı. "Bu havada normaldir."

Şitaban Hanım oturduğu yerden çevik bir hareketle kalkıp, bilgisayarın arkasındaki modemi kontrol etti. Cihazda sinyal yoktu, telefonda da çevir sesi. Kadın birden kendini tutamayıp, "Kahretsin! Ben böyle işin..." derken Bora'yla göz göze gelip sustu. "Neyse, zaten yatman gerekiyor... Doktor serumunu taksın da. Sen odana git, biz birazdan geliriz."

Bora omuzlarını düşürüp otlardan çıkarken Müdür Yardımcısı masanın üstündeki tuhaf, büyük aygıta uzandı. "Günün birinde buna ihtiyaç duyacağımı biliyordum."

Doktor, kadına şaşkınlıkla baktı; yüzünde ilk kez öfke dışında bir ifade belirliyordu.

"Dış dünyayla, dolayısıyla bizimkilerle bütün ileti-

şimimiz kesildi. Her gece yarısı rapor gönderilmesi gerekiyor. Ayrıca acil bir durum da yaşanabilir.”

“Anlıyorum.”

“Bu havada Adnan Bey’in yarın okula gelmeyi başarabileceğini hiç sanmıyorum. O sevimsiz ihtiyarı okulunda görmek istediğimi söylersem yalan olur. Birileri ayağımıza dolanmadan da işimiz başımızdan aşkın.”

“Katılıyorum.”

“İyi. O halde şu lanet serumu takıp işinizin başına dönün. Ben de bu gece size yollayacağım kargoların hazırlıklarını kontrol edeyim.”

Doktor bir karşılık vermeden çıkıp, doğruca Bora’nın kaldığı misafir odasına yöneldi. Şitaban Hanım da, Nhandu merkez ofisine mesaj bırakmak için uydu telefonunun tuşlarına basmaya başladı.

on iki

Murat 131 hareket edip, korudaki patıkaya sapana kadar, o soğukta saatlerce sabırla beklemişti. Araba patıkada gözden kaybolunca hızlı adımlarla peşine takıldı. Aslında bütün hareketlerini ezbere bildiğinden, yola çıkmalarını beklemesine gerek yoktu. Ama Bekçi Kâmuran'ın Müdür Yardımcısı'nın evine götürdüğü, o tehlikeli görünümlü dosyalarda Kara Doktor olarak geçen ve yıllardır aradıkları adamın, okulda nerede saklandığını öğrenmeyi umuyordu. Ancak yine başarılı olamamıştı.

Ağaçların arasında saklandığı yerden, bekçinin yolcusunu bırakıp geri dönmesini bekledi. Üçü, Müdür Yardımcısı, Kara Doktor ve çocuk, bahçeye hakan salonda bir süre oyalandılar. Şitaban Hanım'ın televizyonu açıp perdeleri kapamasıyla seyrettiği sessiz film sona erdi. Kadının doktorla birlikte çalışma odasına geçeceğini tahmin ederek, evin arka tarafına dolandı ve dalları evin çatısına kadar uzanan ağaca tırmanmaya başladı.

Üzerine tüneyeceği sağlam ve kalın bir dal bulunca, sırt çantasından ucunda mikrofona benzer kısa bir uzantının bulunduğu küçük, dikdörtgen bir cihaz çıkardı. Kablosunu taktığı kulaklığı heresinin üstünden kulaklarına geçirdi ve cihazı çalıştırıp, frekanslar arasında gezinmeye başladı. Elindeki ilkelliği hava muhalefetiyle birleşince, ortaya çok da başarılı bir dinleme operasyonu çıktığı söylenemezdi. Cızırtılar arasında tek tük kelimeler duyabildi ancak.

"... talihsiz... kenara... doktor... denekten... transfer... kan miktarı... eks... daha fazla denek... yetmez... hayatta kalması... virüs... şart... buldunuz... mu... bayır... güçlenmiş... saldırıyor... doktor... bir hafıza..."

Derken rüzgârın kuclurmasıyla bunları da duyamaz oldu ve keyfi kaçtı. Adnan Bey gelene kadar elindeki-lerden daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı. Havanın bu kadar bozması her açıdan kötü olmuştu. Takibi güçleştiriyor, dış dünyayla iletişimini, dolayısıyla diğerlerini olaylardan haberdar edip yardım isteme olasılığını sıfıra indiriyordu. Birden tekrar ses gelmeye başladı.

"... lanet... virüse... ihtiyacımız... var... hükümeti... olmalı... Nhandu... ölümcül... salaklar... bir an önce... görmek istiyorum... iki çocuk daha..."

Can sıkıntısı arttı. Daha Esra'nın nasıl kaybolduğunu çözemedi, iki çocuğu daha kaybedemezdi.

"Erkeklerin..." sözünü duyunca yeni kurbanların erkek öğrenciler arasından seçileceğini düşündü. En azından bu iyi haberd, artık gece nereyi gözetleyeceğini, nerede nöbet tutacağını biliyordu. Tam o sırada

Çalışma odasının perdesi hafifçe aralanınca, yakalanma endişesiyle boş bulundu ve ağıaçtan aşağı düştü. Ağıacın dibindeki kar tabakasına yüzükoyun gömüldü. Kar çılgınca bir hevesle üstünü örterken orada öylece, kıpırdamadan yatıyordu.

On Üç

Selma omuzundan dürtülünce huzursuz uykusundan uyandı. Bekçi Kâmuran'ın üzerine eğilmiş suratını görünce, irkilerek küçük bir çığlık attı. Adam işaretparmağını dudagina götürerek, kıza sessiz olmasını söyledi.

Zamanın geldiğini anlayan Selma yatağından kalktı ve aynı ranzayı paylaştıkları Serda'yı hafifçe sarsarak uyandırdı. Kızlar çit çıkarmadan giyinirken, bekçi onların küçük birer valizden ibaret hayatlarını kapının dışına taşıdı. Adamın kendilerini gözle görülür bir sabırsızlıkla beklediği yatakhanenin kapısına doğru ilerlerken, Selma son bir umutla gerideki ranzalara baktı. Her şeye rağmen Süreyya'nın onları yolcu etmek için uyanacağını ummuştı.

Kendilerini bekleyen belirsiz ve yabancı geleceğe açılan kapıya yaklaştıklarında, Serda dehşet içinde bağırdı: "Ah bacağım! Bacağıma bir şey değdi!.. Kocaman bir örümcek! Çok acıyor!!!"

Yata Khanenin açık kapısından içeri giren hafif ışıltı, yerden kalkan toz taneleri kırmızımsı bir renkte parlıyordu. Havada ekşi bir koku vardı. Bir *nbandu chromatus*, tüylü bacaklarını hızla hareket ettirerek, kimseye görünmeden ranzalardan birinin altına girdi. Sonra bir *nbandu chromatus* daha, bir tane daha, bir tane daha...

Tanıdık bir ses, "Kapa çeneni!" diye tısladı. Serda omuzunu bir mengene gibi sıkıştıran elin sahibini görmek için kafasını hafifçe çevirdiğinde, Şitaban Hanım'la göz göze geldi. "Bütün okulu uyandırmak mı istiyorsun?!"

Serda'nın bacağı çorabının içinde yanmaya başlamıştı. Kaşınmak için elini bacağına götürdüğünde acıyla kasıldı, ama bu defa sesini çıkarmaya cesaret edemedi.

Şitaban Hanım bekçiye dönerek, "Siz gidin. Kızları doktora teslim ettikten sonra dönüp Kerem'i de alırsınız. Sabah konuşuruz," dedi.

Bekçi Kâmuran, binanın kapısını açık tutarak kızlara yol verdi. Kızlar kar yüzünden önlerini görmekten âciz, okul arazisinde ürkek adımlarla ilerlemeye başladılar.

Bir çığlıkla sıçrayan Süreyya uyuyakaldığını fark edince, kendine kızarak aceleyle yatağından fırladı. Arkadaşlarıyla vedalaşma ve neler olup bittiğini öğrenme umuduyla ranzaların oluşturduğu dar koridora çıktı.

Yata Khanenin açık kapısından kızları ve bekçiyi görebiliyordu. Tam arkadaşlarına seslenecekti ki, kulağı-

na Şitaban Hanım'ın sesi çalınınca durdu. Neler konuşuklarını duymak için kulaklarını dört açarak, küçük ve hızlı adımlarla kapıya yaklaştı. Baş ağrıyordu.

Koridorun ortasına geldiğinde tiz bir ılık sesi işitti. ılık sesini tuhaf bir hışırtı, aslında birçok hışırtı takip etti. Süreyya, yatakhaneinin dört bir yanındaki karanlık köşelerden çıkıp kapıya yönelen iri tarantulaları görünce donakaldı. Hepsi de amaçlı hareket ediyor gibiydi. Şitaban Hanım'ın silueti kapı ağzında belirince, eski pijamaları içinde kendini garip bir şekilde savunmasız hissetti.

Kadın neredeyse eğlenir bir tonla, "Baban da senin gibi fazla meraklıydı," dedi.

"Siz... babamı nereden tanıyorsunuz?"

"Onu en yakından tanıyanlardan biriyim. Hatta o kadar yakın ki, son nefesinde bile yanında bir tek ben vardım."

Kafası karışan, duyduklarına anlam vermekte güçlük çeken Süreyya sessiz kaldı.

"Aptalın tekiydi. Bak, işte bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Boşa harcanmış bir yetenektir. Hayatını yanlış ideallere adadı. Ona dünyaları vaat ettik, ama bize katılmayı reddetti."

Süreyya'nın başı dönmeye, ekşi bir koku genzini yakmaya başlamıştı.

"Sonunda kendini bir uçurumun dibinde buldu o da." Bu son cümleyle birlikte Müdür Yardımcısı kısa bir kahkaha attı.

Süreyya, "Babam..." diyecekken yere serildi. Kadın, Süreyya'nın haygın vücudunun tepesinde dikilerek, kı-

zın sıkıntılı bir uykudaymışçasına hafifçe kasılan yüz hatlarını inceledi.

“Ona gerçekten de çok benziyorsun. İnsana acı verecek kadar çok hem de...” Sonra omuzunun üzerinden seslendi: “Gelin yavrularım.” Korkunç h cekler bu  a r yı bekliyormu  gibi kadının peşine takıldılar.

on dört

Süreyya gözünü açtığında başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Elini başına götürmek istediğinde, onları kıpırdatamadığını fark etti. Tavana dikilmiş gözlerini bileklerine çevirince, kollarının kalın kayışlarla bir yatağa sabitlenmiş olduğunu gördü.

Kendisini buraya getiren olayları anımsamaya çalıştı. Selma ve Serda'yla vedalaşmak için yatağında sessizce beklerken uyuyakalmış, galiba kızlardan birinin çılgılığıyla kendine gelmişti. Sonrasındaysa bir boşluk vardı. Babasıyla ilgili bir şeyler hatırlar gibiydi. Belki yokluğuna ilişkin her zamanki gibi kötü bir rüya...

Vücudunun her yeri sızlıyordu. Gerinip kendine gelmek istediğinde, ayak bileklerinin de bağlı olduğunu anladı. Sağ tarafından gelen bir iniltiyle başını çevirdi. Yanındaki yatakta Serda kendine gelmeye çalışıyordu. Bir şey yapmaya ya da söylemeye fırsat bulamadan, yorgunluktan gözleri tekrar kapandı.

Kara Doktor yeni deneklerin gelişiyle hareketlenen laboratuvarı, iki asistanına emirler yağdırıp duruyordu. "İki ve üç numaralardan aldığınız kanı şişeleyip dolaba kaldırın ve kan almayı sürdürün."

Asistanlardan biri, "İlk denek gibi bunlar da eks olmasın, efendim?" dedi.

"Sen sadece söyleneni yap, İlgin! Fazla vaktimiz kalmadı, bu işi bir an önce sonuçlandırmanız gerek. Ama sakın dördüncü denekten gözünüzü ayırayım demeyin. Onu kaybetme riskini göze alamayız."

İlgin hevesle tekrar lafa girdi: "Evet, bu denegin kan grubu sıfır negatif. Bu grup, virüsü vücudunda uzun süre zarar görmeden saklayabiliyor."

Kara Doktor başını aferin dercesine salladı. "Doğru, biz de aynı şeyi yapacağız. Virüsü kanda depolayacağız, ama tahmin edebileceğin gibi, hayalimde oldukça büyük bir depo kurmak var!" Bu düşünce adamı güldürdü. "O yüzden elinizi çabuk tutsanız iyi edersiniz." Ellerini ovuşturarak asistanların yanından uzaklaştı.

O âna dek konuşulanları sadece dinleyen diğer asistan, "Nereden bulaştık bu işe?" dedi sıkıntıyla.

"Ne kadar büyük bir buluşun eşiğindeyiz, farkında değil misin, Onur?" dedi diğeri.

"Farkındayım, İlgin. Ama bu büyük buluşun bir katliam için kullanılacağını sen farkında mısın acaba?"

İlgin umursamaz bir edayla omuz silkti. "Ne için kullanıldığı beni ilgilendirmez! Seni de fazla ilgilendirmese iyi olur..."

"İyi de, diğerlerinden bu kadar kan almak niye?"

İlgın meslektaşını küçümseyen bir ifadeyle, "Zayıf düşürmek için, ya ne için olacaktı? Zayıf düşecekler ki, virüse dirençleri azalsın," diye açıkladı

"Virüs zaten yeterince saldırgan hale geldi. Bir de vücudun direncini düşürmek neden?"

"Bilim eğlenceli değildir, demesinler diye! Tanrım, sen gerçekten aptalsın."

Her ikisi de tek kelime daha etmeden denekleri kontrol etmeye gittiler.

Kara Doktor laboratuvara inen ayak seslerini duyunca, bakışlarını bilgisayar ekranından isteksizce ayırdı. Kâmuran'ın kucığında bir erkek çocukla içeri girdiğini görünce gözleri parladı. "Aferin sana, küçük adam! Bana tam da ihtiyaç duyduğum şeyi getirdin. Şuraya bırak onu."

Kâmuran çocuğu hoş yataklardan birine bırakırken, "Bunun adı Kerem. Tepe tepe kullanın," dedi. Çocuğun ağırlığından nefes nefese kalmıştı. Yatağın kenarına yaslanıp biraz soluklandıktan sonra cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Kara Doktor itiraza yer bırakmayan bir sesle, "Burada sigara içemezsin!" dedi.

Kâmuran sırtarak, "Doğru ya, unutmuşum, siz sağlık işindesiniz!" karşılığını verdi.

on beş

Fırat sabah kalkıp banyoya giderken, banyodan yatakhaneye dönüp giyinirken, oradan yemekhaneye ve oyun odasına geçerken sürekli, Süreyya'nın ansızın önüne fırlayıp bir patavatsızlık veya saçma sapan bir espri yapmasını bekledi. Ama sanki yer yarılmış Süreyya da içine girmişti.

Fırat, Selma'yla Serda'yı da ortalarda göremeyince, kızların üçünün birden bir şeyler çevirdiklerinden şüphelendi. Aslında özellikle Selma'nın macerayla pek işi olmazdı, ama Süreyya ağzından girip burnundan çıkarak onu da ikna etmiş olabilirdi.

Bir evden gelen açılmamış zarfa, bir kitabına baktı. Omuz silkerek kitabını eline aldı. Ama omuzunun üzerinden onu rahatsız eden Süreyya yokken, kitap okumanın bile tadı kaçıyordu sanki.

Kapının hemen yanındaki yumuşak deriden kırmızı koltuğa oturmuş, öğrencileri seyreten Fulya Öğret-

men'e takıldı gözü. Zarfı katlayıp gömlek cebine yerleştirdi ve oturduğu yerden kalkıp öğretmenine yaklaştı. "Öğretmenim..."

Genç kadının kafası bu sabah biraz karışık gibiydi. "Bana mı dedin?"

"Evet, ee... Öğretmenim, biraz hava alabilir miyim?"

"Al tabii al... Bu güzel havada burada oturman kabahat zaten."

Fırat kadının yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradı, ama bulamadı. "İçşekkür ederim."

"Önemli değil, çocuk..."

Tam kapıyı açacakken genç kadın kolundan tutunca, Fırat bir an öğretmenin izin vermekten vazgeçtiğini sandı. "Senin adın neydi?"

"Fırat... Benim adım Fırat, öğretmenim..." dedi, durumunda bir tuhaflık olduğunu hissederek.

"Fırat," dedi genç kadın odaklanmaya çalışarak. "Çok başım ağrıyor, beynim kulaklarımdan fışkıracak sanki. Bir sis perdesi... sanki bir sis perdesi... Neyse, neyse... Şu... Şu arkadaşlarına söyleyen de hep birlikte çıksanız hava almaya, ben de biraz dinlensem..."

Fırat başını tamam dercesine salladı; sonra oyun odasının ortasına giderek, "Çocuklar!" dedi, "Fulya Öğretmen çıkıp biraz hava almamızı söyledi."

Soğukla arası iyi olmayanlar, bu beklenmedik duyuruyla suratlarını buruşturup homurdanarak dışarı çıkma işini ağırdan aldılar. Kurtlarını her koşulda dökmeye hazır olanlarsa, daha Fırat cümlesini bitirmeden soluğu karla kaplı bahçede almıştı bile.

Bahçenin istemediği kadar kalabalıklaşmasına canı sıkılan Fırat, ayak bileklerini geçen karın içinde güçlüklerle ilerleyerek koruya yöneldi. Dalları kar yüklü ağaçları seyretmek ayrı bir zevkti. Ama Süreyya'nın bu saate kadar ortaya çıkmaması bu seyirden zevk almasını engelliyordu. Düşüne düşünce yürürken birden ağaçlar seyrekleşti, uzaktan lojmanlar göründü.

Fırat bir an dönse mi, yürümeye devam mı etse, bilemedi. Şitaban Hanım'ın bu saatte okulda olacağına güvenerek evine şöyle bir yakından göz atmaya karar verdi. En iyisi arka bahçeden başlamak olacaktı.

Evin sol tarafından dolanıp arka bahçeye yöneldi, sımsıkı kapalı perdelere bakarken bir iniltiyle sıçradı. Arkasını dönünce, ağacın dibindeki birinin ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Hemen adama doğru koştu. "Sadık Amca! İyi misin?"

Fırat, yaşlı adamın kolunu boynuna dolayıp ayağa kalkmasına yardım ederken, adamın bir an soluğu kesildi, konuşmadı. "Ne oldu?" diye sorunca, başıyla ağacı işaret etti. "Ağaca mı çarptın? Ay yok, ağaçtan mı düştün?"

Adam başıyla onayladı. Fırat'ın yardımıyla doğrulup ayaklanınca, sırtını ağaca yaslayarak soluklandı. Nihayet kendini konuşabilecek gibi hissettiğinde, "Şu aleti de al... Yerdekini..." dedi. "Soran olursa, beni patikada buldun. Tamam mı, Fırat?"

"Tamam."

"Tamam mı? Bak, bu çok önemli! Hiç kimse, özellikle de Şitaban Hanım beni burada bulduğunu öğrenmemeli... Adnan Bey geldi mi?"

"Adnan... Bolbadım mı? Hayır, gelen yok, ama giden çok."

"O ne demek öyle!"

"Düşmeden önce Süreyya'yı görmüş olabilir misin?"

"Hayır. Onu da mı almışlar?"

"Kim almış?"

"Lanet olsun!" diyerek eliyle alnına vurdu yaşlı adam. Alnına vurduğu yerdeki kurumuş kan, yarasından sızan yeni kanla ıslandı. "Ben ağaç diplerinde yatarken, Kerem de gitti tabii."

Endişelenen Fırat, "Seni revire götürsek iyi olacak. Sadık Amca," diye öneride bulundu.

Adam, "Şimdi revirle mevirle falan uğraşacak zaman değil. Başımızda büyük bir bela var!" dedikten sonra yürüyecek oldu, ama ayak bileğine saplanan keskin bir acı bunu engelledi.

Fırat eğilip adamın ıslak pantolonunun paçasını hafifçe kaldırınca, sol ayak bileğinin şişmiş olduğunu gördü. "Galiba kırılmış," dedi üzüntüyle.

"Öyle mi dersin?"

"Bu işlerden biraz anlarım."

"Kasabaya inmem şart ama..."

"Bu halde yürümene olanak yok. Okulun içi bile neredeyse diz boyu kar. Kim bilir yol ne durumdadır! Yol biraz açılınca arabayla inersin."

Bir kolu Fırat'ın omuzundaki adam, hiç hitmeyecekmiş gibi gelen yürüyüşleri sırasında, lanet okudu durdu. Fırat neler olup bittiğini anlayamamış, ama Sadık Amca'nın, Süreyya'nın ortadan kaybolması hakkında fikir sahibi olduğunu tahmin etmişti. Sorularını sormak için biraz beklemeye karar verdi.

on altı

Doktor Boğaç revirde oturmuş, çoktan soğumuş çayını karıştırarak pencereden dışarı bakıyordu.

“Aa, yemekten ne çabuk dönmüşsünüz, Doktor Bey?”

Doktor Boğaç başını sesin geldiği yöne çevirdi. “Merhaba Sacide Hemşire. Canım bir şey yernck istemedi. Ağzımın tadı yok.”

Sacide Hemşire sevimli suratını buruşturdu: “Aman, hasta falan mısınız, Allahı korusun?”

“Bir şeyim yok, iyiyim.”

“Ay, cvinizi mi özlediniz yoksa?”

“Hayır. Aslına bakarsanız, iyi de olmuş yemekhane-
neye gitmediğim.”

“Hayırdır?”

“Şu... Hani neydi adı?.. Okulun getir götür işlerine bakan adam var ya...”

“Sadık Bey’i diyorsunuz. Ne olmuş Sadık Bey’e?”

"Valla ne olduğunu ben de anlayamadım açıkçası. Çok bilimsel bir açıklama olmayacak belki ama... Gel-
diğinde, üzerinden kamyon geçmiş gibi görüldüğünü
söyleyebilirim. Şu Fırat denen çocuk patikada bulup
getirmiş."

"Allah Allah... Nasıl olmuş?"

"Patikada düşmüş. Başını bir taşa çarpınca bayıl-
mış. Fırat gelene kadar düştüğü yerde baygın yatmış.
Bir saat kadar falan sanırım, öyle diyor... İliklerine ka-
dar ıslaktı. Sol ayak bileğini kırmış, ayrıca çok kötü so-
ğuk ısırgı da var."

"Aceleden olmuştur. Hep derim, 'Sadık Bey, acele-
si olan adam yavaş hareket eder,' diye, ama huylu hu-
yundan vazgeçer mi? Eee, bu defa ne varmış o kadar
acile edecek?"

Doktor Boğaç kendini gülümsemekten alıkoyama-
dı. "Bilmiyorum."

"Eee, sonra?"

"Sonrası... Ayağını alçıya aldım. Bir ağrı kesici iğne
yaptım. Yedek önlüklerimden birini giydirdim, üstüne
de bir battaniye örtüp yatırdım."

Sacide Hemşire, "Hah, aferin size, çok iyi etmişsi-
niz," deyince Doktor Boğaç bir kez daha gülümsedi.

"Aşık kemiğini kırdıysa diye korkuyorum. Ama
röntgen çekmeden kesin konuşmak zor. Yüzünün karın-
calandığını söyledi, ama karıncalanmadan fazlası oldu-
ğuna kalıbımı basarım. Umarım kalıcı bir hasar yoktur.
Yatak istirahati şart. Bunu ona da söyledim, ama sözü-
mü dinleyeceğini pek sanmıyorum."

“O niycymiş?”

“Kasabada çok acil bir işi varmış.”

“Aa, delirdi galiba bu adam! Bu havada kasabaya mı inilirmiş? Hem de kırık ayakla!”

Doktor Boğaç karşılık vermedi. Evet, bu havada kasabaya inilmezdi. Ama bu havada insan, yüzünü karlara gömüp saatlerce yatmazdı da. Yoksa Sadık Bey’in yüzünün bir saatlik bir üşümeyle o hali almasına olanak yoktu.

Sacide Hemşire’nin, “Durun, ben şu kıt akıllıya bir bakıp geleyim,” cümlesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

“Evet, bakın, iyi olur.”

Sacide Hemşire, revirin yataklı hastaların ağırlandığı tarafına doğru kısa ama telaşlı adımlarla ilerlerken, ürkek bir baş kapıdan içeri uzandı.

Doktor Boğaç, “Buyur ufaklık,” dedi. “Gel bakalım... Nasılsın? Hasta mı oldun yoksa?”

Ürkekliğinden ancak kapının girişine gelecek kadar kurtulabilen çocuk başı önünde konuştu. “İyiyim ben öğretmenim, teşekkür ederim. Hasta olan kardeşim...”

Doktor Boğaç gülümseyerek, “Ben burada senden başka birini görmüyorum,” deyince, çocuk geldiği gibi hızla kayboldu ve az sonra kucığında, cüssesinden birinci sınıfa gittiği belli, ufak tefek bir çocukla tekrar içeri girdi.

Doktor Boğaç döner sandalyesinden kalkıp, hasta çocuğu kendi kucağına aldı ve muayene yatağına yatırdı. Çocuğu getiren oğlana, “Adın ne?” diye sordu.

Çocuk, "Burak, öğretmenim," diye yanıt verdi. "Kardeşimin adı da, Mete."

Doktor Boğaç, Mete'nin birazdan alev alacakmış gibi görünen kıpkırmızı suratına bakarak, "Galiba ateşin çıkmış Mete. Önce bir ateşine bakalım, sonra da neler yapabileceğimize... Burun akıntın ya da öksürüğün var mı?" dedi.

Mete'nin yerine Burak konuştu: "Yok öğretmenim. Dün gece yatağa girerken hiçbir şeyi yoktu. Ama göğsünde bir kızarıklık var. Böyle kocaman, kıpkırmızı, ka-
harık bir şey... Kaşıya kaşıya yoldu. Çok kötü görünüyor. Yapma dedim, ama dinletemedim."

Doktor Boğaç, Mete'nin kazağını çıkarmasına yardım ederek, "Dur bir bakalım şuna, neymiş..." derken, salgına dönüşecek bir şey olmamasını diledi.

on yedi

Okulun, tamirattan malzeme alımına her işine koşan yaşlı adamı her dakika hareket halinde görmeye alışmış olan Fırat, Sadık Amca'nın neredeyse zorla yatırıldığı yatakta kıpırtısız uzanmasına, hayatta gördüğü en şaşırtıcı şeymiş gibi bakıyordu. Bakışlarında aynı zamanda endişe de vardı; hem Sadık Amca'nın durumunun, hem de Süreyya'nın hâlâ ortaya çıkmamış olmasının yarattığı bir endişe.

Öğle yemeği vaktinin geldiğini anlaması için saatine bakmasına gerek yoktu, bahçenin sessizliği bunu belli ediyordu. Uzun süredir hiç sesini çıkarmadığı, vücudunun tek kasını bile oynatmadığı için yaşlı adamın uyuduğunu düşünerek arkasını döndü. Yemekten sonra gelip adamı ziyaret eder, uyanmışsa belki ondan birkaç şey öğrenebilirdi. Bu arada boş durmaz, yemekhane-deki çocuklara Süreyya'yı görüp görmediklerini bir kez daha sorabilirdi.

Ama daha adını atamadan, Sadık Amca'nın nasırlı elleri bileğini kavradı. "Fırat, oğlum..." dedi ve hemen ardından şiddetli bir öksürük krizine tutuldu. Nihayet konuşabilecek duruma geldiğinde, "Senden benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim?.." diye sordu ağır ağır. Ama ses tonundaki bir şey, sorunun yanıtını zaten bildiğini belli ediyordu.

"Tabii, Sadık Amca, seve seve yaparım."

"Güzel. O zaman şimdi beni dikkatle dinle... Bir koşu benim lojmana gitmeni ve şunu bırakmanı istiyorum." Başıyla yatağın az ötesinde, refakatçi için yerleştirilmiş alçak, krem rengi koltukta duran dinleme cihazını işaret etti. "Mümkünse ortada bırakma, çekmecelerden birine ya da yatağın altına koyuver."

Fırat, "Peki Sadık Amca," derken cihazı almak için davrandı.

"Dur, daha bitmedi... Pantolonumun cebinde evin anahtarı olacak."

Fırat, Sadık Amca'nın kapının arkasındaki askılığa asılmış ıslak giysilerine yöneldi. Pantolon ceplerini karıştırınca anahtarlardan hol bir şey olmadığını fark etti. "Hangisi?" diye sordu.

"Ucunda kahverengi baykuş olan."

Fırat anahtarlığı eline alıp tekrar yatağa yaklaşıncan, baykuşun birazdan uçacakmışçasına canlı görüldüğünü düşünmekten alamadı kendini.

Yaşlı adam çocuğun elindeki anahtarlığa bakarak, "Hah, aferin, onunla açarsın kapıyı!" dedi. "Dolabımın zeminindeki döşemeyi anahtarın ucuyla hafifçe kaldır.

Aşağıdaki bölmele iki teneke kutu bulacaksın. Üstünde ağaç kabartması olan kutuyu bana getirmeni istiyorum. Anladın mı, ağaç kabartması olan kutuyu!"

"Anladım Sadık Amca."

"Dürbünle fenere de ihtiyacım var... Ama nereye koyduğumu hatırlamıyorum..."

Fırat bir sırtını açık ettiği için çekinerek, "Bende el feneriyle gece görüş dürbünü var. Yatakhanele. İster-sen..." dedi.

"İsterim ya! Peki, uydu telefonu görsen tanır mısın?"

Fırat heyecanlandı. "Evet, evet!" Söylediği şeyin yadırganacağından çekinerek, "Babamla bazen haberleşmek için kullanırız. Değişik teknolojilerden çok hoşlanırsınız da..." diye ekledi yine de.

"Güzel. Çalışma masamın alttan ikinci çekmeccesinde bir uydu telefonu var. Onu da almayı ihmal etme. Sonra vakit kaybetmeden buraya gel."

"Oldu Sadık Amca."

"Hadi şimdi git!"

Fırat dinleme cihazını eline alıp, baykuşlu anahtarlığı da cebine koyduktan sonra kapıya yöneldi.

Yaşlı adam, "Bir de Fırat..." diye söze başladı.

"Biliyorum Sadık Amca; kimseye, özellikle de Müdür Yardımcısı'na görünmeden gidip geleceğim. Soran olursa dolaşmaya çıktığımı söyleyeceğim."

"Aferin oğlum, hadi bakayım, göster kendini!"

Fırat dikkat çekmemek için sakın adımlarla önce odadan, ardından revirden dışarı çıktı ve okulun önündeki açık alandan geçip patıkaya saptı.

Onu izleyen yaşlı adam hüznünlendiğini hissetti. Çocuk hiç soru sormadan yardım etmeyi kabul etmişti. O teneke kutuyla birine, özellikle Müdür Yardımcısı'na yakalanacak olursa başı büyük derde girerdi.

Fırat'ın annesinin kimliğini ve oğlana verdiği görevin önemini düşününce gülse mi, korkudan buz kesse mi, bilmiyordu. Çocuğun gözleri, annesi Melisa'nın gözlerinin kusursuz bir kopyasıydı, tek farkla! Melisa'nın gözlerinden soğuk bir kötücüllük fişkırdı; oğlanın gözlerindeyse endişe ve hüzünden başka bir şeye yer yokmuş gibiydi.

Ancak, Sadık'ın acilen bir şeyler yapması gerekiyordu ve ne yazık ki, o anda Fırat'tan başka yardım isteyebileceği kimse yoktu. Çocuğun en yakın arkadaşı da kaçırılmıştı ve bir şeylerden şüphelendiği belliydi. Durum böyleyken, tuzlu kayaların tepesindeki bu küçük okulda, ondan başka kimseden yardım isteyemezdi.

on sekiz

Fırat dışarının soğuğuna çıkınca, olayların üzerindeki sis perdesi biraz kalkar gibi olmuş, en azından zihni işlemeye başlamıştı. Sadık Amca'nın, nedense Müdür Yardımcısı'nın evini gözetlemeye çalıştığı ve bu sırada talihsiz bir kaza geçirdiği ortadaydı. Bazı öğrencilerin kaybolduğunu düşündüğü de!

Yönünü patikaya doğru çevirirken tanımadığı bir çocuk kendisine seslendi: "Hey! Merhaba! Kerem'i gördün mü?"

Fırat'ın bakışlarından Kerem'i tanımadığını çıkaran çocuk, "Hani şu iriyarı, esmer çocuk var ya... Satranç delisi! Sabah çok erken kalkmış herhalde, yatakhane de göremedim. Bütün gün de ortalıkta yoktu..." dedi.

Fırat'ın bu habere canı sıkıldı. "Hayır, görmedim."

Çocuk üzülerek, "Peki," dedi. "Ben biraz daha bakınayım. Başına bir iş gelmiş olmasın..."

"Sen bilirsin. Görüşürüz."

“Görüşürüz.”

Süreyya, Selma ve Serda'yla birlikte dört etmişti kaybolanların sayısı. Esra'yı da sayarsa beş. Tamı beş çocuk kayıptı! Normalde bütün okulun ayağa kalkması gerekirken, her şey sülman görünüyordu. Fırat bu düşüncelerle patikaya adımını atarken suratını buruşturdu.

Sadık Anca'nın lojmanı, Müdür Yardımcısı'nın iki katlı taş evinin arkasındaki araziye serpiştirilmiş gibi duran küçük kulübelerin tam ortasındaydı. Fırat küçücük bir esintide devrilecekmiş benzeyen kulübeye yaklaşıırken etrafı kolaçan etti.

Anahtarlığı çıkarıp anahtarları teker teker denedi. Doğru anahtar kilide soktuğunda, anahtarlıktaki haykuşun kanatları hafifçe açılınca şaşırdı. Kapıyı içeri doğru iterken, ‘Güzel numara! Bundan bir tane de bana almasını isteyeyim,’ diye geçirdi içinden.

Yatak odası, çalışma odası ve salon niyetine kullanılan bir oda, bir banyo ve küçük bir mutfaktan ibaretti kulübe. Pencerenin önünde tek kişilik bir yatak duruyordu. Yatağın üzerine serili, rengârenk küçük karelerin birbirine eklenmesiyle örülmüş yün battaniyeyi kaldırıp, yaşlı adamdan aldığı cihazı altına koydu.

Yatağın yan tarafında duran ve bir çekmece dağının üstüne oturtulmuş tablayı andıran masaya yaklaştı. Masadaki yumuşak deri ciltli, orman yeşili defterlerin hepsinin kapağına cüce baykuş diye de bilinen *otus* kaptırması yapılmıştı. Kuşlara özel bir ilgi duyan Fırat'ın o âna dek sadece kitaplarda gördüğü bir kuştı bu. Anahtarlıktaki kuşu hatırlayınca, ‘Ah, tabii ya!’ diye düşündü.

En üstte duran defterlerden birinin kapağını aralayınca, düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş uçuk yeşil bir sayfaya değdi bakışları. Utanarak defteri kapattı. Yaşlı adam uydu telefonunun alttan ikinci çekmeceye olduğunu söylemişti.

Fırat sağ taraftaki alttan ikinci çekmeceyi açıp da Süreyya'nın çeşitli dönemlerde çekilmiş fotoğraflarını görünce neye uğradığını şaşırđı. Fotoğrafları alıp koltuğa oturdu. Süreyya –büyük olasılıkla okulun ilk günü– ağlarken, okumayı söktüğü için yakasına kırmızı kurdele takılırken, bir okul müsamesinde papatya kılığında güneşe uzanırken, yatakhaneye yerleşirken, okulun bahçesinde kardan adam yaparken... Böyle sürüp gidiyordu fotoğraflar; sanki Süreyya'nın hayatının görsel bir özetine bakıyor gibiydi Fırat.

Fotoğraflara bakmaya dalmışken kapı tıklatılınca birden ne yapacağını bilemedi. Kapının diğer tarafından Şitaban Hanım'ın sesi duyuldu. "Sadık Bey! Sadık Bey, orada mısınız?"

Fırat saklanacak bir yer ararken bakışları köşedeki dolaba kaydı. Oturduğu yerden aceleyle kalkıp dolaba doğru hamle etti. Sonra niyeyse dönüp masanın üstündeki defterlerden birkaçını kapı ve dolaba girip dolap kapağını sessizce kapadı. O sırada Müdür Yardımcısı da, aralık sokak kapısını iterek içeri girdi.

Kadın az önce Fırat'ın bulunduğı odada gezinir, yaşlı adamı bulma umuduyla banyoyu ve mutfağı kontrol ederken, Fırat nedense kadının havayı kokladığı gibi bir hisse kapıldı.

"Burada da yok! Nerede bu adam? Gidelim çocuklar!"

Ayak seslerinden kapıya yaklaştığı anlaşıyordu ki, dolabın kapağı gıcırdayarak aralandı. Fırat nefesini tuttu. Bir yandan da Sadık Amca'nın evinde, üstelik giysi dolabında yakalandığı takdirde, duruma uygun nasıl bir açıklama yapabileceğini düşünüyordu.

Müdür Yardımcısı parmağını şıklatarak, "Şu dolaba bir bakın," dedi.

Fırat bir ses duymak için beklerken, hayatta en korktuğu şey başına geldi. Dolap kapaklarının arasındaki açıklıktan içeri tüylü bacaklar uzandı. Fırat boştaki eliyle ağzını kapattı.

Kurtuluş hiç beklemediği bir yerden geldi. Kapının dışından bir ses, "Öğretmenim, öğretmenim!" diye bağırıyordu.

Çocuğun seslenmesiyle birlikte lanet örümcekler de oldukları yerde kalmışlardı. Müdür Yardımcısı sıkıntılı bir sesle, "Gelin," dedi. "Aptal ihtiyar, yine kendine abuk sabuk bir iş çıkarmış olacak!"

Tüylü bacaklar hızla geri çekildi, ama Fırat'ın yüzüne tekrar renk gelene dek epey zaman geçti.

on dokuz

Gözünü tekrar aynı yerde açtığında, bunun kötü bir rüya olmadığını, gerçeğin ta kendisi olduğunu anlamıştı. Sakinleşmek ve kafasındaki bulanıklıktan kurtulmak niyetiyle bir süre sessiz ve kıpırtısız bekledi. Açlıktan karnı gurulduyordu.

Bir erkek sesi, "Nasılsın bakalım, küçük?" dedi.

Süreyya sohbet edecek havada değildi, o yüzden asistanı soru yağmuruna tutmayı tercih etti. "Siz kimsiniz? Burada ne arıyoruz? Ailelerimizin burada olduğumuzdan haberi var mı? O torbadaki benim kanım mı? Okula ne zaman dönebileceğiz?.."

"Ne oldu Onur? Zorluk mu çıkarıyor?" diye lafa girdi İlgin. Bu arada Süreyya'nın yattığı yatağa yaklaşmak için meslektaşını kabaca kenara itmeyi de ihmal etmemişti.

Tavırları her geçen gün Kara Doktor'unkileri biraz daha andırmaya başlıyordu ve Onur bu durumdan da,

en az yaptıkları işten olduğu kadar tedirginlik duyuyordu. Öfkesini bastırmaya çalışarak, "Hayır. Konuşuyorduk sadece," dedi.

İlgın ısıtır gibi karşılık vermekte gecikmedi. "Bu çocukları sana arkadaşlık etsinler diye getirmedik buraya. Tansiyonuna, nabzına bak da işimize devam edelim."

"Kan almaya devam etmeden önce biraz protein takviyesi yapsak iyi ederiz bence."

"Sen ne saçmalıyorsun ya! İşim yok da bu veletlere yumurta mı haşlayacağım! İstersen köfte kızartayım!"

"Bir gecede çöktü çocuklar! Böyle giderse, bunları da yarına kalmaz kaybederiz."

"Bir şey olmaz. Olursa da tepemizde çocuktan bol bir şey yok. Neyse... Oğlanın kan grubu sıfır negatif. Kilosu da iyi. Ben gidip onunla biraz daha ilgileneceğim. Sen de bununla zaman kaybedeceğine 4 Numara'yla ilgilensen iyi edersin."

"Onun bir adı var," diye belirtti Onur. "Serda!"

İlgın, "Benim için sadece 4 Numara!" dedikten sonra odanın karşı duvarına dizilmiş yataklardan birinin yanına gitti.

Süreyya kendini tutamayıp, "İnsanın hayalindeki iş arkadaşı ha!" dedi.

Onur gülümseyerek, "Ya ne demezsin!" karşılığını verdi. "Şu tansiyonuna bir bakalım hadi..."

Onur, tansiyonunu ölçüp nabzını sayar ve ardından değerlerini elindeki dosyaya özenle kaydederken, Süreyya kendilerini bu tuzaktan kurtaracak bir şeyler düşünmeye çalıştı.

“Arkadaşların iyi mi?”

Onur omuzunun üstünden arkasına baktı. Ilgın’ın Kerem’le meşgul olduğunu görünce, “Selma fena değil, güçlü bir kız. Ama Serda için aynı şeyi söyleyemem,” dedi.

“Bizi ne zaman bırakırlar sence?”

Onur dürüst davranıp davranmamak konusunda tereddüt etti. “Açıkçası sizi bırakacaklarını pek sanmıyorum...”

“Bize yardım edebilirsin. Bir boşluk anlarında...”

Onur kendisine teklif edilen şeyin sonuçlarını düşünerek korkuyla, “Hayır, hiç sanmıyorum. Kusura bakma, ama ölmeye hiç niyetim yok,” dedi.

Süreyya kendi başlarının çaresine bakmak zorunda olduklarını kavramıştı. Bir şeyler öğrenme umuduyla, “Hâlâ okuldayız, değil mi? Yani okul arazisinde bir yerde?..” diye sordu.

Onur tam yanıt verecekken, Ilgın’ın kendisine seslenmesiyle durdu; başını evet dercesine salladıktan sonra Süreyya’nın yanından ayrıldı.

Ilgın iş arkadaşını azarlamak için bir fırsat daha yakaladığına sevinmiş gibi, “Hadi kaldır kıcını! Patron bizi çağırıyor!” diye hırladı.

Onur kızın peşinden, Kara Doktor’un laboratuvarından cam bir bölmeyle ayrılmış çalışma odasına yöneldi. Adamın doktordan çok hayduda benzediğini düşünürken bakışları kesişti.

Kara Doktor, "Evet, ne durumdayız?" diye sordu.

İlgın hevesle atıldı. "İlaç konusunda sorun yok. Belirttiğiniz değerlerle hazırlandı ve fareler üzerinde işe yarayıp yaramadığı test edildi."

Kara Doktor bir kaşını havaya kaldırıncı, yüzündeki yara izi iyice tuhaf bir şekle büründü. "Evet?"

"Sonuç olumlu efendim. İlaç işe yarıyor. İsterseniz 2 ya da 3 numaralı deneklere virüs enjekte ederek deneyebiliriz."

"Deneyip sonucu onaylayalım o halde. Onur bu işle sen ilgilen. Onlara virüsü hemen verip neler olacağını görelim. En az otuz altı saat geçmeden ilaç verilmeyecek yalnız, unutma."

Onur, "Otuz altı saat biraz fazla değil mi, efendim?" demeye cesaret etti. "Hele kaybettikleri kan miktarı düşünülürse..."

Kara Doktor fikrine karşı gelinmesinden çok, bunu yapanın bu ürkek genç adam olmasına şaşırılmış gibiydi. Onur boşluktan yararlanarak konuşmayı sürdürdü. "Demek istediğim, virüs çok saldırgan bir noktaya geldi."

Kara Doktor, "Bizim de istediğimiz bu ya!" diye yanıt verirken, İlgın da sahibinin sözünden çıkmayan bir köpek gibi başını salladı. "İlacın, virüsün bu saldırgan halinde işe yarayıp yaramadığını bir görelim. Hatta deneklerden biri biraz daha beklesin."

"Ne kadar?" diye sordu Onur, kaş yapayım derken göz çıkarmanın sıkıntısıyla.

"Kırk sekiz saat."

Onur'un ağzından cılız bir, "Peki," çıktı.

Kara Doktor iki elini birbirine kuvvetle vurarak, "Tamam o halde, işbaşına! Ha İlgin, bu arada unutmadan; virüsü depolamak için gereken kan miktarını hesapladım," dedi.

İlgin her emri yerine getirmeye istekli bir asker edasıyla, "Yaklaşık kaç çocuğa daha ihtiyacımız var, hemen söylerim size, efendim," diyerek, Kara Doktor'un uzattığı kâğıdı kapıverdi.

İlgin'in elindeki hesaplamalara bir göz atan Onur, "Bu miktar aşırı değil mi? Sonuçta, bir damla kanda bile milyonlarca virüs saklanabilir!" diye patladı.

Kara Doktor, "Aşırı demek..." dedi, insanın tüylerini diken diken eden bir fısıltıyla. Ardından gözlerini birer namlu gibi Onur'a çevirerek, "Aşırı! İşte bunu sevdim. Gerçekten sevdim," diye ekledi. "Büyük oynamanın kısacası, aşırı! Ha ha haaa!"

yirmi

Fırat, ancak Müdür Yardımcısı ölümcül örümcekleriyle gittikten uzunca bir süre sonra dolaptan çıkmaya cesaret edebildi. Yine de vücudunun titremesi geçene kadar yaşlı adamın rahat koltuğunda oturmaya karar verdi. Biraz meraktan, biraz da yapacak başka bir şey olmadığından, defterlerden birini açtı.

Defterin uçuk yeşil, ince yaprakları, okunaklı ve özenli bir elyazısıyla doldurulmuştu. Bir günlüğü andırırsa da biraz sıradışıydı.

*Otus Merkez bugün çok hareketliydi.
Nhandular'ın Afrika'nın ücra bir köşesindeki
silah üretim tesisi ele geçirildi ve tuhaf
silah, prototipiyle birlikte yok edildi. Tesis
kapatılırken, birçok sözde bilim insanı
da adalete teslim edildi Gurur duydum*

arkadaşlarla. Ben de burada, bir gözüm kızın, bir gözüm Ş'nin üzerinde bekleyip duruyorum. Merkezden gelen istihbarat, Ş'nin KD ile birlikte çok yakında eyleme geçeceğini.

Adamla ilgili elimizde fazla bir bilgi yok. Ama var olanlar da, işin vahametini kavramaya yeterli. Bilimsel araştırma adını verdiği korkunç çalışmaları sırasında, arkasında bıraktığı leşin haddi hesabı yok. Yalnız kesin olan bir şey var, o da dünyayı temelinden sarsacak bir virüs üzerinde çalıştığı.

Ş'nin de bir gözü hep kızın üzerinde, en ufak bir hareketinde kızı cezalandırmaya aş bekliyor.

Fırat sayfayı çevirdi.

Olaylar benim bile hazırlıksız yakalandığım bir hızla gelişti. Önce Esra gözümün önünde ortadan kayboldu. Ş'nin küşük, gizli ziyaretçisinin kimliğini de hâlâ tespit edemedim. KD yabani bir ot gibi birdenbire ortaya çıkıverdi. Ancak, hâlâ okulda nerede saklandıklarını keşfedemedim. Bekşi bir Nhandu üyesi değil, bu kesin. Sadece para

karşılığı hizmet veren bir alçak. Ş'nin özel av köpeği. A da henüz gelmedi. Bu havada gelebilmesi bir mucize olur zaten. Korkunç bir başarısızlığa uğradım, korkunç! Kendimi affetmem mümkün değil...

Yeni sayfa boştu. Meraklanan Fırat bir başka defteri açmadan önce, işaretparmağıyla kapaktaki Otus kahartmasına nazikçe dokundu. Bu defter daha eskiye benziyordu; en azından sayfalarındaki mürekkep bir öncekine göre epeyce solgundu.

Kız okula annesinin elinden tutarak, boynu bükük geldi. Babasının kaybını atlatamadan annesinden de ayrılması iyi olmadı bazı açılardan, ama onun için en garantisi bu. Düşmanın burnunun dibi belki; ancak, kesinlikle dostlar arasında olacak.

Babasının arabadan çıkan eşyası arasında ne yazık ki, bilgi diskini bulamadık. Ama iyi haber de var: Diskin Nhandular tarafından ele geçirilmediğinden de eminiz. Onlar da araştırma halindeler. Devrilen arabanın enkazında o iğrenç yaratıkların bir dolusunun ölüsünü bulduk. Yani bu acımasız ve vahşi cinayetin sorumluları gün gibi ortada.

Bazen Şyle konuşurken, bana okulla ilgili çeşitli görevler vermesini dinlerken, kendimi o canavarın boğazına atılmamak için zor tutuyorum. Ancak her defasında kendime hatırlatmakta gecikmiyorum: Bir Otus, gerekmedikçe, herhangi bir canlı ölüm tehdidi altında olmadıkça, bırak öldürmeyi, kimsenin canını dahi yakmaz. Bu, asırlardan beri örgütün bütün üyelerince, bazen zorlukla da olsa, özenle uyulan bir kural.

Hani, "Örümceğin kaderi er geç baykuşun midesine inmektedir," diye bir deyim var ya, işte onu düşünmek bana moral veriyor. Zaten eninde sonunda olacağı bu. Asırlardır olan, başardığımız bu. Tek sorun, yakaladığımız her Nhandu'nun yerini yenilerinin alması...

Fırat, sayfanın sonuna gelmiş, ancak okuduklarına bir anlam verememişti. Bu satırların, Tanrı'nın unuttuğu bu yerde yıllardır çalışmaktan ve tek başına yaşamaktan sıkılmış yaşlı bir zihnin eğlencesi olduğunu düşünmek istiyordu. Başka neler yazdığını iyice merak ederek sayfayı çevirdi.

Ş. her zamanki ustalığıyla fırsatını buldukça kızın ağzını arıyor. Kızınsa dünyadan haberi

yok. Varsa yoksa F ile sağa sola koştursun. Oğlan ne kadar çekingense, kız da o kadar fırlama. Her geçen gün çiçek gibi açıyor. Babası gibi meraklı, akıllı...

Kızın kendine en yakın dost olarak F'yi seçmesi kaderin tuhaf bir cilvesi olsa gerek! O çocuğa güvenemeyiz, ama müdahale edip etmemekte kararsızım. Kız, oğlanı pek seviyor, mutluluğuna gölge düşsün istemem.

Günlükteki F'nin kendisi olduğunu anlayan Fırat'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yaşlı adamın çekmecesinde bulunduğu fotoğraflar şimdi bir anlam kazanıyordu. Bu tuhaf günlükte bahsedilen kız da Süreyya olmalıydı. Kendisine neden güvenilemeyeceğini merak ederek, daha fazla beklemeden okumayı sürdürdü.

Çocuğun annesinin kim olduğu düşünülürse, sadece biz Otuslar için değil, kendisi için bile bir tehdit oluşturduğunu söyleyebiliriz. Tabii henüz çok küçük ve o da kız gibi hiçbir şeyin farkında değil. Ama hayatın onu hangi yöne sürükleyeceğini bilemeyiz. O yüzden de sürekli gözetim altında olması gerekiyor.

Bazen bu işler için yaşlandığımı düşünüyorum, ama A'nın hatırına hep erteliyorum emekliliği.

Çekmecelerden birinden gelen kuvvetli bir tıkırtıyla irkildi. Sesin kaynağı, sol alttan ikinci çekmecede duran uydu telefonuydu. Biri yaşlı adama mesaj bırakmış olmalıydı. Tıkırtı kesilir kesilmez telefonu kapam Fırat, hemen tekrar dolaba yöneldi.

Dolabın zemininde saklı, üstünde ağaç kabartması olan teneke kutuya biraz güçlkle de olsa ulaşmayı başardı. Kutunun kapağını açmaya cesaret edemedi, ama kutuyu şöyle bir salladığında, içinde metal bir eşya olduğunu tahmin etti. Ceplerinden herhangi birine sığdıramayacağından kutuyu da eline aldı ve dışarı çıkıp kapıyı kilitledi.

Fırat'a kalsa, bütün gün orada oturup gözünü kırpmadan defterleri okurdu. Ancak Sadık Amca ona bir görev vermişti ve gecikecek olursa, yaşlı adam endişelenirdi. Üstelik, günlükte bahsettiği şu "güvenememe" meselesi de gözardı edilecek gibi değildi. O yüzden şimdi yönü, dürbünüyle feneri sakladığı yatakhaneydi.

yirmi bir

Sacide Hemşire'nin her koşulda gülümseyen suratı bile asılmıştı. Tombul bedeni alışıldık kıvraklığını kaybetmiş, yaşını belli edercesine yavaşlamış, kamburlaşmıştı. "Son gelenle birlikte on iki etti," dedi.

Doktor Boğaç, "En azından sadece üçünün ateşi var," diye karşılık verdi. Bu söylediği kendisini bile rahlatmamıştı aslında. "Ama tabii... kızarıklık bir önbelirtiye -ki öyle görünüyor- diğerlerinin de ateşlenmesi an meselesi."

Sacide Hemşire odayı boylu boyunca geçip, adamın masasının önünde duran sandalyelerden birine yığılır gibi oturdu ve, "Ne olduğunu anlayabildiniz mi?" diye sordu.

Doktor Boğaç'ın başını iki yana sallamasının anlamı açıktı. "Böcek ısırgına benziyor, orası kesin..."

"Arazi belli aralıklarla ilaçlanıyor," diye akıl yürüttü Sacide Hemşire. "Ayrıca kış günü nasıl bir böcek..."

"Garip olan da bu ya zaten. Kızarıklıkların şekli ve yayılımı, böcek ısırığı olduğuna işaret ediyor. Ama bu kadar yüksek ateşe ancak Afrika kökenli bir şey yol açabilir."

"O da burada ne arasın, değil mi?" diye atıldı Sacide Hemşire.

"Aynen öyle. Çok doğru dediğiniz. Telefonlar çalışsaydı, birkaç doktor arkadaşımınla görüşüp onların da fikrini alabilirdim. Kahretsin! Geldi mi de, üst üste gelir ya hep aksilikler. Neyse... Siz ilaç kayıtlarına bakabildiniz mi? Yeterince ateş düşürücümüz var mıymış?"

Sacide Hemşire başını üzüntüyle iki yana salladı. "İşimiz duaya kaldı anlayacağınız."

"Eh, o zaman dua edelim de, en azından başka hasta gelmesin! Kasabada küçük de olsa hastane vardır... Olmazsa, ne yapıp edip inirim kasabaya."

"Hastane var, ama hastane demeye bin şahit ister. O yüzden ben olsam pek umutlanmazdım."

Doktor Boğaç oturduğu koltuktan kalkıp pencerenin önünde dikildi. Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Çocukların ayak izleriyle yer yer bozulmuş, adını atılmamış yerlerdeyse artık diz boyuna yaklaşan kara baktı. Birden yüzü aydınlanır gibi oldu. "Kar! Tabii ya!" diye mırıldandı ve ardından Sacide Hemşire'nin yanına koşup, kadının iki elini birden neşeyle sıktı.

Kadın bir anlık şaşkınlıktan sonra adamın aklından geçeni kavradı. "Ateş düşürücümüz yoksa, kar var! Biz de ateşi çıkanlara ufak bir kar banyosu yaptırırız."

Doktor Boğaç tatmin olmuş bir ses tonuyla, "Ay-

nen öyle Hemşire Hanım, aynen öyle!" dedi. İkisinin de yüzü şimdi bir parça gülmeye başlamıştı. Doktor Boğaç ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, durmak yok! Fark ettiyseniz, çocukların hepsi ağız birliği etmiş gibi, gece yatağa girerken bir şeyleri olmadığını söylediler."

Sacide Hemşire, "Demek ki, ne olduysa yatakhane, çocuklar uyurken oldu," dedi ciddi bir ifadeyle.

"O yüzden gidip şu yatakhaneye bir göz atsam iyi olacak. Belki bir şeyler bulurum. Çocuklar size emanet."

"Merak etmeyin, Doktor Bey."

Doktor Boğaç, küçük siyah çantasının içindekilere göz attıktan sonra çantayı kaptığı gibi hızla kapıya yöneldi. Sacide Hemşire adamın arkasından gururla baktı ve yatakhane işe yarar bir ipucu bulmasını umarak, revirdeki küçük misafirlerine bakmaya gitti.

yirmi iki

Fırat, ranzanın üst katındaki yatağın tahtaları arasına, ancak onun yatağına uzanan ve dikkatli gözlerle sahip birinin farkına varabileceği şekilde sakladığı feneri aldı. Gece görüş dürbününü de yastığın altıncları çekerek, fenerle birlikte sırt çantasına yerleştirdi. Sadık Amca'nın evinden aldığı uydu telefonuyla tenke kutuyu da çantaya koyduktan sonra, habaannesinin yeni gönderdiği battaniyeyi tikiştirarak onları gizledi. Çantanın fermuarı zor kapanmıştı, ama iş görürdü.

Yatakhane, revir ve lojman arasında yaptığı yolculuklarda çok üşüdüğünden, bu kez beresiyle kaşkolunu da yanına almayı ihmal etmedi. Yatakhane'nin pencerelerinden giren ışığın azalmasına bakarak, saatin ikindiye bulduğunu, hatta geçtiğini anlaması zor olmadı. Yaklaşan gecenin neler getireceğini endişeyle düşünerek bir an durdu. Ardından, sıralı yatakların oluşturduğu kordorda ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Yatakhaneinin kapısına yakın, ranzalardan birinin altında bir çift bot fark edince durdu. Botların sahibini çıkaramamıştı, ancak büyüklüğüne bakarak bir erkeğe ait olduklarını söyleyebilirdi. Hemen üstündeki yatakta duran garip, siyah çantayı bir yerden hatırlar gibiydi ama... Hafifçe öksürerek davetsiz misafirin dikkatini çekmeye çalıştı.

Öksürük sesiyle irkilen Doktor Boğaç, hızla kaldırdığı başını yatağın altına çarptı ve, "Ah!" diye inledi. Yatağın altından geri geri çıkınca, Fırat'la göz göze geldi ve gülümsedi. Ama çocuk karşılık olarak boş boş bakmakla yetindi.

Fırat, "Burada ne arıyorsunuz?" derken sesinin de, sorusu gibi hesap sorar bir tını taşımasını engellemiştir. Yeni doktordan hoşlanmadığı yetmezmiş gibi, içinde bulunduğu koşullar yüzünden kimseye güveni de kalmamamıştır.

Doktor Boğaç, "Bir bilsem..." diye yanıt verdi.

"Efendim? Anlayamadım."

Doktor Boğaç ciddileşerek, "Bir bilsem ne aradığımı diyorum," dedi. Fırat'ın soğuk tavrını ısrarla koruduğunu fark edince devam etti: "Bu sabah revire tam on iki çocuk geldi. Kaşını şikâyetiyle... Hepsinin de vücutlarının çeşitli yerlerinde, neredeyse avucumun içi kadar kızarıklıklar var. Bir şey tarafından ısırıldıkları belli ve aralarından üçünün ateşi, benim diyen doktoru bile endişelendirecek derecede yüksek." Çocuğun duyduklarını sindirmesine izin verirken yavaşça yerden kalktı ve pantolonuna hulaşmış tozları silkelemeye başladı. "Ya-

tağa girerken hiçbir şeyleri olmadığını söylüyor çocuklar. Demek ki, ne olduysa gece, yatakhane olmuş." Bu son cümle ağzından nedense soru sorarcasına çıkmıştı.

Fırat adamın ağzını yokladığını anlayıp düşünmeye başladı. Gece her zamanki gibi geçmişti. Biraz gürültü patırtı, çocuklar arasında ufak tefek şakalaşmalar ve itiş kakış... Işıklar kapandığında sohbet edenler olduysa da, onların da pili çok geçmeden bitmiş ve yatakhane uyu-yan çocukların hafif mırıltılarıyla dolmuştu. En azından Fırat böyle olduğunu sanıyordu, çünkü kendisi ışıklar söndürüldükten sonra uykuya fazla direnememişti. Kendisinden bir ipucu bekleyen adama omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Doktor Boğaç, "Peki senin bir şikâyetin var mı?" diye sordu. "Vücudunun herhangi bir bölgesinde kızarıklık ya da kaşıntı?.."

Fırat'ın tek şikâyeti, revire, Sadık Amca'nın yanına gitmesi gerekirken, kendini bir şey sanan bu adam tarafından geciktiriliyor olmasıydı. Ama birden zihninde bir ışık yanar gibi oldu. Sadık Amca'nın evinde, dolapta saklanırken gördüğü tarantulalar geldi aklına. Bağlantıyı kurması uzun sürmedi.

"Benim bir şeyim yok," diye yanıt verdi doktora. "Ama..." derken, adamın kendisine inanmayabileceği kaygısıyla sustu. Ne de olsa dünyanın bu bölgesinde tarantula görmek pek de alışıldık bir şey sayılmazdı.

Doktor Boğaç çocuğa cesaret verircesine, "Ama..." diye tekrar etti.

Fırat konuşmaya ve şansını denemeye karar ver-

di. "Ama... okulda tarantula gördüm. Hatta bir tane de değil..."

Doktor Boğaç bu bilgiyle rahatlar gibi olduysa da şaşırılmıştı. "Nereden gelmiş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Fırat başını can sıkıntısıyla iki yana salladı. "Burada olmamaları gerekirdi. Sadece onu biliyorum. Bu ikimde yaşamaları..."

Fırat'ın cümlesini doktor tamamladı. "Ancak birinin evcil hayvanlarıysa mümkün olabilir, ki o şekilde bile olanaksız..."

İkisi de bir an durup, bu yorum hakkında düşündüler. Göz göze geldiklerinde, ikisinin de bakışlarında sadece endişe vardı. Anlaşmış gibi hiç konuşmadan, erkekler yatakhanesinin kapısından dışarı çıkıp aşağı indiler ve yeniden başlayan karın altında, çaresiz adımlarla revire yöneldiler.

yirmi üç

Çocuğu görünce yaşlı adamın yüzü ışıldadı, ama yine de sevincini bastırarak kaşlarını çattı. “Nerede kaldın? Öldüm meraktan!”

“Müdür Yardımcısı’na yakalandım. O da yetmezmiş gibi bir de Doktor’a. Ondan geciktim.” Fırat yaşlı adamın yüzündeki kaygıyı görünce hiç beklemeden, “Yani yakalandım derken, lafın gelişi...” diyerek açıklama yapma ihtiyacı hissetti. “Müdür Yardımcısı evine, sana bakmaya geldi Sadık Amca! Ama beni görmedi. O gide-ne kadar dolabın içinde saklandım. Doktor da erkekler yatakhaneinde dedektiflik yapıyordu.”

“Nasıl yani?”

“Çocuklardan bazısı hastalanmış. Hastalığa neyin neden olabileceğini anlamak için sağa sola bakıyordu.” Ağzından çıkanları duyduğunda, Fırat nasıl da küçümser bir tonda konuştuğuna şaşırdı.

Yaşlı adam sabırsızlıkla, "Kaşını ve kızarıklık varmış, değil mi? Tahmin etmeliydim!" dedi.

Fırat başıyla onayladı. "Nereden bildin?"

Yaşlı adam soruyu duymamışçasına, "Lanet Ş ve onun lanet böcekleri!" dedi. Çocuğun bir şey anlamadan baktığını fark edince açıkladı. "Adı üstünde, Nhandular! Çocukları ısırın şey de *nbandu chromatus* denen, örgüte adını veren bir tarantula türü..."

Fırat, Şitaban Hanım'ın yakasından hiç çıkarmadığı tarantula broşunu düşününce suratını buruşturdu. "Yani Şitaban Hanım aslında..."

"Evet, o kadın... O kadın aslında korkunç bir suçlu! Müdür yardımcılığı görevi de kılıftan başka bir şey değil." Yaşlı adam, Fırat'ın yüzündeki endişeyle korku arasında gidip gelen ifadeyi görünce, fazla konuştuğuna karar verip sustu.

"Süreyya'nın ortadan kaybolması da onun işi, değil mi?"

"Korkarım öyle."

"Peki, ne yapıyoruz o halde?"

Yaşlı adam, ürkekliğiyle tanınan Fırat'ın cesareti karşısında ne diyeceğini bilemedi. "Bu yatağa çakılı kalmasa çim..."

"Tamam, ben ne yapabilirim?" diye sordu Fırat bu defa. Sorusuna eşlik eden mide gurultusu, ortamın ciddiyetini biraz bozduysa da yaşlı adam renk vermedi.

"Benim elim, ayağım ve gözüm olabilirsin... Olabilir misin?"

Fırat kendine az önceki kadar güvenmese de, "De-

neyip göreceğiz," diye karşılık verdi. "Ayrıca başka bir şansımız da yok korkarım."

"İyi o zaman, ver bakalım benim şu emanetleri."

Yaşlı adam uydu telefonunu kulağına dayamış, bırakılan sesli mesajı kaşlarını çatarak dinlerken, Fırat da çekinerek, "Fe, ne diyorlar?" diye sordu.

Yanıt için uzunca bir süre beklemesi gerekti. Yaşlı adam, "Yardım gelmiyor. Bu işte tek başımızayız yani," dedi, telefonu acele etmeden oğlana geri uzatırken.

"Evet, tek başımayım," diye kendi kendine mırıldandı Fırat, göğsü sıkışarak.

yirmi dört

Fırat, Sadık Amca'ya uğrayıp kötü haberi aldıktan sonra, sabahtan beri ağzına bir lokma koymadığından, akşam yemeğini kaçırmamak için aceleyle yemekhaneye yollandı.

Yaşlı adamla konuştukları gibi yemeğini yiyecek, bir şey yokmuş gibi oyun odasında zaman geçirecek, yatma saati gelince de sıvışarak tekrar revire dönecekti. Sadık Amca, Şitaban Hanım'la korkunç yardımcılarının öğrenciler uyumadan harekete geçeceklerini sanmıyordu ve o âna kadar beklemekten başka yapacak bir şey de yoktu. Ondan sonrasında da gözlerini dört açacaklardı.

Yemekhane, bugün daha çok bir kütüphaneyi andırıyordu. Sadece çatal bıçak seslerinin duyulduğu bir kütüphane! Bazı çocukların ortalıkta gözükmemesi, üstü-

ne bir de Fulya Öğretmen'in rahatsızlanması, herkesin tacını kaçırmıştı.

Şitaban Hanım, zamanının çoğunu çocuklara sasmalarını söylemekle geçirse de, bu defa sessizliği suratını buruşturarak karşıladı. Sabah bahçede Fırat'a, Kerem'i soran çocuk yanına yaklaşıp, "Öğretmenim, Kerem ortalarda yok. Yemeğe gelmedi, yatakhane de ve revir de yok. Başına bir iş gelmiş olmasın," deyince kendinden beklenmeyecek bir nezakete yanıt verse de ses tonu yeterince sertti.

"Ah, bir duyuru yapacaktım, ama aklımdan çıkmış. Kerem gitti çocuğum. Çocuk Esirgeme ona bir aile bulmuş."

Şaşıran çocuk sadece, "Öyle mi?.." diyebilirdi.

Şitaban Hanım çocuğun saçlarını karıştırıp, "Evet," derken yüzünü gizleyemediği bir tiksinti kapladı. "Biraz ani oldu, ama nasıl sevindi anlatamam!" diye ekledi.

Çocuk yerine geçerken, Müdür Yardımcısı bu defa çok şüphe uyandırdıklarını düşündü ve daha fazla oyalanmadan odasına gitmek üzere yemekhaneden ayrıldı.

Fırat, Sadık Amca'yla öyle konuşmadıkları halde, bütün cesaretini toplayarak şansını denemeye ve Müdür Yardımcısı'nı takip etmeye karar verdi. Kimseye bir şey demeden, neredeyse hiç ellenmemiş yemek tabaklarıyla dolu tepsisini servis arabasına hırakıp yemekhaneden çıktı.

Şitaban Hanım'ın okul binasına girmesini bekle-

dikten sonra, kapıyı hızla açarak peşine düştü. Kadın, tahmin ettiği gibi odasına gidiyordu.

Fırat, Müdür Yardımcısı'nın odasının bulunduğu koridorun köşesine geldiğinde, kadının kapıyı açtığını ve, "Ah, siz miydiniz? Ödümü patlattınız!" dediğini duydu. Ardından ses kesildi.

Fırat odaya daha fazla yaklaşıp yaklaşmamakta kararsız kalarak, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Gelen giden var mı diye etrafı dikkatle kolaçan etti. Derken yakalanma korkusu, arkadaşının ortadan kaybolması yüzünden hissettiği endişeye baskın geldi.

yirmi beş

Selma ile Serda'nın nihayet uyanıp, cılız da olsa ses vermeleriyle Süreyya'nın morali biraz yerine gelmişti. Ancak Serda'nın durumu pek iç açıcı değildi; uyandıktan birkaç dakika sonra yine kendinden geçmişti. Süreyya, Serda'nın ne kadar karamsar biri olduğunu düşününce, böylesinin daha iyi olduğuna karar verdi.

Kara Doktor başlarından ayrıldığı için, iki asistan da biraz rahatlamış görünüyordu. Laboratuvarın öteki ucundan gelen seslere bakılırsa, bir şeyleri şişelemekle meşguldüler.

İki doktorun da onlara dikkat etmediğinden emin olunca, Süreyya başını hafifçe sola çevirerek Selma'ya seslendi. "Uyuyor musun?"

"Hayır. Ama kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki, biraz daha uykuya hayır demezdim."

Süreyya endişeyle, "Sakın ha!" dedi. "Buradan kurtulmamız için uyanık kalmamız gerek. Bir laboratuvarda

olduğumuzu anlamışsındır. Ya da klinik gibi bir yerde işte..."

Arkadaşının bu koşullarda bile ukalalığından bir şey kaybetmediğini anlayan Selma, elinde olmadan gülümsedi. "Evet, tahmin etmiştim."

"Ama buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum."

Selma, "Kendi adına konuş Sür'cüğüm," dedi. "Bizi Bekçi Kâmuran getirdi buraya. Yani Müdür Yardımcısı ona bizi götürmesini söyledi, o da bizi buraya getirdi."

Süreyya bir ipucu yakaladığı düşüncesiyle, "Nasıl geldiniz peki buraya? Hangi yoldan yani? Gelirken nelerden geçtiğinize dikkat ettin mi? Tam olarak nerede olduğumuzu söyleyebilir misin? Okuldan uzakta mıyız? Ne kadar yakınız?.." diye soluksuz sıraladı sorularını.

Selma arkadaşının heyecanının yatışmasını sabırla bekledi. "Okuldan uzakta değiliz. Aksine okulun göbeğindeyiz."

"Nasıl yani?"

"Bekçi bizi gözlemevine getirdi. Kütüphanedeki şömineden geçip geldik buraya."

"Şömineden mi? Şöminede ne işiniz vardı?"

Selma, Süreyya'nın sabırsızlığı karşısında kendini daha fazla tutamayarak, "Şöminede gizli bir kapı varmış akıllım," dedi. "Kapıdan aşağı dönerek inen bir merdivenden geldik buraya. Merdivenlerin bitimindeki koridorun ucunda da başka bir kapı vardı ve bil bakalım nereye açılıyordu?"

"Buraya!.. Yani okulun içindeyiz hâlâ."

"Ben de onu diyorum ya deminden beri!"

"O zaman birileri yardıma gelecektir. Ne bileyim, bağırırsak sesimizi duyabilirler."

Selma, "Serda gibi konuşmak istemem ama... indigimiz basamak sayısını düşününce... Yüzden sonra saymayı bıraktığım için kesin rakam veremem tabii... Tatil yüzünden çocukların akşam kütüphane yerine oyun odasına gideceklerini de hesaba katarsak..." deyip sustu.

İkisi de bu bilginin ağırlığıyla bir süre sessiz kaldılar. Derken Süreyya, az önceki canlılığından eser taşımayan bir sesle, "Yokluğumuzu birileri fark etmiştir," dedi.

"Fark etseler ne olacak? Bizi buraya Şitaban Hanım gönderdi. Meraklı soruları savuşturmayı başaracaktır."

Kadının adını duyunca Süreyya'nın zihninde belli belirsiz bir görüntü canlandı. Ama sanki bir sis beynini bulandırmıyormuş gibiydi. Ne kadar çabalarsa çabalarsın hatırlayamıyor, üstelik çok önemli bir şeyi unuttuğu duygusuna kapılmaktan kendini alamıyordu. Yine de Selma'ya bir şey çaktırmadan, "Tamam, tamam, moralimizi bozmayalım. En önemli silahımız bu çünkü. Şöyle bir güzel gözden geçirelim durumu," dedi.

Bu noktada sözü Selma aldı ve her zamanki soğukkanlılığıyla konuşmaya başladı. "Bir bakalım... Gecenin bir yarısı, gizlice okulun içindeki bilinmeyen bir laboratuvara getirildik. Şitaban Hanım, hize aile bulunduğu yalanını söyleyip, buraya getirilmemize göz yumdu..."

Süreyya kendini daha fazla tutamadı. "Demek ki, işin içinde o kadının parmağı var. Üstelik, izlerini örtme konusunda da çok başarılı. Aile bulundu yalanına her-

kes sevinecektir. Sizden haber çıkmayınca sizi aramak gerektiğini kimse düşünmeyecektir."

"Ama bu durum senin için geçerli değil."

"Doğru, değil..." Süreyya bir an sustu. "Ama hatlar dün gecedan beri kesik. Yani annem beni aradıysa bile ulaşması olanaksız. En azından ben, Fırat'ın cebinden gizlice annemi aramaya çalıştığımda öyleydi..."

Selma yasak olduğu halde Fırat'ın okula cep telefonu soktuğunu duymamış gibi yaptı. "Şitaban Hanım ve artık her neyse planı da güvende yani?.."

"Aynen öyle."

"Peki. Buraya getirildik ve bizden torba torba kan alıyorlar. Dün gece kan gruplarımızı öğrendikleri düşünülürse, bir gariplik olduğu ortada."

Tam o anda Ilgın'la Onur yaklaşıncı konuşmayı kestiler. Ilgın iş arkadaşına sinirle, "Yapabilecek misin?" diye soruyordu.

Onur az sonra yapacağı şeyin verdiği üzüntüyü saklamaya çalışarak, "Yapamayacak bir şey yok. Sen git kendi işine bak," karşılığını verdi. Ardından kıza sırtını dönerek Süreyya'ya yaklaştı.

Süreyya'nın ağzından cılız bir, "Merhaba," çıktı. Korktuğunu belli ettiği için kendine kızdı. Onur'un elindeki şırıngaya bakarak, "O ne?" diye sordu.

Ilgın, Onur'dan önce yanıt vermekte gecikmedi. "O bir virüs güzelim. İlacımızı test etmek için şimdi size onu enjekte edeceğiz."

Selma hayretle, "Yani bize hastalık bulaştıracaksınız," dedi. "Neden? Nasıl bir hastalık bu?"

İlgın, "Sorularını başka zamana sakla, bebeğim," diye yanıt verdi. "Şimdi halledecek bir sürü işimiz var. Hadi Onur. Daha bu akşam geleceklere hazırlık yapmamız gerek."

Onur kendilerine virüsü enjekte ettikten yaklaşık bir saat sonra, ateşler içinde yanarken bile, Süreyya akşam kimlerin geleceğini, o sırada kaçma şansını yakalayıp yakalayamayacaklarını düşünüyordu. Durumu henüz Serda kadar kötüleşmemiş olan Selma'ysa, tedaviye bir an önce başlamalarını diliyordu.

yirmi altı

Fırat, Şitaban Hanım'ın odasının kapısının önünde dururken, kalbinin gümbürtüsünden yakayı ele vereceği korkusuna kapıldı. Bugün kim bilir kaçınıcı kez, Süreyya'nın yanı başında olmasını diledi. Zaten Süreyya şu an burada, Fırat'ın yanında olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmıyor olurdu. İçeriden gelen bir erkek sesiyle bu faydasız düşünceleri bir kenara bıraktı.

"İlaç tamam. Farelerde işe yaradı."

Şitaban Hanım küstah bir tonla, "Ama bizi ilgilendiren, insanlarda işe yaraması," deyiverdi.

Adam öfkesini bastırmaya çalıştı. "Dün getirdiğiniz kızlar üzerinde test edeceğiz. Ama işe yarayacağından eminim."

"Sizin iyiliğiniz için öyle olmasını diliyorum. Başka?.."

"İlacın üretimine başladık bile, virüsün de. Ancak daha çok—"

"Çocuk lazım, biliyorum. Bu gidişle okulda öğrenci kalmayacak."

"O sizin sorunuz, Şitaban Hanım."

"Siz öyle sanın doktor, siz öyle sanın!" Kadın biraz duraksadıktan sonra, "Bu gece hallederiz. Şimdi kimsele gözükmeden ortadan kaybolun ve bir daha gerekmedikçe gözüme görünmeyin," diye ekledi.

Adam hırlar gibi bir ses çıkardı. Konuşmanın bittiğini anlayan Fırat, hemen koridorda geldiği yöne doğru koşarak merdivene ulaştı. Boyunu aşan bir işe bulaştığını artık iyice kavramıştı.

Cep telefonunu çıkarıp sinyal olup olmadığına baktı. Yoktu. Sadık Amca yardım gelmeyeceğini söylemişti ama... Dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolunu bulabilseydi...

Fırat aklına gelen bir fikirle revire gitmekten vazgeçerek binadan çıktı. Saatine baktı, oyun odasında toplanma saati gelmişti. İçinde bulunduğu durum düşünülürse, Fulya Öğretmen'in yokluğunu fark etmeyeceğinden emindi. Yine de yatakhane binasına dönerek, koridorda karşılaştığı ilk öğrenciye kendini iyi hissetmediğini, çok kaşındığını ve revire gideceğini söylemeyi ihmal etmedi. Kız, onda bulaşıcı bir hastalık varmışçasına irkilince, Fırat doğru şeyi yaptığını düşündü.

Kendisini kimsenin görmeyeceği bir köşe aramaya koyuldu. Sonunda erkekler tuvaletine gitmeyi akıl etti ve kabinlerden birine girdi.

yirmi yedi

Fırat revirin kapısından içeri adımını atarken, diğer öğrenciler çoktan yatmaya gitmiş, hatta uyumuşlardı. Revirin bile ışıkları söndürülmüştü ve Doktor Boğaç girişteki odasında, oturduğu yerde huzursuzca uyukluyordu. Fırat ona şöyle bir baktıktan sonra yaşlı adamın yattığı odaya girdi. Karanlık odada, yaşlı adamın uyuduğunu sanarak yatağa doğru sessizce ilerledi. Aniden alnına dayanan soğuk metalle ürperdi. Sesi titreyerek, "Benim Sadık Amca. Fırat..." dedi.

Yaşlı adamın silahını yastığının altına geri koyarken, "Nerelerdesin sen?" deyişindeki tonlama, çocuğun kalbinde adamın kim olduğuna ve ne iş yaptığına dair hiçbir şüpheye yer bırakmadı. Özel Bolbadım Koleji'nin hademesi kesinlikle bir casustu. Günlüğünde yazanlar, tavırları, konuşması ve silahı; her şey buna işaret ediyordu. Fırat'tan, revirden ayrıldığından beri neler yaptığının ayrıntılı raporunu isteyince çocuk şaşırmadı.

Onu asıl şaşırtan, yıllardır evden çok okulda zaman geçirdiği ve kendini gözlemci biri saydığı halde, burnunun dibinde iki gizli örgüt üyesinin yaşadığının farkına, ancak şimdi varmasıydı. Süreyya bunu duysa, kesinlikle sevinçten deliye döner; Otuslar hakkında her şeyi öğrenmek ve örgüte katılmak için Sadık Amca'yı bıktırana kadar dil dökerdi mutlaka. Süreyya olsa, Müdür Yardımcısı'nın hakkından nasıl geleceğini, kaçırılan çocukları nasıl kurtaracağını bilirdi. Onun gibi cesur davranabilmeyi diledi.

Kızların ardından Kerem denen çocuk da kayıplara karışmıştı. Yaşlı adam, yüzünde öfke mi, üzüntü mü olduğu anlaşılmayan bir ifadeyle, "Bolbadim'in çocuklarını kaçırıyor, alçaklar! Bunu onlara ödeteceğim!" dedi.

Fırat duyduğundan bir şey anlamamıştı. "Bolbadim'in çocukları mı?" diye sordu.

Sadık Amca kendi kendine konuşur gibi, "Evet ya, Bolbadim'in çocukları. Aslında hepiniz öylesiniz, ama bazılarınızın yeri daha bir ayrı, sakın yanlış anlama lütfen... Adnan Bolbadim, annesi babası olmadığından ilkokuldan sonra okuyamadı. Ama çok akıllı, çok azimli bir adamdı ve ticarete başarı kazanınca, kimsesiz çocuklar da okuma şansına kavuşsunlar diye bu güzel okulu kurdu..." diye anlatmaya başladı. Adamın, okulun kurucusuyla gururlandığı belliydi. "Yıllardır o çocuklara hurs sağlayarak destek vermeye çalıştı. Kendilerini yalnız hissetmesinler, bu okulu evleri gibi görsünler istedi. Ama o adi Nhandular, çocuklarımızı sahipsiz sandıklarından..." Duraksadı ve birkaç kez arka arkaya

başını salladı. "Bak, işte bu konuda yanıldılar! Bu çocuklar sahipsiz değil! Bu konuda yanıldılar, hem de nasıl yanıldılar!.."

Fırat hem yaşlı adamın bir karşılık beklediğini sanarak, hem de biraz kaygıdan, "Selma, Serda ve Kerem tamam da... Peki ya Süreyya? Onun annesi var ama..." dedi. Tam Süreyya'yı babası eski bir Otus üyesi olduğundan mı kaçırdılar diyecekti ki, günlükleri okuduğu anlaşılır endişesiyle kendini tuttu.

"Bu sorunun yanıtını ben de senin kadar merak ediyorum," dedi Sadık Amca. "Süreyya'yı niye kaçırdılar? Görmemesi gereken bir şeyler görmüş olabilir pekâlâ."

"Süreyya bu, öyle bir şey olduysa hiç şaşmam. Aslında sanırım, ben de duymamam gereken bir şey duydum bu akşam."

"Neymiş o?"

"Müdür Yardımcısı odasında biriyle konuşuyordu, bir adamla. Adama doktor deyip durdu. Herhalde..." başıyla Doktor Boğaç'ın odasının olduğu tarafı işaret etti. "O olamaz, değil mi?"

"Tanrım!"

Fırat bir an yaşlı adamın irkildiğini sandı. "Neler oluyor?"

"Bilmek istemezsin evlat. Kesinlikle istemezsin!" Ama Fırat'ın ısrarla bir açıklama beklediğini fark edince konuşmaya karar verdi. Madem bu çocuğun yardımını alacaktı, onunla en azından bazı gerçekleri paylaşması gerekirdi. Yine de konuşurken içi hiç rahat değildi.

“Kara Doktor! Doktor dediği kişi o. Bu ismi nasıl aldığını tahmin edersin! Arkasında bıraktığı leşler sayesinde... Neler duydun? Anlat.”

“İlaç farelerde işe yaramış. Farenin kana mı ihtiyacı varmış ne?..” Fırat heyecandan saçmaladığını fark edince sustu; gözlüğünü çıkarıp, gözlerini ovuşturmaya başladı. Gören de, gözkapaklarının üstünde beynini çalıştıran gizli bir düğme var sanırdı. “İlaç farelerde işe yaramış. Daha çok kan gerekiyormuş. Müdür Yardımcısı, ‘Okulda çocuk kalmayacak!’ dedi.” Nedense kadının adını ağzına almaya çekinmişti. Bin kilometre uzakta bile olsa, hakkında konuştuklarını duyacakmış gibi geliyordu Fırat’a.

“Anlaşıldı, bunlar niyeti iyice bozmuşlar. Yollar kapalı, telefonlar kesik...”

“Yani kimse okuldan uzaklaşamaz... Ve okula da ulaşamaz, değil mi?”

“Tam üstüne bastın evlat. Bu fırsatı değerlendirip birkaç çocuğu, belki daha fazlasını kaçıracaklar. Onları nereye götürdüklerini öğrenmeliyiz. Ah, şu lanet ayağım kırılmasaydı.” Yaşlı adam yüzünü sıkıntıyla buruştururken, sağ yumruğunu kırık ayağına doğru salladı.

Fırat, odada olduğunu belli etmek istercesine öksürdü. “Bana ne yapacağımı söyle yeter.”

Sadık Amca çocuğun teklifini gönülsüzce tarttı. Korumaya ant içtiği çocuklardan birini tehlikeye atması ne kadar doğrudu?

“Sanırım başka şansımız yok, Sadık Amca. Onlar benim arkadaşlarım. Süreyya’ya bir şey olursa...”

"Herhangi birine bir şey olursa, kendimi hiç affetmem."

"Ben de onu diyorum ya!"

"Peki o zaman, Müdür Yardımcısı'nı takip et ve çocukları nereye götürdüklerini öğren."

"Bunu yapabilirim sanırım."

"Güzel, ama yakalanmasan iyi edersin. Yoksa sen de, Kara Doktor'un denek koleksiyonunun bir parçası olursun."

Fırat bütün vücudunun baştan ayağa karıncalandığını hissetti ve yaşlı adamın bunu fark etmemiş olmasını diledi. Ardından, sürekli bir şeyler dilediği için kendi kendine gıcık oldu.

Sadık Amca hatırlatma yapma ihtiyacıyla, "Arkadaşlarını nereye götürdüklerini öğren. Öğren ve hemen yanıma gel. Sakın kendi başına bir iş yapmaya kalkışma," dedi. Fırat başını sallayınca devam etti. "Okul binasının yan tarafında, golf arabalarını ve benim motosikleti koyduğumuz otopark var ya, o köşede saklanırsan, hem okul hem de yatakhane binasına girip çıkanları görebilirsin. Baktın bir hareket yok, binanın arka tarafına geçip bekçi kulübesini gözetle. Becerebilirsen hepsini birden gözetle. Ama yatakhaneyi sakın ihmal etme, çocukları oradan çıkaracaklar biliyorsun."

"Otoparktan, tamam... Okulu, yatakhaneyi, kulübeyi... Tamam." Fırat kapıya yönelmişti ki, yaşlı adamın endişesi azalır umuduyla, "Merak etme Sadık Amca, revire gelmeden uydu telefonundan habamı aradım. Konuşamadım, ama mesaj bıraktım. Mesajı alırsa, yardım

göndermek için elinden geleni yapacaktır," dedi.

Fırat bu haber karşısında Sadık Amca'nın nendense dehşete kapıldığını sandı. "Babam bana inanır, ona başımızın dertte olduğunu söyledim. Okulda senden başka kimsenin umursamadığını söyledim. Ayrıca annem... annemin bağlantıları olduğunu söyler durur hep babam. Mesajı alırsa, kesinlikle yardıma geleceklerdir."

Yaşlı adamın suratı ekşidikçe ekşiyordu, ama yine de, "Aferin evlat. İyi yapmışsın... Ama bir dahaki sefere bir şey yapmadan önce bana danış, tamam mı?" dedi.

"Tamam. Şimdi gideyim mi?"

"Git, dikkatli ol."

"Merak etme Sadık Amca."

Fırat kapıdan çıkarken yaşlı adam, oğlanın bıraktığı mesajın babasına ulaşmamasını, ulaşırda babasının mesajı çocukça bir şaka sanarak ciddiye almamasını diledi. Ama her şeyden çok, mesajı karısı Melisa'yla paylaşmamasını diledi. Çünkü Melisa'nın gerçekten de bir sürü bağlantısı vardı, hem de korkunç bağlantıları... Ve hepsini de Otuslar'ın kimliğini saptayıp onları tek tek avlamak, Kara Doktor'un projesinin başarıya ulaşmasının önündeki engelleri kaldırmak için kullanacağına şüphe yoktu.

yirmi sekiz

Fırat, Sadık Amca'nın söylediği gibi, okulun küçük otoparkına gitmiş, üstü brandayla örtölü bir el arabasının arkasına çömelmişti. Aslında gidip bahçenin ortasında dans etse bile, karın şiddetinden kimsenin kendisini göreceğini sanmıyordu; ama o, böyle delilikler yapacak çocuk değildi. Saklandığı yerde, gece görüş dürhününü çıkarıp, yatakhane binasına dikti gözlerini.

Tam umudu kestiği anda, sağ yanından bir ses duydu. Hatta ses o kadar yakından gelmişti ki, Fırat bir an yakalandığı korkusuna kapıldı. Ses iyice yaklaştı ve Bekçi Kâmuran'ın tanıdık homurtusuna dönüştü. Adamla arasında bir metre ya var ya yoktu. Fırat görüleceği düşüncesiyle paniğe kapılarak, el arabasının altına hamle etti.

İçi bahçe aletleriyle dolu el arabasının altı yerden hafifçe kalkınca, araba bir tangırtı çıkararak devrilecek gibi iki yana sallandı. Çıkan ses, bekçinin dikkatinden

kaçacak gibi değildi. Fırat tam son duasını etmeye hazırlanırken, görüntüye Müdür Yardımcısı'nın sivri topuklu çizmeleri girdi. Bekçi aniden durdu ve gürültüyü boş verip, kadına doğru ilerledi. İkili, Fırat'ın duyamadığı bir sohbete girişerek, yatakhane binasına yöneldi.

Bekçi, gecenin bir yarısı uykularından uyandırılıp götürülmelerinin şaşkınlığı yüzlerinden okunan yedi çocukla birlikte yataktan çıkıp çıktığında, Fırat'ın kalp atışları daha yeni düzene girmişti. Müdür Yardımcısı'nın lojmanına yönelmesini bekleyip, gözlemevine doğru koşmaya başladı.

Bu tipide nasılsa onu görmelerinin mümkün olmadığını düşünmüştü. Kendisi onları göremediğine göre! Bekçi ürkek kargosuyla gözlemevinin üst katına çıkarken, Fırat da sessizce binaya girdi. Uzunca bir süre beklediği halde yukarıdan hiçbir ses gelmedi, bunun üzerine cesaretini toplayıp, neler olduğuna bakmaya karar verdi.

Üst katta kimseyi göremeyince, "Yer yarıldı, içine girdiler galiba," diye mırıldandı kendi kendine. O sırada ayağı yumuşak bir çıkıntıya denk geldi ve durup eğildi. Kardan sıırıslık olmuştuk bir kaşkoluk yerden alırken, mekân sarı bir ışıqla aydınlandı.

Fırat bir an şaşkınlıkla donakaldı. Son dakikada kendine gelip en yakın masanın altına girmeseydi, bekçiyle burun buruna gelecekti. Adamın binadan ayrıldığından emin olana dek, ayak seslerinin ıslak yankısı-

nı dinleyerek kıpırdamadan bekledi. Sarı ışığın geldiği şömineyi incelemek için gizlendiği yerden çıktığında, bekçi çoktan kulübesinin sıcağına ulaşmıştı.

Bir ışık gördüğünden emindi, ama ışığın geldiği yanda şömine vardı. Sağlam, kırmızı tuğlalardan koskoca bir şömine. Duvardan geçmek gibi bir yetenekleri yoksa, nereye kaybolmuş olabilirlerdi? Bu soruya kafa patlatırken, farkına varmadan şöminenin önündeki, normalde ocluların yığılı olması gereken zemine bastı. Basmasıyla ayağının kayması bir oldu.

Yan duvara tutunarak düşmekten son anda kurtulan Fırat, zeminin ıslak ve çamurlu olduğunu fark etti. Şöminenin duvarını eliyle yoklayınca, tuğla sandığı şeyin aslında gerçeğinden ayırt edilemeyecek kadar kaliteli bir duvar kâğıdı olduğunu keşfetti.

Fenerini çıkarıp, bu dekorasyon harikasının üzerine tuttu. Sıradışı bir şey göremeyince, arkadaşlarını kurtarma olasılığını berbat ettiğini düşünerek paniğe kapıldı. Can sıkıntısından boştaki eliyle duvara vurdu. Vurduğu yerden yankılı bir tak sesi gelince, duvarın arkasının boş olduğunu anladı.

Arkadaşları bu sahte duvarın ötesinde bir yerde olmalıydı. İki eliyle birden duvarın her santimini yokladı. Duvar kâğıdında belli belirsiz aşınmış bir nokta bulana kadar aynı şeyi defalarca yaptı. Parmağıyla kaplamanın incelendiği yeri yoklarken, bir tık sesiyle birlikte gizli kapı açılmaya başladı.

yirmi dokuz

Yeni gelenlerin yatakta yatan arkadaşlarını görmeleriyle, laboratuvar birden hüzünlü bir bayram yerine dönmüştü. Ilgın'la Onur'un tüm itirazlarına rağmen çocuklar kızların başına toplanmıştı. Birbirlerini karşılıklı soru yağmuruna tutarlarken, Kara Doktor'un tehlike kokan sesi, gürültüyü bıçak gibi kesti.

"Kapayın o aptal çenelerinizi! Sohbeta getirilmediniz buraya!"

Dönüp sesin geldiği yöne bakan çocuklar, adamın sesi kadar görüntüsünden de irkilerek birbirlerine sokuldular.

Adam genç asistanlarına, "Sirk işletmiyoruz burada! Çocukları hemen yatalara yatırıp işe koyulun!" emri ni verdi. Ilgın'la Onur, dosyalardan kontrol etmek için isimlerini sorduklarında, çocuklar güçhela yanıt verebildiler. İçinde bulundukları durumun şakaya gelmeyeceğini hepsi anlamıştı.

Her çocuğun bileğine, üzerinde sayı yazılı bir bileklik takılıktan sonra, Onur onları yataklara yatırırken, İlgin da diğer hazırlıklarla ilgilendi. Bir saat kadar sonra, Kara Doktor bilgisayarının karşısında yeni "depo"lar bulduğu için ellerini ovuştururken, çocuklar çoktan olayların heyecanından uykuya yenilmişlerdi. Birkaçı uykusunda huzursuzlukla anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyordu.

İlgin'i yanına çağıran Kara Doktor kesin ve açık bir ifadeyle konuştu. "Bu iş sabaha bitecek. Öğlene kadar laboratuvarı kapatıp ayrılmış olacağız. Ona göre çalışın." İlgin arkasını dönüp gidecekken ekledi, "Bir şey daha var..."

"Buyrun efendim."

"O salaktan da kurtulalım."

"Onur'u diyorsunuz?.."

Patronu başıyla onaylayınca, İlgin kötücül bir sevinçle işinin başına döndü. Buraya kadar her şey yolunda gitmişti. Bir aksilik yaşanmazsa yarın öğlen, bütün dünyanın tüylerini ürpertecek virüs ve onun tedavisiyle birlikte oradan uzaklaşacağını düşünen Kara Doktor başını salladı.

Ancak laboratuvardan ayrılmadan önce, o terbiyesiz kadına haddini bildirmeyi de ihmal etmeyecekti. Aptal bir kadından hakaretler işitmek için Nhandular'a çalışmıyordu ve bunu örgütteki herkesin asla unutmamasını sağlayacaktı. Kara Doktor bu düşünceyle sırtırtırken, yüzündeki yara izini bir yavru köpeği okşar gibi okşadı.

Fırat açılan kapıdan hiç düşünmeden geçti. Basamakları otomatik hareketlerle indi ve laboratuvara açılan koridorun başında durdu. Bulunduğu noktadan, koridordaki ikisi kapalı, biri hafif aralık üç kapıyı inceledi. Buraya kadar gelip eli boş dönmesi, kesinlikle arkadaşlarına karşı haksızlık olurdu.

Adımlarını, ayaklarına tonlarca ağırlık bağlanmış gibi atıyordu. Önce aralık duran kapıya kulak verdi ve köpek hırıltısını andıran bir ses duydu. Sesin aslında horultu olduğunu kavrayınca, rahatlamasa da cesareti biraz artar gibi oldu. Kapılardan birinin ardından belli belirsiz bir kadın sesi geliyordu, diğerinin ardındaysa korkutucu bir sessizlik vardı.

Fırat bu kapıyı dikkatle aralayıp kafasını içeri uzatınca, iki yanı yataklarla dolu, kliniğe benzer bir yerde olduğunu anladı. Yatakların tepesindeki ölü ışıklar, zoraki konukların giderek solgunlaşan yüzlerini aydın-

latıyordu. İçeride arkadaşlarından başka kimsenin bulunmadığını düşünen Fırat odaya girmeye karar verdi.

Yataklar arasında hızla ilerlerken gördüklerine hoş yerc bir anlam vermeye çalıştı. Tanıdık yüzler arasında en kıymet verdiği kişiyi görünce hemen yatağı yaklaştı.

Ortadan kaybolalı sadece bir gün geçmişti, ama arkadaşı daha şimdiden süzölmüş görünüyordu. Battanibesini hoşına kadar ektiğı halde tir tir titriyordu. Fırat elini arkadaşının alına koyunca cayır cayır yandığını fark etti. Daha o elini Süreyya'nın alından çekemedi, bir el Fırat'ı belinden kavrayıp havaya kaldırdı, bir diğeri de aynı sertlikle ağzını sımsıkı kapattı.

"Sen burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Fırat sonuya yanıt veremeden dünyası karardı. Kendinden geçmeden önceki o son birkaç saniyede, kulaklarındaki yüksek sesli çınlama ısrarla, "Arkadaşlarını nereye götürdüklerini öğren. Öğren ve hemen yanıma gel..." diyordu. "Sakın kendli başına bir iş yapmaya kalkışma..."

otuz bir

Karadeniz'e tepeden bakan, dalgaların aşındırmaktan ve tuzlamaktan asla yılmadığı kayalık arazinin tepesinde kurulu Özel Bolbadım Koleji'nin izne ayrılmamış öğretmenleri, mutfak ve temizlik görevlileri, olan bitenden habersiz, lojmanlarındaki sıcak yataklarında huzur içinde uyurlarken...

Kendini bildi bileli kötülükle savaşmış, ancak ilk kez bu gece kendini yenilgiye çok yakın hisseden yaşlı bir adam yatağından kalkıp, yattığı odanın penceresine seke seke yaklaşmış, bir oğlan çocuğunun dönmesini endişeyle beklerken...

Kor getirmekte ısrarcı karanlık ve güçlü bulutların arkasına hapsolmuş yıldızlar, kendileri gibi esir çocukların kâbuslarını yok edecek ışıklarını onlara ulaştırmanın bir yolunu çaresizce arar ve bulamazken...

Bir anne, bütün gece yok yere havlamaktan bitkin düşmüş üç köpek ve yine gece boyu tıslamış altı ke-

diyle paylaştığı küçücük evinde, şu hayattaki tek varlığını, iki gündür telefonla ulaşamadığı kızını ölesiye merak ederken...

Okulun eteklerinde kurulu, hiçbir haritacı çizmeye değer görmediği için sadece yolu düşenlerin bildiği Kayadibi Kasabası'nda kar yüzünden mahsur kalan Adnan Bolbadim, eski bir ahabıyla aralıksız yağan karın ve koca bir fincan limonlu ıhlamurun keyfini çıkarırken...

Fransa, Courchevel'deki bir kayak merkezinde kafasında bir karıncalanma hissettiği için yorgun düştüğü bahanesiyle odasına çekilen Melisa Turhan sarsıcı bir keşifte bulundu. Eşinin, nereye giderse gitsin yanından eksik etmediği uydu telefonunun ışığı yanıp sönerek, bir sesli mesaj olduğunu söylüyordu.

Oğlu Fırat'ın bıraktığı acil yardım mesajını dikkatle dinledikten sonra kaydı silen kadın, hiç zaman yitirmeden bavulunun gizli bölmesinde sakladığı cep telefonuna sarıldı.

Gece boyunca, dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan birtakım önemli telefon görüşmelerinde, farklı farklı dillerde birtakım acil mesajlar iletilirdi. Telefonlardaki karanlık kişiler karanlık sesleriyle Otuslar'ın başında olduğunu, Bolbadim Koleji'ne sızdıklarını ve işlerinin hemen bitirilmesi gerektiğini fısıldadılar. Melisa Turhan'ın telefon konuşmasında ilettiği mesaj gerekli yerlere ulaşmış, hızla birtakım şeytani düğmelere basılmıştı.

Özel Bolbadim Koleji'nin esrarengiz havasını artı-

ran açıktaki gemi enkazında, kırmızı bir ışık belli aralıklarla yanıp sönmeye başladı. Arazide yaşayan birkaç tür yabani hayvanın farkına vardığı bu ısrarcı işaret, Müdür Yardımcısı'nın dikkatini ancak sabah çekebilecekti. Günlerdir aralıksız yağan kar da, kadına yardım etmek istercesine, sinsî bir şekilde hızını azaltmaya başlamıştı. Görüş mesafesi gitgide artarken, dünyanın bütün kötü gözleri, Özel Bolhadım Koleji'ne çevrilmiş, bekliyordu.

otuz iki

Yaşlı adam yaklaşık on beş dakikadır gıkını çıkarmadan ve vücudundaki tek kası bile oynatmadan duruyordu. İlikâyenin bildiği kadarını kafasında evirip çeviriyor, yapılması gereken en doğru şeyi düşünmeye çalışıyordu. Kolundaki eski moda saate baktı. Çocukların kaderinin belirleneceği yeni güne fazla bir şey kalmamıştı. Nhandular'ın onları yok etme olasılığına da fazla bir şey kalmamıştı. Hayatta en korktuğu şey başına gelmişti, hem de çok berbat bir zamanda. O ağaca çıktığı geceye lanet ediyordu.

Çocuğun gördüklerini anlatmayı bitirdiğinden beri, hatta anlatırken bile yerinde duramadığının bal gibi farkındaydı. Kararını verdiğinden ve elinden başka bir şey gelmeyeceğine artık iyice emin olduğundan, gözlerini yavaşça Fırat'ın üzerine çevirdi. Bunu o kadar yavaş yapmıştı ki, gözkapakları bile bu hareketi anlamamıştı.

Belki de örgütten kovulmasına yol açacak bir yön-

tem izleyecekti bu kâbusu sonlandırmak için. Üstelik, en istenmeyecek kişinin, acımasızlıkta Nhandular'ın tamamını geride bırakan kadının oğlunun yardımıyla gerçekleştirecekti bunu. Ne olursa olsun, bu çocukların kurtuluşunun her şeyden önce geldiğini kimseyle tartışacak değildi. Bazı tehlikeli kişilerin, bazı karanlık kalplilerin yıllar önce öldü sanarak rahatladığı bir kişiyi tekrar sahneye sürmekten çekinmeyecekti. Ama bu koşullar altında bile, yaptığıının Nhandular tarafından anlaşılmaması ve Süreyya'nın hayatını altüst etmemesi için dua edecekti. Hem de bütün kalbiyle.

Nihayet konuştuğunda sesi kararlı çıktıysa da Fırat, yaşlı adamın kendisine hissetmediği bir umudlu aşılama-ya çalıştığının farkına vararak hüznünlendi.

"Kasabaya inip Aziz'i bulacaksın. Tekne ustası Aziz'i... Evinde çalışır. Kapısının üstünde dökme demir- den küçük bir dümen vardır. Onu böyle bulabilirsin."

Fırat duyduklarını, o gün ve o gece boyunca yaşadıklarının üzerine sindirmeye çalıştı. Kasabaya inmek, bugün yapacağı en tehlikesiz şey sayılabilirdi aslında; tabii hava koşulları bu derece berbat olmasaydı. Yine de yaşlı adamı ve arkadaşlarını yarı yolda bırakmamak için, bunu sorun etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"Onu bulacak ve her şeyi anlatacaksın. Sohbeti kısa tut, ama gerekli bütün bilgileri verdiğinden emin ol. Sonra da Aziz sana ne derse onu yap... Tamam mı oğ- lum?"

"Peki Sadık Amca."

"Kayak yapmayı biliyorsundur sanırım."

“Ne yazık ki...” derken Fırat’ın sesi alçaldı.

“Okulun giriş katındaki malzeme odasında kayak takımları var. Kendine uygun olanı seç ve hemen yola koyul.”

Fırat yaşlı adama, kayak yapmaktansa kasabaya emekleyerek gitmeyi tercih edeceğini söyleyemedi. Hızdan ya da bir yerini kırmaktan çok korktuğunu açıklayamadı. Kaçınamayacağı bu görevde başarısızlığa uğrarsa, kendini asla affetmeyeceğini dile getirmedi.

otuz üç

Fırat, malzeme odasındaki kayak botlarından küçük olanı tercih etmiş; kayakları sırtlanıp, bekçi kulübesinin yanından elinden geldiğince sessizce geçmişti. Bu saatten sonra bekçiye ya da Müdür Yardımcısı'na yakalanırsa, laboratuvarda olduğu gibi paçayı kolay kurtaramayacağını biliyordu çünkü. Laboratuvarda Onur'a değil de Kara Doktor'a denk gelseydi, neler olacağını düşünerek ürperdi. Okul kapısının demir kanatları arasında biriken karın, kapının kapanmasını zaten olanaksızlaştırdığını görünce rahatladı.

Artık kimsenin kendisini göremeyeceğinden emin olduğunda, kayakları taktı. Kaşkolunu şapkasının üstünden geçirip yüzünü kapatacak şekilde bağladıktan sonra, Kayaçlıbi Kasabası'na kadar kıvrıla kıvrıla inen dar yolda yavaşça kaymaya başladı.

Rüzgâr kasabaya ulaşmasını engellemek istercesine kuvvetle arkasından eserek onu yere deviriyor, ar-

dından bütün hızıyla karşısından eserek, Fırat'ın bir türlü hız kazanamamasına yol açıyordu. Fırat bu iş bitince, Süreyya'dan böyle durumlarda söyleyebileceği birkaç okkalı küfür öğrenmeye kendi kendine söz verdi.

Sonu yokmuş gibi görünen virajları teker teker alırken zihni boşalmış, sadece kasabaya iş işten geçmeden ve kazasız belasız ulaşmaya odaklanmıştı.

Kasabaya vardığını, o alacakaranlıkta bir çöp konteynerine çarptığında anladı. Çevrede bu komediyi görececek kimse olmadığına sevinerek, kayak takımlarını çıkardı. Ancak onları taşıyacak gücü kalmadığından, gelip daha sonra almak niyetiyle konteynerin altına gizledi. Kasabanın fırınından süzülüp havayı dolduran ekmek kokusunu da tam o sırada aldı. Ekmek hamurunun tatlı kokusu, açlığının yanı sıra güneşin doğmak üzere olduğunu da fark etmesine yol açtı.

Fırıncıyı saymazsak bütün kasaba uykudaydı. Fırat, dümen figürünü arayarak kapıların önünden geçtikçe, kasabadaki küçük evlerin ışıkları, onu bekliyorlarmış gibi birer birer yanmaya başladı.

Tek ve ufacık anacaddesi yarım saatte yürünebilen kasaba boyunca ilerleyen Fırat, bir tekne ustasının tek başına Nhandular'ın korkunç planını nasıl bozacağına akıl erdiremese de, artık bu işin sonuna gelmiş olmayı diledi. Derken gözleri ahşap, yeşil bir kapının üstündeki, her nasılsa paslanmamış küçük dümeni seçti.

Baştan ayağa sıırıslıkam olmuş giysilerine ve düşüp çarptıkça bazı yerleri yırtılmış pantolonuna bakınca, adamın ilk izlenime fazla önem vermeyen biri olmasını

umdu. Eldiveninin içinde buz tutmuş sağ eliyle kapıyı iki kez tıklattı. İçeriden hiç ses gelmeyince, bu kez daha kuvvetle çaldı kapıyı. Yine bekledi ve adamın üst kattan iniyor olabileceği düşüncesiyle avuttu kendini.

Israrcı yumrukları bile kapının açılmasına yetmeyince, adamın belki de kışı şehirde geçirdiğini düşünerek korktu. Sadık Amca böyle bir durumda ne yapacağını söylememişti. Polise ya da jandarmaya başvurmak geçti aklından.

otuz dört

Tekne ustası, evin üst katındaki yatak odasında sürpriz konuğuyla gece boyunca konuştuklarını düşünüyordu. Eski bir dostla sohbet iyi gelmişti gelmesine, ama kızının burnunda tütmesine de yol açmıştı. Yatağının başucundaki şifonyerin üst çekmecesinden, Sadık'ın geçen yıl çekip yolladığı fotoğraf tomarını eline alıp yatağın kenarına çöktü.

Süreyya'nın okulun bahçesinde koşturur ya da arkadaşlarıyla şakalaşırken, ders kitabını okuyormuş gibi yaparken, yemekhaneye veya sınıfına girerken çekilmiş fotoğraflarına, sanki onları zihnine hiç kazınamışçasına bir kez daha baktı. Fotoğrafları hüznle çekmeceye geri koyarken, alt kattan gelen bir tıkırtı duydu.

Tıkırtının nedenini anlamak için koridora çıktı. Misafiri, kızının okulunun kurucusu Adnan Bolbadim'in de kendisi gibi merakla odasından çıktığını fark etti. Aziz işaretparmağını dudaklarına götürünce, Adnan Bey ba-

şını anladım dercesine salladı. Tahta basamakları sessizce inen Aziz, kapının çalındığını anlayınca rahatladı. Örgütte tehlike içinde geçen onca yıldan sonra tetikte olmak, havada hep bir bela kokusu aramak kanına işlemişti. Ani bir hareketle kapıyı ardına kadar açtı.

Fırat'la Aziz bir süre birbirlerince bakakaldılar. Fırat bu adamı bir yerden çıkaracak gibiydi. Aziz ise ilk kez kızına bu kadar yakın biriyle karşılaşmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Adnan Bolbadim lafa girmeseydi, herhalde daha uzun süre konuşmadan birbirlerine bakmayı sürdüreceklerdi.

"Merhaba delikanlı. Söyle bakalım, seni hangi rüzgâr attı buraya?"

Okul kurucusunu tanıyan Fırat bir an ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Adamı burada görmek en son beklediği şeydi. "İyi günler efendim. Aziz Bey'i arıyordum, tekne ustası hani..."

Aziz şaşkınlığından çabucak sıyrılmış, çocuğun sabahın köründe tek başına kapısında bitmesinin hayra alamet olmayacağını anlamıştı. Sert bir ses tonuyla, "Aradığımı buldun, Aziz benim... Gel, geç içeri," dedi.

Adnan Bolbadim çocuğa biraz ekmek, peynir ve süt hazırlayıp, kurulansın diye havlu getirirken, Fırat olup bitenleri Aziz'e bir çırpıda özetlemişti. Adam, daha Fırat lafını bitirmeden duvarları ahşap kaplama salondaki çalışma masasına koşmuş, masanın tablasının altındaki bir düğmeye basmıştı. Bir klik sesiyle birlikte kaplamanın masanın üstüne denk gelen kısmı açılarak bir telsizi açığa çıkarmıştı.

Aziz, Fırat'ın anlamadığı birtakım kısaltmalar kullanarak telsizle kısa bir görüşme yaptı. Ardından, elinde Fırat için bir çift kuru çorap ve büyükçe bir kazakla üst kattan salona inen Adnan Bey'e döndü. "Herifler okuldalar!"

Adnan Bey'in o âna kadar şefkatle dolu olan yüz ifadesi birden ciddileşiverdi. "Elimizde kimlik belirleyici bir şey var mı?"

"Kara Doktor yeter mi?"

Adnan Bey anladığını belli cdercesine başını salladı. "Bundan emin miyiz?"

"Sadık onaylamış."

"Kaç kişiler peki?"

"Şitaban'ı saymazsak üç. Kara Doktor ve iki asistanı. Destek isteyip istemediklerini bilemeyiz tabii."

"Ne yapıyoruz peki? Jandarmaya haber verdin mi?"

"Evet, ama dün gece Çatal Mağarası mevkinde çığ düşmüş ve ne yazık ki, bütün birlikleri oraya sevk etmişler. Hemen şimdi yola çıksalar bile okula ulaşmaları..."

"Haklısın, en erken öğleni bulur. Korkarım o kadar zamanımız yok, ha?"

"Ellerinde on bir öğrenci varmış. Kızım da..." derken Aziz'in sözü, Adnan Bey'in kuvvetli öksürüğüyle kesildi.

Aziz yaptığı hatayı toparlamak amacıyla, "Kızlar çoğunluktaymış," derken, Fırat adamı nereden tanıdığını çıkardı. Adamın gözlerine baktıkça, kendini Sürcyya'ya bakıyormuş gibi hissediyordu. Adamın gece gibi kara

saçlarıyla sakalını hayalinde Süreyya'nınki gibi kızıla, gözlerini ise aynı maviye boyayınca şüphesi kalmadı. Emin olmak için bir şeyler söyleme ihtiyacı duydu. "Süreyya ve Selma'ya virüs enjekte etmişler. Süreyya'nın..." derken yutkundu. "Onun çok ateşi vardı... Öğleni bekleyemeyiz!"

Süreyya'nın adı geçince yüzü bembeyaz kesilen adam, "Beklemeyeceğiz zaten," dedi. "Hemen harekete geçeceğiz."

Adnan Bolbadım durumun ciddiyetine hiç yakışmayan bir kahkaha koyverdi. "Tam da senden bekleneceği gibi. İflah olmaz bir cylem adamısın." Adam ellerini iki yana açarak, "Ne ekibiz ama... İş bitmiş yaşlı bir adam, bir çocuk ve..." derken Fırat, "Ve bir casus eskisi," diyerek tamamladı onun cümlesini.

Adnan Bey yüzünde epey düşünceli bir ifadeyle bir çocuğa, bir eski dostuna baktı. Aziz hiç bozuntuya vermeden, "Elindeki kaynakları asla küçümsemeyeceksin, dostum," dedi. "Ayrıca kasabalı da bize yardım edecektir."

"Dediğin gibi olsun," karşılığını veren Adnan Bey, "O zaman... ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Silah kullanmayı bilir misin?"

"Askerde elimce silah almışlığım vardır."

"Eh, bu da bir şeydir. Ben insanları toplarken, siz de atölyedeki motorlu kar kızığını çıkarın. Raflardaki kavuniçi bidonlarda mazot var. Depoyu doldurun."

otuz beş

Adnan Bey aracı yola çıkarabilmek için atölyede gerekli hazırlıkları yaparken, Fırat da ortalığı inceliyordu. Çocuğun onca maceranın üzerine kafasının karıştığını tahmin eden adam, boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı. "Merak etme. O çocuklara bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Kimse benim çocuklarıma el süremez!"

Fırat başını sallamakla yetindi. Ardından, "Sadık Amca da öyle demişti," dedi.

"Doğru demiş Sadık. Onlar Bolbadim'in çocukları. Burada kastedilen Bolbadim benim," dedikten sonra yine o kısa kahkahalarından birini attı. "Şaka bir yana, iyi iş çıkardın delikanlı. Başkası olsa bütün bunları kaldıramazdı."

"Çok bir şey yaptım sayılmaz..."

"Anlattıklarına kulak misafiri oldum. O gizli kliniğe inmen bile büyük cesaret ister. Sonra yakalandığın halde paçayı kurtarman..."

Fırat, "Umarım, o adam sözünü tutar," dedi altdağını ısırarak.

"Hangi adam?"

"Klinikteki, Onur... Süreyya'nın durumu gerçekten de iyi değildi. Umarım, sözünü tutar da ona ilacı verir."

Adnan Bey, Fırat'ın omuzunu sımsıkı kavrayarak, "Ne yazık ki, sözünü tutacağına inanmaktan başka çaremiz yok," dedi. "Beni endişelendiren bir nokta da..." diyerek konuya girmeye çalıştı, "Aziz'in onu görünce nasıl davranacağı?.."

Fırat bu cümlelerin üzerine bir süre sessiz kalarak düşündü. "Ona babası olduğunu söylese?"

"Keşke o kadar basit olsa."

"Değil galiba."

"Hayır, ne yazık ki değil. Neyi ne kadar bildiğini bilmiyorum, ama arkadaşını seviyorsan, onun iyiliği için bildiklerini kendine saklarsın. Herkes için en güvenlisi bu çünkü. Ve senin yerinde olsam, bu konuda Sadık'la bile konuşmazdım."

"Ama o biliyor."

"Evet, ama senin öğrenmemen gerekirdi."

"Örgüt bu kadar önemli mi? Hayatta Otuslar'dan daha önemli şeyler de var!" derken, Fırat bile kendi isyanına şaşırmıştı.

"Evet, ne güzel söyledin. Hayatta Otuslar'dan daha önemli şeyler var. Süreyya'yla annesinin can güvenliği örneğin. Aziz'in hayatta olduğu bilinse, ona ulaşmak isteyen bazı kişiler hiç çekinmeden, hiç acımadan karısıyla çocuğunu kullanabilirler."

Fırat bu olasılığı düşündü. Atölyenin kapısının açılmasıyla sohbetleri yanda kesildi.

Aziz kolejde istenmeyen bazı olaylar yaşandığının kulaktan kulağa yayılmasını sağlamıştı. Çocukların başlarının deritte olduğunu duyan kasabalılar, av tüfeklerini kaptıkları gibi soluğu atölyede almışlardı. Kışın kasabaya inen yabandomuzlarından korunmak için bulundurdıkları bu tüfeklerin görüntüsü bile korkutucu olmaktan uzaktı. Zaten atölyede toplananların yaş ortalaması da herhalde yetmiş falandı.

Fırat işin bir komediye dönüşeceği düşüncesiyle bir anlığına endişelerinden sıyrılıp gülümsedi. İhtiyacları gören, bir örgütü ele geçirmeye gittiklerini hayal bile edemezdi. Daha çok kasabanın yaşlılar heyeti toplantısı için bir araya gelmiş gibiydiler.

Aziz'in içeri girmesiyle atölyedeki uğultu kesildi. Bütün başlar ona çevrildi.

otuz altı

Okulda her sabah yedide kalkmaya alışmış çocuklar, kaçırılıp hapsedildikleri halde, yine kalk zili çalmışçasına aynı saatte uyanmışlardı. Kendiliğinden uyanmasalar, laboratuvardaki hareketlilik zaten kalk zili yerine geçecekti. Yattıkları yerde uyku mahmurluğundan sıyrılmaya çalışırlarken, gecenin olaylarının kötü bir rüya olup olmadığını da anlamaya çalışıyorlardı.

Kara Doktor önlüğünü çıkarmış, siyah boğazlı kazağı, siyah kadife pantolonu ve sarı lastik çizmeleri içinde öfkeli bir balıkçıyı andıran görüntüsüyle asistanlarına emirler yağdırıyordu. Adamın bilgisayarındaki veriler taşınabilir bir diske alınarak bilgisayarın içi boşaltılmıştı. Kâğıt çıkışları çöp kutusunda yakılmış, geriye ilaç ve virüs örnekleriyle dolu laboratuvar tüplerinin kaçış için hazırlanması kalmıştı.

Cep telefonunun çalmasıyla elini pantolonunun cebine sokarken, "Güzel, iletişim sorunumuz da böyle-

ce çözüldü," diye mırıldandı Karu Doktor hoşnutlukla. Telefonu açıp kulağına yaklaştıırken, "Efendim," dedi. "Evet benim, Doktor Burnabek." Hattın diğer ucundan gelen sesi dinledi. "Hı hı, evet. Ben neredeyse hazırım... Tahmini varış süreniz nedir?.." diye sorduktan sonra tekrar karşı tarafı dinledi. "İyi, bekliyorum o halde. Kararlaştırdığımız yerde..." Sustu. "Hayır, ben ve çocuk... Başka kimse yok," deyip telefonu kapattı.

Arkasını dönerek, içi ağzına kadar tüple dolu bir nakil çantasını kapatmakla uğraşan Ilgın'a başıyla yanına gelmesini işaret etti. Genç kadın çantanın ağzını özenle kapatıp, Kara Doktor'un yanına koşturdu. "Buyrun efendim."

"Ne durumdayız?"

"İki küçük dolap kaldı sadece. Onlardaki tüpleri de çantaya koyduk mu hazırız."

"Güzel. Tekne iki saat içinde bizi almaya gelecek. Çocuklardan nasıl kurtuluyoruz?"

"Zaman ayarlı bomba diye düşündüm ama..."

"Olmaz, fazla gürültülü."

"O zaman silah?"

"Hayır, kamuoyunun tepkisini fazla çekeriz... O iğrenç şeyler, kayalıklara gereğinden fazla yaklaşma aptallığına düşebilirler örneğin."

"Harika bir fikir efendim! Her zamanki gibi. Önceden az uyuşturursak, yüzecek halleri de kalmaz. Hava da soğuk..."

"İyi, git hallet o halde."

İlgın gizleyemediği bir sevinçle ilaç dolabına yö-

nelince, Onur yanına yaklaştı. "Eee?"

"Eesi, çocukları kayalıklardan aşağı postalayacağız. Ama işimizi şansa bırakmamak için, veletleri önce biraz sakınleştireceğiz."

Onur serinkanlılığını korumaya çalışarak, "İyi fikir. Sen nakil çantalarını hallet, çocuklara enjeksiyonu ben yaparım," dedi.

İlgın, "Tamam, ama onları yolcu eden ben olacağım," diyerek kıkırdadı. "İşime karışılmasından hoşlanmam, biliyorsun."

"Nasıl istersen öyle olsun."

İlgın tekrar nakil çantalarının başına dönerken, Onur rahatlayarak nefesini bıraktı. Dolaptan birkaç çeşit ilaç ampulü çıkararak önce Süreyya'nın yatağının başucuna gitti. Kıza damardan ilaç verirken, "Özür dilirim, böyle olacağını bilemezdim," diye fısıldadı. Hemen yan yataktaki Selma'nın ateşini eliyle kontrol ettikten sonra ona da iğne yaptı. Serda'ya, Kerem'e derken, havası gitgide çürüyen laboratuvardaki bütün yatakları sırayla dolaştı.

Bu arada İlgın da, dolaplardaki tüpleri nakil çantalarına doldurma işini bitirmek üzereydi.

otuz yedi

Fulya Öğretmen yattığı yerde önceki günün olaylarını hatırlamaya çalışıyordu. Her şey bir sis perdesinin ardına saklanmış gibiydi; yatağına ne zaman, nasıl yattığını bile hatırlamıyordu. En azından, dünkü korkunç baş ağrısının yerinde yeller estiği için haline şükretti.

Yattığı yerden doğrularak duvardaki dijital saate bakınca, çocukların çoktan kalkıp kahvaltıya inmiş olmaları gerektiğini anlayarak suratını buruşturdu. Öğrencileri yemekhaneden çıkmadan yakalamak ve Müdür Yardımcısı'yla karşılaşmamak umuduyla yataktan fırladı. Yatağın yanında yere atılmış giysilerini üzerine geçirip, saçlarını eliyle düzelttikten sonra hemen alt kata koştu.

Yemekhaneden dışarı alışılmışın dışında bir gürültü taşıyordu. Genç kadın merakla kapıyı açıp içeri girince, gürültü kesilmediyse de azaldı ve bir grup öğrenci, kadına doğru koştu.

“Öğretmenim, arkadaşlarımız kayıp!”

“Onları hiçbir yerde bulamıyoruz!”

Fulya Öğretmen alt sınıflardan ağlayan küçük bir kızı kucağına alıp rahatlatmaya çalışırken, “Susun bakayım! Ben size hep bir ağızdan konuşmak yok, demedim mi? Hem küçüğü de korkutuyorsunuz,” dedi.

Öğrencilerin hararetle anlatma arzularını görmezden gelerek, “Herkes bu kadar mı?” diye sordu.

Çocuklardan biri, “On iki kişi revirde öğretmenim,” karşılığını verdi.

Genç öğretmen, o çocukların neden revirde olduklarını bilmesi gerektiğinin farkındaydı. Ancak kendini ne kadar zorlarsa zorlasın hatırlayamıyordu. Mutfak görevlilerinden konuşmaya meraklı biri imdadına yetişti. “Kayıp dedikleriniz de revirde olmasın? Doktor böcek sokması dedi, ama bana hulaşıcı bir şey gibi geldi... Bize de hulaşmasa bari.”

Fulya Öğretmen, kadının daha fazla konuşmasına izin vermedi. “Doktor böcek sokması dediyse, böcek sokmasıdır, Fahriye Hanım. Hadi hadi, işinizin başına dönün!”

İçinden sessizce bir sayım yaptı. Revirdekilerin dışında tam on üç öğrencinin eksik olduğunu fark edince, hata yaptığını sanarak bir kez daha saydı. Sayının aynı çıkması üzerine suratı endişeyle buruşurken, “Sadık Bey’i gören var mı?” diye sordu.

Kucağındaki kız, “Ayağını kırmış,” dedikten sonra tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Fulya Öğretmen’in kaşları çatıldı. “Hay aksi! Tam

da gününü bulmuş... Lojmanında mı, yoksa..."

Başka bir öğrenci, "Revirde yatıyor öğretmenim!" diyerek lafa girdi.

"Pekâlâ," dedi genç kadın. "Endişe edecek bir şey yok. Kahvaltısını bitirenler doğru oyun odasına. Hadi bakayım, hadi hadi..."

Çocuklar, öğretmenlerinin onları başından savdığı düşüncesiyle omuzlarını düşürerek, teker teker ve sessizce yemekhaneden çıktılar. Son öğrenci de kapının ardında kaybolunca, Fulya Öğretmen hemen mutfağın girişindeki duvara monte edilmiş telefona koştu. Ahizeyi kaldırıp dokuzu tuşlayarak hat aldı ve çevir sesi gelince de jandarmanın telefon numarasını çevirdi. Telefon üç kez çaldıktan sonra tam açılacakken, arkasından gelen bir sesle yerinde sıçradı. Az kalsın kucağındaki çocuğu düşürüyordu.

"Günaydın Fulya Hanım. Öğrenciler oyun odasındayken, sizin burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Telefon hatının diğer tarafında bir erkek sesi, "İyi günler. Kayadibi Jandarma Karakolu," diye yanıt verdi.

Şitaban Hanım, "Hemen kapatın o telefonu," deyince, Fulya Öğretmen verilen emri uygulamaktan başka çare bulamadı.

"Öğrencilerin yarısı kayıplara karıştı, sizse utanmadan hâlâ telefon başında oyalanıyorsunuz!'"

Genç kadın kekeleyerek, "Hayır, farkındayım ancak nasıl..." derken sustu.

"Okulda ruh gibi dolaşmak yerine çocuklarla ilgilenseydiniz, bu facia elbette yaşanmazdı. Aklınız hep

havada. Ama bu defa sorumsuzluğunuzun korkunç sonuçları oldu ve siz de cezanızı çekeceksiniz, Fulya Hanım.”

“Benim hiçbir şeyden... bu sabah kalktuğымda... çocuklar... jandarmayı—”

“Jandarma!.. Evet, dün gece siz horul horul uyurken, ben jandarmayı aradım neyse ki. Ancak hava muhalefeti nedeniyle henüz gelemediler. Onlar gelene dek savunmanızı hazırlamak için zamanınız var.”

Müdür Yardımcısı, genç kadının kendisine karşılık vermesine fırsat bırakmadan, geldiğı gibi hızla yemekhaneyi terk etti.

Fulya Öğretmen, kadının arkasından korkuyla bakakaldı. Kucağındaki kızın hıçkırıkları kuvvetlenirken, ona eşlik etmemek için kendini zor tuttu.

otuz sekiz

Müdür Yardımcısı Şitaban Hanım, bahçeye çıktığında derin bir nefes aldı. Bu defa çok yanlış planlamışlardı ve her şeyin yüze göze bulaşması an meselesiydi. Tedavi bulunmuştu ve şu korkunç doktor, virüsü çoğaltmanın yolunu da keşfetmişti, ama kimliğini ele vermesine de ramak kalmıştı. Bir an önce bir şeyler düşünmesi gerekiyordu, yoksa okkanın altına kendisi gidecekti.

Birden Bora'nın hâlâ lojmanda onu beklediğini hatırladı. Bu karmaşada, az kalsın çocuğun varlığı aklından çıkıyordu. Hemen golf arabasına atlayıp lojmana gitti. Güneş inadına açmış, sanki kötülük yapılacak tek bir karanlık köşe bırakmamaya karar vermişti.

Müdür Yardımcısı arabayı garaja çekip mutfak tarafından eve girdiğinde, Bora televizyonun karşısında pinekliyordu. Çocuğun rahatlığında sinir bozucu bir şeyler vardı. O yüzden çocuğun rahatını kaçırmaya karar verdi.

“Burayı tatil köyüyle karıştırdın herhalde!”

Bora uzandığı koltukta hızla doğruldu. “Kahvaltı için sizi bekliyordum.”

“Ben senin özel aşçın değilim, ufaklık. Hadi bakalım, gidiyoruz!”

“Nereye?”

“Nereye olacak! Önce laboratuvara. İlacını al da, bu lanet hasta çocuk muhabbeti kapansın. Ardından Kara... Doktor Burnabek’le yolculuğa çıkacaksın.”

“O adamla yolculuğa çıkmak falan istemiyorum. Beni korkutuyor.”

Müdür Yardımcısı gıdıklamaya benzer bir ses çıkardı. “Onun işi bu zaten! Ama senin korkmanı gerektirecek bir durum yok. Hadi çabuk, eşyanı topla ve beş dakika içinde aşağı inmiş ol!”

Çocuk söyleneni ikiletmeden üst kata giden merdivene yöneldi ve basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Müdür Yardımcısı çocuğun odasına girdiğinden emin olunca hemen telefona sarıldı. Telefon ancak dördüncü çalışta açılınca, tıslar gibi bir sesle konuştu: “Neredesin ahmak? Bütün okul çalkalanıyor..”

“Hava almaya çıkmıştım.”

“Başlatma şimdi havandan! Çabuk benim eve gel. Çocuğu laboratuvara götüreceksin. İlacının verildiğinden ve o manyakla birlikte yola çıktığından emin olana kadar da orada kalacaksın.”

Bekçi Kâmuran güldü. “Ona manyak dediğini duymasın.”

“Uzatma! Bekliyorum... Silahlı gelmeyi unutma.”

Bekçi, "Bebeğimi zaten yanımdan hiç ayırmam," derken, Müdür Yardımcısı çoktan telefonu kapatmış, planını kafasında netleştirmişti. Suçlunun kim olacağını artık biliyordu. Rahatlayarak iç geçirdi ve merdivenin başından yukarı seslendi. "Hadi çocuuk!"

Beş dakika geçmeden Bekçi Kâmuran gelmiş, Bora'yı golf arabasının arkasına yatırıp üzerini bir battaniyeyle örtmüş ve gizli paketiyle birlikte gözlemesine doğru yola koyulmuştu.

otuz dokuz

Aziz atölyesindeki sandalyelerden birine çıkmış, yardım etme hevesiyle bir araya gelmiş kasabalıları inceliyordu. Kendisiyle Adnan Bolbadım'i saymazsa, on dört kişi toplamayı başarmıştı.

"Beyler!" deyince atölyedeki heyecanlı uğultu kesildi. "Biliyorsunuz, Kaya Çıkmazı'nda bir yatılı okul var. Özel Bolbadım Koleji..." İhtiyarlar bu bilgiyi başlarıyla onayladılar. "Bu okulun en büyük özelliği, birçok kim-sesiz çocuğun da ücretsiz öğrenim görmesi. Ancak şimdi çocuklar tehlikede! Kendine doktor diyen bir adam onların üzerinde deneyler yapıyor. Gözlemesinde kendine gizli bir laboratuvar kurmuş ve bazı çocukları oraya hapsedmiş..."

Fırat'ın hemen yanında, ayakta dikilen hakkal kendini tutamayıp küfrü bastı. Ardından Fırat'ı fark edip, "Kusuruma bakma delikanlı," diyerek çocuğun saçını okşadı.

Aziz konuşmayı sürdürdü: "Jandarma yolda, ancak Çatal Mağarası mevkinde çığ düşmüş, oradan gelmeleri zaman alacak. Yani şu anda bu çocukların bizden başka kimsesi yok..."

Gruptan biri, "Ne bekliyoruz o halde? Gidip okulu basalım!" dedi.

Aziz bu cümle üzerine hareketlenen adamları eliyle yatıştırdı. "Durun! Aceleyle iş yapılmaz. Çocukların hayatı zaten tehlikede... İki gruba ayrılacağız. Bir grup kızaklarla gidip, bayramlaşma bahanesiyle okula girecek. Adnan Bey siz o grupta birlikte hareket edeceksiniz. Böylelikle okula alınmamanız söz konusu olmaz."

Adnan Bey başıyla anladığını belirten bir hareket yaptı. Bu sırada yedi sekiz kişi okulun kurucusunun yanına geçmişti bile.

"Fırat sen de onlarla gideceksin. Okuldaki diğer öğrencileri emniyete alacaksınız. Ardından, Fırat size laboratuvarın girişini gösterecek..."

Fırat, kendisine önemli bir sorumluluk verildiğinin farkına vararak birden sırtını dikleştirdi.

"Silahlarınızı saklamanız gerektiğini söylememe gerek yok herhalde. Kalanlarla kayalıklardan, gizlice gireceğiz gözlemesine..."

Az önce Adnan Bey'in yanına geçen ihtiyarlardan biri öne çıktı. "O zaman ben birinizle yer değiştireyim. Kumsaldan Kaya Çıkmazı'na giden mağaraları biliyorum."

Aziz güllümsedi. "Güzel! Böylece yolu bilen iki kişi oldu. O zaman daha fazla oyalanmayalım."

Adamlar hareketlenirken, Aziz bir hatırlatma yapma ihtiyacı hissetti. "Beyler! Gerekmedikçe silah kullanmayın! Çocukları kurtaralım derken, bir saçmanın yanlışlıkla içlerinden birine isabet etmesini istemeyiz!"

İhtiyarlar bu uyarıyı başlarıyla onaylayarak son kontrolleri yaptılar. Telsizlerin alındığından, tüfeklerin dolu olduğundan, yedek saçma bulunduğundan, fener ve iplerin sırt çantalarına yerleştirildiğinden emin olunca aceleyle vedalaşıp yola koyuldular.

Adnan Bolbadim'in atölyeden çıkan herkese bir çift kulak tıkacı vermesi, Fırat'ın tuhafına gittiyse de, sesini çıkarmadı.

Atölye yavaş yavaş boşalırken, kasabalıda baştaki heyecandan eser kalmamış, o coşku yerini tuhaf bir ağırbaşlılığa bırakmıştı.

Kırk

Fırat, gece karanlıkta tek başına geldiği yoldan, bu defa dedesi yaşında silahlı adamlarla geri döndüğüne inanmıyordu. Okula kaydolduğu günden beri adımını atmamayı aklından geçirmediği kasabanın sakinleriyle birlikte bashayağı suçlu avına çıkmışlardı. Adamların sorgusuz sualsiz gelişlerinde Fırat'ı duygulandıran bir yan vardı. Süreyya bunu duysa onu sulugözlülükle suçlardı. 'Keşke duysaydı da canının istediğini söyleseydi,' diye düşündü Fırat. Ardından, bu iş bittiğinde ödül olarak bu cihazlardan birini kullanmasına izin verip vermeyeceklerini düşündü. 'Bu iş bittiğinde değil,' diye düzeltti kendi kendini. 'Bu iş biterse...' derken, derin derin iç geçirdi.

Gece, saatlerini alan yolculuk, şimdi yarım saat bile sürmemişti. Adnan Bolbadım'ın aksine, Fırat bekçiyi kulübesinde görmediğine fazla şaşırmadı. Kendilerini karşılayan kimse olmamasından yararlanarak doğrudan revire gittiler.

Sacide Hemşire çocukların kahvaltı tepsilerini toplarken, "Eee, bir lokmacık yerseniz, işte böyle kuş kadar kalırsınız," diye söyleniyordu. Okulun kurucusu Adnan Bolbadım'ı birden karşısında görünce afalladı ve adamlarla tokalaşmak isterken, tepsilcri nereye koyacağını şaşırdı. Az kalsın elindekileri düşürüverecekti.

Geceyi sandalye tepesinde geçirmiş Doktor Boğaç, bu karşılaşmaya hazırlıksız yakalandığı için canı sıkılmış görünüyordu. Adamın buruşuk doktor önlüğüyle pantolonu, kirli sakalı ve darmadağınık saçları, başka zaman olsa Fırat'ı keyiflendirirdi. Ancak arkadaşlarının hayatları tehlikedeyken, revirde sahnelenen bu oyun, aksine sabrını taşımak üzereydi.

Adnan Bey çocukların sağlık durumlarıyla ilgili bilgi aldıktan sonra, yılbaşı ertesinde gerekenin yapılacağı sözünü verdi. İlaç stoğu artırılacak ve revire bir röntgen cihazı sipariş edilecekti. Ayrıca sağlık bakanlığından bir dostuyla bağlantı kuracak ve okuldaki gizemli böceklerle karşı önlem alınmasını sağlayacaktı. Ancak... ateşlenen öğrencilerin kurtulmasını sağlayan ilacın içeriği ve bu ilacın nereden temin edildiği gibi sorular kesinlikle sorulmayacak ve bu mesele tamamen unutulacaktı.

Adnan Bolbadım'ın Sadık Bey'le baş başa görüşmesi bitmek bilmeyince, Fırat dayanamayıp yaşlı adamın yattı-

ğı odaya girdi. Girdiğinin farkına mı varmadılar, yoksa umursamadılar mı, anlamayınca öksürdü.

Mesajı alan Adnan Bolbadım, Fırat'ın yanına, kapıya doğru yöneldi. Yaşlı adam arkalarından, "Dikkat edin!" diye seslendi.

Revirdeki ziyareti, oyun salonundaki bayramlaşma izledi. Yıllardır babaları gibi gördükleri okul kurucusunu karşılarında bulan çocuklar bir an bütütün gerginliklerini unuttular.

Fulya Öğretmen, fırsatını yakalar yakalamaz soluğu Adnan Bey'in yanında aldı ve adamı bir kenara çekti. Müdür Yardımcısı'na yakalanma endişesiyle, "Efendim, çocuklar..." diye fısıltıyla söze başladı.

Yaşlı adam, Fulya Öğretmen'i omuzlarından kavradı. "Merak etmeyin küçükhanım, her şeyi biliyorum. Siz sadece çocukların oyun odasından ayrılmadıklarından emin olun. Anlaştık mı?"

Genç kadın belli belirsiz bir sesle, "Tabii," diye yanıt verdi.

Adnan Bolbadım odadaki çocuklara dönerek, "Evet, çocuklaaar!" diye seslendi. "Şimdilik bu kadar! Ben dostlarıma okulu gezdirirken, siz de tatilin keyfini çıkarmaya devam edin. Daha sonra tekrar görüşürüz."

Çocuklardan onay sesleri yükselirken Adnan Bey genç öğretmene dönerek, "İzninizle Fırat'ı çalışıyorum. Okul turunda arkadaşlarımla bana onun eşlik etmesini istiyorum," dedi.

Fulya Öğretmen'in, "Nasıl uygun görürseniz, efendim," karşılığı üzerine yaşlı aklam, Fırat ve kasabalı dostlarıyla birlikte oyun odasından ayrıldı.

Kapıyı arkalarından kapattıklarında Fırat kendini tutamayarak, "Nihayet! Bir an hiç bitmeyecek sandım," dedi.

Kırk bir

Şitaban Hanım davetsiz misafirlerin gelişini gözlemcivinin penceresinden görmüştü. "Adnan Bolbadım!" dedi kendi kendine. "Kendi yetmezmiş gibi müzeliik dostlarını da getirmiş. Allah kahretsin! Bir bu eksikti."

Adnan Bey ve beraberindekiler aheste adımlarla gözlemcivine yönelirken, Müdür Yardımcısı da soluğu şöminedeki gizli kapıda aldı. Basamakları yaşımdan beklenmeyecek bir çeviklikle indikten sonra, laboratuvara giden koridorda koşar adım ilerlemeye başladı. Ceke-tinin yakasından eksik etmediği broştaki tarantulanın gözleri, koridorun loşluğunda kırmızı kırmızı parlıyordu. O sırada koridordaki odalardan birinden çıkan Kara Doktor'la çarpışılar.

"Sen!"

"Evet, ben ya! Bolbadım okulda. Yanında kasabalı dostlarını da getirmiş."

"Biliyorlar mı?"

“Sanmıyorum. Zaten öğrencilerle bayramlaşmaya gelecekti. Tavırlarında şüphe uyandırıcı bir şey yok.”

“Ya yanındakiler?”

“Onların dünyadan haberi yok. Kayadibi denen o yere batasınca kasabanın iyi kalpli ve aptal ihtiyarları sadece. Muhtemelen çocuklarla bayramlaşmak için geldiler.”

“İyi, bırakalım da bayramlaşsınlar. Toplanmışken, çocukların cenaze namazını da kılarlar hem.”

Müdür Yardımcısı, adamın esprisine gülmemek için kendini zor tuttu. “Şakanın sırası değil. Biz yine de acele edelim. Her şey tamam mı?”

“Evet.”

“Oğlana ilaç verdiniz mi?”

“Sorun yok. Yarın bambaşka bir çocuk olarak uyanacak.”

“Sağlıklı bir çocuk olarak uyansın yeter. Çocuklar ne olacak?”

“Balıklara yem.”

“Güzel. Peki ya asistanlar?”

“Aynı kaderi paylaşacaklar.”

Bunun üzerine ikisi aynı anda öyle bir kahkaha koyverdiler ki, koridorun zemininde, saklandığı deliği bulmaya çalışan hamamböceği bile ürperdi. Kara Doktor, böceği ayağıyla tek hamlede ezdi.

Kırk iki

İlgın, arkalarında ipucu sayılabilecek bir şey bırakmadıklarından emin olunca, nakil çantalarının ağzını bir kez daha kontrol etti. Onur, kendilerine uzun ve büyük gelen hasta önlükleri içinde iyice çaresiz görünen çocukları bir araya toplamış, onlarla konuşuyordu. Genç kadın ortalığı son kez gözden geçirirken, yumuşak kalpli meslektaşını zavallı veletlerle vedalaşsın diye yalnız bırakmıştı.

“Bakın çocuklar, korkacak bir şey yok. Şimdi küçük bir gezintiye çıkacaksınız.”

“Ne gezintisi bu ya?”

Süreyya kendini dinç hissetmese de, sesinin canlı çıkmasına gayret etmişti. Kimseye çaktırmıyordu, ama Selma'nın omuzuna tutunarak ayakta durabiliyordu.

“Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Nasılsa öğ-

renirsiniz. Size sakinleştirici vermemi istediler, ama merak etmeyin yapmadım. Siz ikiniz..."

Onur'un işaret ettiği Selma ve Süreyya daha bir dikkat kesildiler. "Size ilacı verdim. Birkaç güne kadar kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Bu habere sevinen Süreyya, "Ya diğerleri, onlara ne verdin?" diye sordu.

İlgin'in, "Hadi, bir türlü vedalaşamadın şu sümük-lülerle!" diye seslenmesi üzerine, Onur omuzunun üstünden bakarak, "Ben elimden geleni yaptım. Tek başıma daha fazlasını yapamazdım. Üzgünüm," dedi.

Süreyya iç geçirdi. "Aman ne güzel!"

Onur çocuklara sırtını dönmüş, İlgin'a doğru ilerlerken, genç kadın yere çömelmiş, zeminde demirden bir kulpu kaldırmaya çalışıyordu. "Hey, şuna bir el atmayı düşünür müsün?"

Kendisini kastettiğini pekâlâ anlayan Bekçi Kâmuran, "Bana mı dedin? Bir şey unutmadın mı?" karşılığını verdi. İlgin kendisine boş boş bakınca, "Lütfen diyeceksin. Çocuklara kötü örnek oluyorsun," diye ekledi.

İlgin, "Ha ha haa," dedi. "Gülmekten öldürdüm, ama neyse ki, daha önemli işlerim var."

Bekçi, Bora'yla birlikte oturduğu boş yataktan kalkıp, kadının kulpu çekmesine yardım etti. Zemindeki kapağın açılmasıyla, odayı serin ve tuzlu bir esinti doldurdu. Bora, Bekçi Kâmuran'ın el etmesiyle, iki adımda kapağın yanına geldi.

İlgin, "Hop hop! Çocuk, doktoru bekleyecek. Önce diğerleri!" dedi. Onur'un arkasında tek sıra olmuş

çocuklara eliyle yaklaşımlarını işaret etti. Kimse ilk adımını atmaya cesaret edemeyince, Süreyya öne çıktı. Onu Selma ve Serda izledi.

İlgın, "Aferin akıllı kız," dedi. "Al şunu da, aşağı inerken kafanı gözünü kırma."

Süreyya, genç kadının uzattığı feneri eline aldı ve açılan geçidin karanlığına doğru adımını attı. Süreyya gözden kaybolurken, bazı arkadaşları sessiz hıçkırıklara boğulmuşlardı.

Son çocuk da kaygan basamaklara isteksizce adımını atınca İlgın, Onur'a döndü. "Geç!" Onur tam geçidin ağzına gelince, genç kadın belinden çıkardığı silahla ensesine vurdu. Onur afallayarak elini ensesine götürdü ve eline gelen ıslaklığın kan olduğunu anlayamadan yere devrildi.

İlgın bekçiye, "Çek şu korkağı ayak altından! Çantaları taşıdıktan sonra gelip işini bitireceğim," dedi.

Bekçi durumun şakaya gelmeyeceğini anladığından, hiçbir karşılık vermeden kendisine söyleneni yaptı. Onur'un baygın bedeni yolundan çekilince, İlgın nakil çantalarından üçünü kaptığı gibi karanlığa dalıp kayboldu.

Kırk üç

Süreyya elindeki fener ancak kendini aydınlatuğundan, dar ve kaygan basamakları çıplak ayaklarıyla yoklaya yoklaya, temkinli adımlarla ilerliyordu. Peşinden gelen çocuklardan bazılarının ara sıra ağlayıp bağırdığını duyabiliyordu. Biri yere düşünce, grupta bir dalgalanma yaşandı.

Süreyya aniden durunca, hemen gerisindeki Selma ona tosladı. Süreyya arkasını dönerek, "Çocuklar, kesin gürültüyü! Bu işten ağlayarak paçayı kurtaramayız. Aklımızı kullanmamız lazım. Anlıyor musunuz?" diye seslendi.

Herkesin sustuğunu fark edince konuşmayı sürdürdü. "Hafif bir esinti hissediyorum ben. Siz de farkında mısınız?"

Birkaç onay mırıltısı duyunca, "Hava akımının geldiği yeri bulmalıyız. Çıkış o tarafta. O yüzden şimdi herkes el ele tutuşsun. Konuşmayın ve sadece adımlarını-

za konsantre olun," dedi. Ardından elini uzatıp Selma'ninkini kavradı.

Selma, "Gerçekten bir çıkış var mı sence?" diye fısıldadı.

Süreyya, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Aksini düşünmek bile istemiyorum."

Selma bir şey demeyince basamakları inmeye devam etti. Tam da basamakların sonu yokmuş gibi düşünmeye başlamışlardı ki, basamaklar bitti.

Süreyya ayağıyla yeri yoklayarak, yavaş yavaş ilerleyen grubun başını çekmeyi sürdürdü. Hava akımının, her adımında güçlendiğini hissediyordu. Ancak aynı şeyi kendi vücudu için söyleyemezdi.

Şimdi, giderek daralan bir yarık boyunca tek sıra halinde ilerliyorlardı. Yolun ikiye ayrıldığı noktada Süreyya, Selma'ya dönerek, "Sağ mı, sol mu?" diye sordu.

Selma, "Sağ..." yanıtını verince, "O zaman sol!" diyerek grubu soldaki koridora yönlendirdi. Yedi sekiz adım atmıştı ki, yolun kayalar tarafından kapatıldığını fark ederek durdu. Kayaların arasından giren gün ışığı huzmeleri hava akımının nereden geldiğini açıklıyordu. Fenerini yollarındaki engelin üzerinde gezdirince, bu iri kayaları yerlerinden kıpırdatmalarının olanaksız olduğunu gördü.

Selma'nın elinden tuttuğu gibi güçlükle sıranın sonuna koştu. Bir yandan da yüksek sesle, "Çıkamaz sokak çocuklar! Sorun yok, öbür yolu deneyeceğiz!" diye bağırıyordu.

Yol ayrımına gelip, bu kez diğer koridora adımını

atan Süreyya bir ses duyduğunu sanarak durdu. Önce kendi sesinin yankı yaptığını sandı, ancak duyduğunun erkek sesleri olduğuna şüphe yoktu.

“İşte şimdi hapi yuttuk!” dedi.

Kırk dört

Okulun deniz tarafındaki biricik manzarasını oluşturan gemi enkazından üç büyük tekne hareket etti. Beyaz taşıtların her birinin burnunda iri, kırmızı birer tarantula deseni göze çarpıyordu. Nhandu 1, Nhandu 2 ve Nhandu 3 diye adlandırılmış teknelerde, can yeleklerini bir silah gibi kuşanmış, güneş gözlüklü, boyunlarından dürbünler sarkan karanlık tipler, okulun üzerinde yükseldiği kayalıklara doğru son hızla ilerliyorlardı.

Nhandu 1'de, korkutuculukta Kara Doktor'u aratmayan bir adam, yaklaşık bir saat önce Sinop'tan havalandı. Üç helikopterden birinin pilotuyla telsizle haberleşiyordu. Hava ekibinin beş dakika içinde hedefe varacağını öğrenince, tamam der gibi başını salladı. Sağ yumruğunu havaya kaldırıp hızla öne savurunca, tekneler hızlandı.

Aziz denizin kayalıklarda oluşturduğu eğreti basamakları tırmanmayı bitirmiş, yanındaki kasabalılarla birlikte, kendilerini gözlemesine götürecek mağaranın ağzında durmuştu.

İhtiyarlardan biri Aziz'e seslendi. "Ne bekliyorsun delikanlı?"

Aziz eliyle yaklaşan motorları gösterdi.

Yaşlı adam, "O gördüğüm Sahil Güvenlik değil herhalde, ha?" diye sordu.

Aziz, "Ne yazık ki değil. Geliyorlar ve geldiler mi de..." diye söze başladı.

"Hadi o zaman biraz hızlanalım!" diyen yaşlı adam, Aziz'in peşinden gelip gelmediğine bakmadan, çömelerek mağaranın girişinden geçti. İçeri girip ayağa kalkınca, "Millet, misafirlerimiz var!" diye seslendi.

İhtiyarlardan sıkıntılı homurtular yükseldi ve hepsi adımlarını ellerinden geldiğince hızlandırmaya çalıştı. Çok geçmeden Aziz de içeri girip ihtiyarların önündeki yerini aldı. Tepesine küçük birer ışık tutturulmuş kasklarını başlarına geçirmiş, bastıkları yeri ezbere bilircesine ilerliyorlardı.

Nhandular'a bu geçitte yakalanmanın sonlarını getireceğini düşünen Aziz, bir sesle aniden durdu. Kaskındaki ışığı aceleyle söndürerek peşindeki gruba, "Şişşt!" diye seslendi. Küçük ışık kaynakları kapatılınca, yokuş yukarı ilerledikleri dar koridor tamamen karanlığa gömülmüştü.

Birden Aziz'in suratı solgun bir fenerin ışığıyla aydınlandı. Elini silahına atacakken durdu.

Kırk beş

Şitaban Hanım gözlerini zemindeki geçide dikmiş bekliyordu. Kara Doktor can yeleğini giydi, sugeçirmez sırt çantasının kayışlarını yeleğin üstünden geçirdi ve beline sıkıca bağladı. Bu sırada Bekçi Kâmuran da Bora'nın can yeleğini giymesine yardım ediyordu.

Kara Doktor, nakil çantalarından kırmızı çarpı işareti olanı boynuna çaprazlama astıktan sonra, hazır olduğunu belli eden bir hırıltı çıkardı.

Müdür Yardımcısı her zamanki tıslamasıyla, "Çocunun kılına zarar gelmediğinden emin ol," dedi.

"Tamamı."

"Ha bir de, umarım bir daha görüşmeyiz!"

Kara Doktor, kadına yanıt vermeye ya da Bora'ya kendisini takip etmesini söylemeye gerek görmeden, geçitten aşağı adımını attı. Bora, Müdür Yardımcısı'yla bekçiye yalvarırcasına baktı, ama kadın onu eliyle kışkırtılınca, çaresi olmadığını anlayıp Kara Doktor'u takip etti.

Kara Doktor mekânın tehlikeleri kadar, Bora'nın kendisine yetişmesi umurunda değilmışçesine, neredeyse koşar adım ilerliyordu. Basamaklar bitip dar bir koridorda ilerlerken de, koridorun ikiye ayrıldığı yerde sağa dönerken de, ardından yokuş aşağı oldukça dik bir zeminde yürürken de ve nihayet gün ışığına açılan daracık açıklığa varana dek hiç durmadı.

Geçidin ağzından çömelerek geçip, Bora'nın da çıkmasına yardımcı olduktan sonra, Kara Doktor belki de hayatının en şaşırtıcı manzarasıyla karşılaştı. Durumla nasıl başa çıkacağını düşünmekle zaman yitirmedi. Tek üzüldüğü, bu koşullar altında geri dönüp, o aptal kadını öbür dünyaya gönderemeyecek olmasıydı.

Kara Doktor'un kendisine doğru kollarını açtığını gören Bora şaşırarak adama yaklaştı. Adamın hareketinin nedenini anladığında iş işten geçmiş, Bora kayalıklardan aşağı düşmeye başlamıştı. Aşağıda kendisini bekleyen kaderin, kayalıklar değil de deniz olmasını uman çocuk, gözlerini sımsıkı kapadı.

Kırk altı

Adnan Bolbadım ekibiyle birlikte, artık saklayamadığı bir heyecan duyan Fırat'ı gözlemesine doğru izlerken, aniden arkasına döndü ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Okula yaklaşan bu metal kuşların kendileriyle bayramlaşmaya gelmedikleri açıldı.

Adnan Bey'in, "Silahlara!" çağrısıyla, kasabanın ihtiyarları kar kızaklarını park ettikleri yere doğru koşturdular. Kızakların üstündeki battaniyeleri kaldırıp tüfekleri elden ele geçirmeye koyuldular. Herkes silahlanınca, tüfeklerini doğrulttukları zararsız bir kuşmuşçasına, davetsiz misafirlere ateş açtılar.

İlk atışlarla birlikte helikopterler havada zikzaklar çizdilerse de, çok geçmeden okuldan açılan ateşin kaynağının bir avuç yaşlı adam olduğunu fark eden pilotlar, yerlerini koruyarak ateş emri verdiler. Helikopterlerden aşağı sarkan ve gözleri dışında hiçbir yerleri görünmeyen adamlar, ellerindeki hafif makineli silahların bütün marifetlerini sergilemekte gecikmediler.

İhtiyarlardan biri, sol bacağına isabet eden bir mermiyle yere yıkılınca, Fırat hemen adamın yanına koştu. Adamın itirazlarına kulaklarını tıkayarak, kendisinin en az iki katı ağırlığındaki yaralıyı gözlemevinin girişine doğru çekmeye çabaladı.

Adnan Bolbadim'in, güçlerinin bu adamlarinkiy-le boy ölçüşemeyeceğini kavraması uzun sürmedi. O gürültüde anlaşılmayan bir komut verdi, ancak komuta eşlik eden el hareketi, ihtiyarların gökyüzünü kollayarak gözlemesine doğru çekilmeleri gerektiğini anlamalarına yetti.

Helikopterler alçalıp, içlerindeki gözü dönmüş katiller yere atlamaya hazırlanırken, Fırat da gözlemevinin kapı kolunu boş yere zorlayıp duruyordu. Kapı içeriden kilitlenmişti ve masif ahşabı kırmak da olanaksız görünüyordu.

Kapana kısıldıklarını anlayan Adnan Bey ceketinin cebinden, Fırat'a çok tanıdık gelen yeşil, teneke bir kutu çıkardı ve kapağını açıp attı. Kutunun içinde kumaş parçasıyla sarılı, garip görünümlü küçük, yeşil bir silah vardı.

Adnan Bey makineli tüfek seslerini bastırma gayretiyle, "Kulaklarınızı tıkayın!" diye bağırdı arkadaşlarına. Diğerleri aceleyle kulak tıkacılarını arandırken, o da kendininkileri taktı. Yaşlı adam parmağını silahın tetiğine götürürken, büyük kulaklıklar takmış bazı Nhandu katilleri de helikopterlerden inmeye başlamıştı bile.

Adnan Bey'in tetiği çekmesiyle birlikte havayı tiz bir haykuş ötüşü kapladı. Ne yazık ki, giderek yakla-

şan cellatlarından sadece beş altısı kendinden geçerek yere yığıldı.

Adnan Bey de, hemen arkasında, kapının önünde çaresizce bekleyen kasabalılar gibi işlerinin bittiğini düşünürken, mermi vızıltıları arasında başka bir ses seçer gibi oldu ve, 'Biri hize kötü bir şaka mı yapıyor?' diye geçirdi aklından.

Kırk yedi

Aziz, gördüğü manzara karşısında en az Kara Doktor kadar şaşkındı. Doktor, yanındaki solgun oğlanı kayalıklardan aşağı savurduktan sonra, bulundukları yere artık iyice yaklaşan teknelere yumruğuyla çocukları işaret edince kendine geldi. Barut kokusu alıyordu ve böyle açıkta dururken, kolay hedef oldukları da tartışma götürmezdi.

Mağarada beklenmedik bir şekilde çocuklarla karşılaştıktan sonra, geldikleri yoldan sahile ulaşabileceklerini sanmakla ne büyük aptallık ettiğini şimdi anlıyordu Aziz. Bir an ceketinin iç cebindeki küçük, yeşil silahı kullanmayı düşündüyse de, bunun kimliğini ortaya çıkarıp, çok daha fazla şeyi tehlikeye atacağı kaygısıyla hemen vazgeçti. Ancak, teknelerin karanlık yolcuları eğilip, ayaklarının dibinde hazır bekleyen silahlarını kavarken kararını verdi.

İlk mermi, çocukların ardından yine mağarada kar-

şılaştıkları, elleri arkadan bağlı tutsakları Ilgın'ın göğsüne girerken bağırdı. "Yüzme saati çocuklar! Herkes SÜ-YA!!! Yüzme bilmeyenler bizimle geliyor!"

Süreyya ânın gerilimini hiçe sayarak, "İçimizden bazıları jandarmayı aramak yerine sahil güvenliğe haber vermeyi akıl etseydi, şimdi daha iyi durumda olurduk," dedi ukala ukala.

Aziz, çevrelerinde mermiler uçuşur ve kayalardan iri parçalar koparırken, suratında saklayamadığı bir gülüşle, "Onları da aradım, ama kahvaltı sofrasından kopamadılar herhale," diye karşılık verdi.

İhtiyarlar yüzme bilmeyenleri kucaklayarak pış pış suya atlarken, Selma, Süreyya'nın üzerindeki hasta önlüğünün yakasını çekti. "Ben de yüzme bilmiyorum."

"Hah, bir de yararlı her şeyi bildiğini iddia edersin! Neyse ki, yanında ben varım."

"Korkuyorum! Kayalıklara çakılabiliriz..."

"Kayalık bizden korksun, akıllım!"

Selma arkadaşının bu koşullar altında bile espri yapabilmesine hayret ederken, Süreyya o sırada kendisini kucaklama niyetiyle yaklaşan Aziz'i eliyle iteledi. "Ağır ol ahab, benim brövem var. Kurtarılması gereken biri varsa, inan o ben değilim. Sen kendi işine bak, ben de kendiminkine. Anlaştık mı?"

Aziz'in geri çekilmesiyle birlikte Süreyya, Selma'ya döndü. "Şimdi elimi sıkı sıkı tutuyorsun ve ne olursa olsun hiç bırakmıyorsun. Tamam mı?"

Korkudan sesini çıkaramayan Selma arkadaşını başıyla onayladı.

“Suya girmeden önce derin bir nefes al. ağzını kapa ve suya girdiğimizde nefesini burnundan ver. Anladın mı? Burnundan ver nefesini. Ağzını açmaya kalkma, yoksa *çocuk sütlaç* olursun.”

Hiçbir şeye gülecek hali kalmayan Selma, Süreyya'nın eline yapıştı. Süreyya, Aziz'e bakıp, “Aşağıda görüşürüz dostum!” dedikten sonra, “Bu arada, sana da iyi bayramlar!” diye ekleyerek boşluğa atıldı.

Süreyya'nın, arkadaşıyla el ele aşağıya düşmesini seyreden Aziz de çok geçmeden arkalarından atladı. Kendini boşluğa bırakırken, uzaktan yaklaşan bir grup tekne gördüğünü sandı. Ancak, bu teknelerin taşıdıkları yolcuların kimliğini ve niyetlerini tahmin etmesi olanaksızdı.

Kırk sekiz

Makineli tüfek sesleri susmuş, metal kuşlar çoktan bilinmeyen bir adrese doğru, arkalarında hiçbir iz bırakmadan yola koyulmuşlardı. Okul arazisiyse jandarma birliğinin geçit törenine dönmüştü neredeyse. Görevliler dört bir yana koşturuyor, yaralı ihtiyarları sağlık ekibinin kurduğu küçük çadıra taşıyorlardı.

Oyun odasının pencereleri meraklı küçük kafalarla doluydu. Fulya Öğretmen ayak altında dolaşmasınlar diye aşağıya inmelerine izin vermediği için homurdanırken, bir yandan da heyecanla bahçedeki hareketliliği seyrediyorlardı.

Tehlikenin geçtiğini anlayan Doktor Boğaç'la Sadiye Hemşire revirden çıkmış, yardım etme niyetiyle hastane çadırına doğru koşturuyorlardı. Az sonra binanın kapısı tekrar açıldı ve değneklerle dengesini sağlamakta hayli güçlük çektiği anlaşılan Sadık Bey kapıda görüldü. Birkaç küçük düşme tehlikesi atlattıktan sonra,

bahçeye çıkarılmış sandalyelerden birine çökmüş Adnan Bey'e yaklaştı.

"Emanetini alabilirsin," diyen Adnan Bey, artık kağıdı olmayan yeşil teneke kutuyu eski dostuna uzattı.

Diğeri kutuyu cebine sokmaya çabalarken, "Çok işe yaramadı galiba. Hazırlıklıydı alçaklar," diye mınıldandı. Ardından, "Ne durumdayız?.." diye sordu, ama alacağı yanıtı korkmuyor da değildi.

Adnan Bey yorgun ama rahatlamış bir ses tonuyla, "Aziz'le sahil güvenlik telsizinden konuştuk. Çocukların hepsi sapasağlam, ama biraz su yutmuş, üşümüş ve korkmuşlar. Birkaçı hastaneye kaldırılacakmış. Geri kalanlar okula gelmekte ısrar etmişler," diye müjdeyi verdi.

"Okula gelmekte ısrar edenler arasında sanırım Süreyya da vardır," diyerek sohbete kauldı Fırat. Üstü başı toz toprak olmuş, pantolonuna da biraz kan bulaşmıştı.

İki adam gülüştü. Sadık Bey, "Böyle konuştuğunu duymasın sakın," dedi.

"Biliyorum; beni keser!"

Tekrar gülüştüler, bu gülüşte korkunç bir hadireyi atlatmış olmanın gerginliği seziliyordu.

O sırada jandarma arasında bir koşuşturma yaşanınca, herkes başını gözlemesine çevirdi. Perişan haldeki Müdür Yardımcısı Şitaban Hanım, bir görevlinin kucağında çadıra taşınıyordu. Tam Adnan Bey'in önünden geçerlerken kadın, kendisini taşıyandan durmasını rica etti. "Bekçi!.." dedi yorgun bir sesle. "Çocuk ticaretine kalkışmış..."

Kadını taşıyan jandarma, "Suç ortaklarından birini ele geçirdik, ama korkanm diğerlerini kaçırdık," diye ekledi. "İçerisi nasıl ekşi kokuyordu, tahmin edemezsiniz. Çocukların orada boğulmadıklarına şükretmek gerek."

Şitaban Hanım elini bilinçsizce tarantula biçimli broşuna götürürken, Adnan Bolhadım'le Sadık Bey anlamlı anlamlı bakiştılar. Adnan Bey, "Görüyorum ki yaralısınız, Şitaban Hanım," dedi, kadının sol omuzundaki yarayı işaret ederek.

Kadın bu ilgiyle canlanır gibi oldu. "Belki Kâmuran... Onu durdurmaya çalışırken vurdu beni..."

Adnan Bey eliyle susturdu kadını. "Anlıyorum. Kendinizi yormayın. Neyse ki, çocuklara bir zarar gelmedi. Ama itibarımız yerle bir oldu. Ailelerin, hatta devletin bize güveni sarsıldı. İyileştığınız zaman hütün bu meseleleri elbette konuşacağız."

"Tabii efendim."

Sohbetin bittiğini anlayan jandarma tekrar hastane çadırına yöneldi.

Onlar uzaklaşırken Fırat patladı. "Böyle çekip gitmesine izin mi vereceksiniz? Büyükleri bazen hiç anlamıyorum!"

Adnan Bey çocuğu şefkatle yanına çekerek elini tuttu. "Kimsenin çekip gittiğine izin verdiğiniz yok."

"Peki ya bu neydi şimdi?"

"Onun göz önünde olması bizim için önemli. Bunu anlayacağını sanıyordum. O örgütte Şitaban kadar yüksek mevkide bulunan birinin yanı haşımızda olma-

sı bize pahalıya patladı belki, haklısın; ama onu sürekli gözetim altında tutmanın değerini de bir düşünsene.”

“Bu, o kadının ortalıkta dolaşıp kötülük yapmasını engellemeyecek ama!”

“Evet, ama bizim onun her hareketini izlememizi sağlayacak.”

Fırat yine de bu açıklamadan tatmin olmamıştı. Bir şey söylemek üzereydi ki, tanıdık bir ses duyarak sustu. Başını çevirince sırtmaya başladı.

Bir minibüs, bahçedeki kalabalığın izin verdiği ölçüde yaklaşp park etmiş, yolcularını okulun bahçesine boşaltmaya başlamıştı. Bu yolcuların arasında battaniyelere sarınmış Süreyya da vardı. Ya soğuk suyun ya da ilacın etkisiyle yüzüne renk gelmiş gibi görünüyordu.

Başını öne eğmiş, yerde çok önemli bir şey arar gibi görünen Aziz’in kafasını şişiriyordu. “Beni bıraktıktan, ben de o doktor bozması herifi dibe gönderecektim. Ama senin yüzünden kaçtı işte!”

“Haklısın. Ama ben sadece bir tekne ustasıyım. Bu kadarını yaptığıma hile şükretmek gerekir, değil mi?”

“Eh, sen de haklısın... Neyse üzülme, olur höyle şeyler.”

O sırada Fırat’ı gören Süreyya arkadaşına doğru koşmaya başladı. “Hey Fıfır! Duyduklarına inanamayacaksn! Siz burada sıcak kakao içip keyif çatarken, biz kötülerle savaştık oğlum! Canımız çıktı! Ama yine de teşekkürleri kabul edecek gücüm var.”

Böyle bir karşılaşma beklemeyen Fırat şaşırmişti.
“Ne teşekkürü?..”

“Ne teşekkürü olacak! Sizin hayatınızı kurtardık be! Az daha canımızdan oluyorduk üstelik, güzel bakal!”

“Bana ‘güzel hacak’ deme!”

“Dersem ne olur!”

“Sürella!”

“Bana bak!”

İki arkadaş başlarından onca şey geçmemiş gibi, özlemlerini karşılıklı atışmayla gidererek uzaklaştı. Aziz, çocukların arkasından buruk bir ifadeyle bakıp, dostlarının yanına geldi. “Geçmiş olsun,” dedi.

Adnan Bolbadım de, Sadık Bey de kendi üzerine alınarak, “Sağ olasin,” diye yanıt verdiler aynı anda.

Adnan Bey, “Siz ne yaptınız?” diye sormakta gecikmedi.

“Çocukları kurtarmak dışında hiçbir şey... Suda öyle bir karmaşa yaşandı ki, çocukları boğulmaktan kurtarmak dışında bir şey düşünemedim. Bu arada... Kara Doktor da kaçtı...”

“Önemli olan o laboratuvarıda ne işler çevirdiği ve dış dünyaya bunun ne kadarını götürebildiği...”

“Sanırım, bunu laboratuvarı incelemeden anlamamıza olanak yok,” diye onayladı Aziz.

“Jandarmadan yardım istemek zorunda kaldığımız için, artık bu konu da onların yetkisinde.”

"Yapacak bir şey yoktu ama."

"Bence de. O yüzden için rahat olsun," dedi Adnan Bey.

"Tamam... O zaman ben, durumu iyi olanlarla birlikte kasabaya dönüyorum."

"Sanırım ifadeleri alınmıştır, gidebilirler. Sen yine de bir sor."

"Sorarım. Kendinize iyi bakın, kızı—"

Sadık Bey atıldı. "Merak etme, kızına da iyi bakacağım. En azından bundan böyle çok daha dikkatli davranacağım."

Aziz, Sadık Bey'in omuzuna dostane bir yumruk attıktan sonra, kasabalılara katılmak için ilerledi.

Fırat, Süreyya'dan kurtulmanın çaresini, arkadaşını Doktor Boğaç'a gözükmesi bahanesiyle hastane çadırına götürmekte bulmuş. Aziz'i de tam minibüse binecekken yakalayabilmişti.

Aziz, çocuğu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Minibüsün açık kapısından içeriye seslendi. "Bir dakika izin verin, geliyorum!"

Fırat herhangi bir giriş yapmaya gerek duymadan, "Ona söylemeyecek misiniz?" diye sordu.

Aziz başını üzüntüyle sallayarak, "Hayır evlat. Nedenini sen de tahmin edebilirsin," karşılığını verdi.

"Ben yanındayken başına bir şey gelmez."

"Sen çok iyi kalpli ve cesur bir çocuksun. Süreyya'yı sevdiğinden de eminim. Ama bu söylediğinin müm-

k n olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun. Hele yaşıdıklarınız düşünülürse..."

Fırat adama hak vermeden edemedi. "O zaman... buraya kadar ha?"

"Şimdilik 'hoşça kal'ı tercih ederim. Bir de... sana vermek istediğim bir şey var. Günün birinde başıma kötü bir i  gelirse, onu kızaıma vermeni istiyorum."

"Nedir?"

Aziz kutusu içinde bir CD uzattı. "Bak, ancak başıma bir şey gelirse vereceksin. Aksi takdirde..."

Fırat CD'yi dikkatle eline aldı. "Bana güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Hadi, kızım sana emanet."

"Merak etmeyin. Siz de kendinize iyi bakın."

Aziz minibüse binerek kapıyı kapattı. Hemen arkasından minibüs, içinde birkaç yorgun kasabalıyla birlikte okulun kapısından çıkararak gözden kayboldu.

Fırat hemen CD'yi paltosunun cebine koydu.

Kırk dokuz

Özel Bolbadım Koleji'nde yaralar sarılır, çocuklar atlattıkları tehlikenin korkusundan sıyrılırlar diye okul mutfağında hummalı bir faaliyet yaşanır; korunun okula bakan tarafındaki ağaçlar yaklaşan yılbaşı nedeniyle renkli ışıklar ve süslerle donatılırken...

Jandarma laboratuvarında parmak izi araştırır, İlgin'in taşımaya fırsat bulamadığı nakil çantalarındaki tüpler teker teker delil olarak etiketlenir, bir bilgisayar uzmanı Kara Doktor'un arkasında bıraktığı makineyi inceler; haygın durumdaki Bekçi Kâmuran ile başından yaralanan Onur elleri kelepçeli halde sedyelerle gözlemevin-den dışarı çıkarılırken...

Süreyya annesiyle telefonda konuşup onu iyi olduğuna ikna ettikten sonra, başlarından geçenleri kim bilir kaçınca defa bambaşka bir hikâyeye dönüştürüp, önüne gelene anlatırken...

Bayram şekerleri ve türlü tatlılar, Adnan Bey'in her

öğrenci için özel olarak seçtiği armağanlar, yeni oyunlar, Müdür Yardımcısı'nın görünce sinirden düşüp bayılacağı bir sinema sistemi ve daha neler nelerle dolu siyah bir minibüs, yolun açıldığını tahmin eden sürücüsüyle birlikte Kaya Çıkmazı'na doğru yola koyulurken...

Fırat okuldaki karmaşayı fırsat bilip, yapmaması gereken bir şey yaparak, Aziz'in verdiği CD'yi, revirdeki bilgisayarın CD haznesine takarken...

Karadeniz açıklarında, arkalarından bir deniz canavarı kovalıyormuşçasına hızla yol alan bir teknede, tanıdık hiri telefonda konuşuyordu.

"Virüs örneğiyle dolu bir çantayı kurtardım. İlaçtan da, evet evet... Birkaç doz bile olsa kaçırmayı başardım. Sorun yok!.."

Kara Doktor, karşı tarafı dinlerken gözlerinde, sanki ne kadar ısrarla bakarsa, karaya o kadar çabuk ulaşacaklarmış gibi bir ifadeyle denizi taniyordu. "Çocuk yanımda. Biraz üşüdü ve korktu, ama onun dışında iyi.. İlgin'i kaybettik. Onur'u bilmiyorum... Şitahan size rapor geçecektir okuldaki durumla ilgili..." Tekrar susup dinledi. "Siz yeni tesisi hazır edin yeter, Melisa. Ama bu defa da yaş tahtaya basmayalım. Yoksa sizin için de kötü olur..."

Kaya Çıkmazı'ndaki Okul

BOLBADIM
GÜNLÜKLERİ 1

En yakın kasabaya bir saat uzaklıktaki Özel Bolbadim Koleji, denize bakan yüksek kayalıkların tepesinde yatılı bir okuldur. Yakın arkadaşlar Fırat ve Süreyya, diz boyu kara gömülen okulda tuhaf şeyler olduğunu fark ederler.

Bir yanda, yakasından tarantula broşunu eksik etmeyen ürkütücü Müdür Yardımcısı ve gizli laboratuvarında anlaşılmaz deneyler yapan korkunç Kara Doktor; öte yanda, ayağı kırık okul görevlisi Sadık Amca ve baykuş desenli günlüklerinde anlatılan sırlar... Ortadan kaybolan öğrencilere Süreyya da katılınca, Fırat kendini tehlikeli bir kovalamacanın içinde bulacaktır...

Çağdaş edebiyatımızın özgün kalemi **ASLI TOHUMCU** çocuklar için yazdığı üç kitaplık "Bolbadim Günlükleri" dizisinde fantastik ve polisiyenin gizemleriyle dolu bir dünya yaratıyor. İyile kötünün mücadelesini, çocukların gözünden muzip bir dille aktaran dizi, ikinci kitap *Batık Şehrin İşareti* ve üçüncü kitap *Kıyamet Kapısı* ile sürüyor.

günışığı
kitaplığı

ISBN 978-605-4603-53-4

